

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«El més difícil d'aprendre i que
rarament sabem: ser exigent
amb un mateix»
Franz Liszt

Any XXX • Núm. 1.518 • 2,10 €

23 • octubre • 2008

La presència femenina és un dels trets característics
de la XII Assemblea del Sínode dels Bisbes

El Sínode de la Paraula de Déu

Des del 5 fins al 26 d'octubre a la Roma eclesial tot gira al voltant de la XII Assemblea del Sínode dels Bisbes sobre *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església*. En les intervencions dels pares sinodals hi ha una sèrie de temes que es repeteixen, com ara el fet que la Paraula de Déu transcendeix les Sagrades Escripures. Altres temes recurrents són la importància de la *lectio divina* i la urgència de promoure-la; les persecucions dels cristians en zones conflictives o la doctrina social de l'Es-

glésia a partir de la Paraula. Un aspecte que podem destacar d'aquest sínode és la seva presència femenina: sis expertes i dinou oients.

La professora catalana Núria Calduch-Benages, una de les sis dones expertes del Sínode nomenades pel Papa, reconeix que l'aportació de les dones reflectirà certament la seva identitat com a dones especialment compromeses amb l'estudi i la difusió de la Paraula de Déu.

Pàg. 3, 4 i 5

L'espiritualitat de Simone Weil

El Centre de Cultura Contemporània de Barcelona va ser l'escenari, el 13 d'octubre, de la presentació del llibre *Simone Weil: el silenci de Déu*, de l'historiador Josep Otón. L'acte va ser organitzat per l'Institut d'Humanitats de Barcelona i Fragmenta Editorial, encarregada de pu-

blicar el volum. L'autor ha estudiat l'experiència mística de Simone Weil, «un dels personatges més apassionants del segle XX», va dir Victòria Cirlet, professora de la Facultat d'Humanitats de la Universitat Pompeu Fabra.

Pàg. 31

Triple ordenació diaconal a Barcelona

Esteve Espín, Francisco Javier Prieto i el salesià Jordi Clua han iniciat una nova etapa en les seves vides, dedicada al servei de la Caritat i de la Paraula, abans de fer el pas definitiu cap al sacerdoti. El tres nous diaques van ser ordenats a la catedral de Barcelona pel cardenal Lluís Martínez Sistach el 5 d'octubre passat.

Pàg. 17

Relleu a la Fundació Balmesiana

Després de 26 anys com a president-director de la Fundació Balmesiana, el P. Pere Suñer i Puig passa ara el relleu a un altre jesuïta ben conegut a casa nostra: el P. Josep M. Benítez Riera, professor emèrit de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma i cofundador

de l'Associació de Catalans a Roma. En l'acte de relleu oficial, que també va servir per inaugurar el nou curs de la Fundació Balmesiana i dels seus instituts, el P. Suñer va rebre una medalla commemorativa i l'aplaudiment calorós de les persones aplegades a la sala d'actes de la Fundació.

Pàg. 2 i 18

Primera índia canonitzada

Davant de més de 40.000 pelegrins aplegats a la plaça de Sant Pere del Vaticà, Benet XVI va canonitzar el 12 d'octubre quatre nous sants vinculats a la missió: l'italià Gaetà Errico, fundador de la congregació dels Missioners dels Sagrats Cors de Jesús i de Maria; la suïssa missionera a l'Equador i Colòmbia, Maria Bernarda Bütler; l'equatoriana Narcisa de Jesús Martillo

Morán, i Alfonsa de la Immaculada Concepció, que ha esdevingut la primera índia canonitzada.

Pàg. 7

Sumari

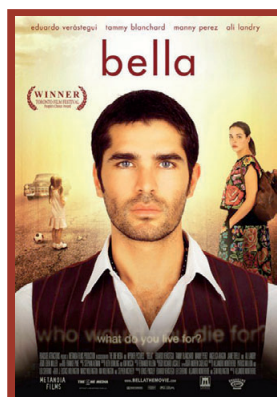
Pàg. 10 Entrevista a Mons. Cyprien Mbuka, bisbe de Boma

Pàg. 19 Nou curs del Seminari Major Interdiocesà

Pàg. 23 Solsona: deu anys de l'Escola de Formació de Laics

Pàg. 26 Urgell: trobada de monitors a Canillo

Pàg. 28 Inauguració de curs de la Universitat Ramon Llull

L'altra mirada

Les sessions obertes de la V Setmana
de Cinema Espiritual tindran lloc a
Barcelona del 2 al 9 de novembre

Pàg. 20 i 21

Editorial

Relleu a la Balmesiana

El passat dia 14, a la Fundació Balmesiana de Barcelona, va prendre possessió el nou director, el P. Josep Maria Benítez i Riera s.i. Succeeix en el càrrec al P. Pere Sunyer, també jesuïta, que n'ha estat director des del 1982. En la rel d'aquesta institució benemèrita, hi ha l'amistat i la sintonia sacerdotal i estètica de dos il·lustres eclesiàstics, l'un diocesà: mossèn Eudald Serra i Buixó (Vilassar de Dalt, Maresme, 1882-Barcelona, 1967), i l'altre, religiós, el jesuïta Ignasi Casanovas i Camprubí (Sampedor, 1872-Barcelona, 1936), deu anys més gran que el primer i sacrificat en la persecució religiosa de la guerra civil. Serra i Buixó, a través del Foment de Pietat Catalana, va posar en marxa el projecte de renovar i dignificar la pietat del poble fidel de Catalunya, preparant formularis nous de pregària i melodies de cants religiosos populars. El 1913 va fundar la biblioteca del Foment de Pietat Catalana. El P. Casanovas, al seu torn, fundà la biblioteca Balmes, dins d'un ambiciós projecte de crear un centre d'estudis superiors eclesiàstics. La Fundació Balmesiana, que avui aplega aquestes i altres institucions, fou erigida canònicament amb l'aprovació dels estatuts per decret episcopal del bisbat de Barcelona el 1939. Estatutàriament la direcció de la Fundació ha estat vinculada de manera ordinària a la Companyia de Jesús, en memòria del P. Casanovas. A la biblioteca hi ha fons summament importants, com el del filòsof Jaume Balmes i el del patriarca espiritual de Catalunya, el Dr. Torras i Bages.

El nou director de la Balmesiana, el P. Josep Maria Benítez i Riera, és un jesuïta d'àmplia formació universitària, durant molts anys profes-

sor d'història a la Pontifícia Universitat Gregoriana a Roma. Ha estat molt a prop intel·lectualment i personal del P. Miquel Batllori (Barcelona, 1909-Sant Cugat, 2003), historiador de la cultura, que, al seu torn, fou deixeble, admirador i continuador de l'obra del P. Ignasi Casanovas. Entre els tres jesuïtes, doncs, hi ha una mena de genealogia intel·lectual. Benítez és un historiador sagaç que ha jugat un paper important entre els catalans a Roma. En la presa de possessió, va dir que parlaria del passat i el futur de la Balmesiana. Pel passat, es va remetre fonamentalment a la ingent obra del Dr. Àngel Fàbrega, hereu de Serra i Buixó; pel futur va fer referència a les antinòmies que planteja la constitució pastoral de l'Església en el món contemporani (*Gaudium et spes*), del Concili Vaticà II, entre les quals: «¿Com és possible d'harmonitzar l'especialització amb un treball de síntesi que faci conservar l'admiració i la contemplació d'on neixi la saviesa?» El P. Benítez no va parlar del present que —per sorpresa dels assistents— havia reservat a la cantant Marina Rossell, la qual, amb gran unció, va interpretar la *Pregària a la Verge del Remei* i el tema *Mare de Déu del Món*. Cal dir que Antoni Puigverd qualificà el treball d'aquesta cantant de «formidable i, alhora, delicat»: «rescatar de l'oblit la tradició musical de la Renaixença catalana, netejant-la de l'excés de sentimentalitat i cantar-la com la font que encara raja una aigua pura.» Era una tasca analògica a la que, en el seu temps, va fer en el camp del cant religiós popular, el Foment de Pietat Catalana. El gest de Benítez de convidar a cantar Marina Rossell en el marc d'aquell acte acadèmic, era una manera d'estendre la mà, amb un nou estil, al món cultural des de la fe.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcal, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 105,99 €

Gibraltar i Portugal: 105,99 €

Resta d'Europa: 174,38 €

Amèrica i Àfrica: 208,70 €

Àsia i Oceania: 279,89 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«El més difícil d'aprendre i que rarament sabem: ser exigent amb un mateix»

(Franz Liszt. Compositor i pianista hongarès. 1851-1919)

Que fàcil que ens resulta somiar, idear, imaginar i, a impulsos de la nostra «inspiració del moment», concretar-ho en «teories, especulacions, programes i propòsits»! Si no ens exigim més, no traduirem en «actes, creacions tangibles i realitats virtuals» (és a dir, en «fruits») el que ens va agradar somiar, idear i proposar. Hi ha una dita que diu: «Calen fets, no paraules.» I tots sabem que, per

tenir confiança amb algú, una bona «pedra de toc» és saber «el que dona de si» en la vida pràctica. Això és tan encertat com les paraules de Jesús: «Pels seus fruits els coneixereu.» No hi ha dubte que per donar bons fruits individuals, domèstics, laborals i social cal «aprendre allò que rarament sabem», com diu Franz Liszt: «Ser exigent amb un mateix» (encara que siguem indulgents amb els altres).

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

La Paraula de Déu va molt més enllà de les Sagrades Escripures

■ La XII Assemblea del Sínode dels Bisbes subratlla que la Paraula és Jesús Vivent

CIUTAT DEL VATICÀ.— A la Roma eclesial aquests dies d'octubre tot gira al voltant de la XII Assemblea del Sínode dels Bisbes. A banda de les sessions del Sínode, nombroses iniciatives s'han anat sumant al tema d'aquesta XII Assemblea General, *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església*: concerts, presentacions de llibres, visites guiades. La Paraula és la protagonista.

L'ambient general d'aquesta XII Assemblea és molt distès. D'una banda, el mèrit és del secretari general del Sínode, Mons. Nikola Eterovic, que ha aconseguit crear una atmosfera de tranquil·litat entre els participants que, de retruc, es manifesta en una més gran llibertat per part dels pares sinodals, dels experts i dels oients. D'altra banda, el tema d'aquesta assemblea no genera qüestions polèmiques com altres que s'havien tractat anteriorment.

En les intervencions dels pares sinodals hi ha una sèrie de temes que es repeteixen des dels primers dies, com ara el fet que la Paraula de Déu transcendeix les Sagrades Escripures. Aquest és l'eix principal de la majoria d'intervencions: la Paraula és molt més que la Bíblia, és Jesús el Crist, la Paraula és viva. Altres temes recurrents són la importància de la *lectio divina* i la urgència de promoure-la; les persecucions dels cristians en zones conflictives; la doctrina social de l'Església a partir de la Paraula.

Comprensibilitat de les Escripures

Entre els bisbes de països del primer món, una altra qüestió present és el secularisme. S'està parlant molt també de la necessitat de formar sacerdots que puguin donar bones homilies. La predicació per part dels capellans es considera cabdal per a la transmissió de la Paraula, però es constata un nivell poc satisfactori. Els pares sinodals remarquen que una bona homilia ha de néixer del propi testimoni i de la importància de preparar bé les predicacions. Al·ludint a les homilies, Mons. Muteba Mugalu, de la República Democràtica del Congo, es va referir al problema de la comunicació i de com l'anunci de la Paraula per als homes i dones d'avui «s'ha d'harmonitzar de manera equilibrada amb la cultura mediàtica». No només fent servir els mitjans moderns, sinó adquirint «una sana cultura mediàtica en el procediment de l'anunci de la Paraula de Déu».

Lligat a la predicació, alguns pares sinodals apunten al fet que moltes imat-

L'assemblea ha aplegat més de 250 pares sinodals.

ges que es fan servir en les Escripures, els homes i les dones d'avui no les entenen. Tanmateix, s'ha de constatar que aquestes observacions provenen de pares sinodals de cultures urbanes perquè els participants que provenen de diòcesis rurals o del tercer món asseguren que la Paraula entra de manera molt viva a través de les imatges que conté, també entre els analfabets. Els pares sinodals del tercer món remarquen la importància dels laics en la transmissió de la Paraula, sobretot en aquells llocs on hi ha molta escassetat de preveres. En relació amb els laics, força pares sinodals subratllen la importància de les comunitats de base i com n'és de positiva la lectura i assimilació de

la Paraula en els grups d'aquestes comunitats. La dissertació de l'únic català que ha intervingut fins ara davant la XII Assemblea, el P. Josep Maria Abella Batlle, superior general dels Claretians, va girar al voltant d'aquesta experiència. Altres pares sinodals també apunten la importància dels moviments laicals en la revitalització de la Paraula. En aquest sentit, el moviment més citat és el Camí Neocatecumenal, seguit pels Focolars.

L'única qüestió una mica controvertida és la contraposició que sembla emergir en algunes intervencions pel que fa a la dissociació entre pastors i exegetes. El mateix Benet XVI va intervenir sobre aquesta qüestió citant la constitució dog-

Els números de la XII Assemblea Sinodal

253 pares sinodals amb dret a vot dels quals:
241 bisbes
12 religiosos

Origen dels pares sinodals:

—51 africans
—62 americans
—41 asiàtics
—90 europeus
—9 oceànics

63 anys és la mitjana d'edat dels pares sinodals

Altres participants sense dret a vot:

—41 experts entre els quals 6 dones
—37 oients entre els quals 19 dones
—10 delegats fraters de les Esglésies i comunitats cristianes
—3 convidats especials entre els quals, per primer cop, un jueu

6 llengües de treball: llatí, italià, castellà, anglès, francès i alemany

5 minuts és la durada de cada intervenció davant l'Assemblea

Fruits litúrgics del Sínode anterior

Durant aquesta XII Assemblea, el cardinal Francis Arinze, prefecte de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments, va anunciar als participants alguns canvis motivats com a resposta d'algunes peticions del Sínode anterior, celebrat l'any 2005, al voltant del tema de l'Eucaristia. Entre aquests canvis hi figura la inclusió de tres noves fórmules llatines de comiat al final de la missa, que s'acaben d'introduir en el missal romà en llatí. Són: «*Ite ad Evangelium Domini nuntiandum*» (Aneu a anunciar l'Evangeli del Senyor); «*Ite in pace, glorificando vita vestra Dominum*» (Aneu-vos-en en pau, glorificant amb la vostra vida el Senyor), i «*Ite in pace*» (Aneu-vos-en en pau. En temps pasqual s'hi afegixen dos «al·leluies»).

Cal dir que algunes conferències episcopals ja havien introduït fa temps aquestes variants o d'altres. La tradicional «*Ite missa est*» continua sent vigent. El cardinal Arinze va explicar que s'han afegit aquestes variants perquè la tradicional semblava massa «freda». També va anunciar que està a punt de sortir el Compendi Eucarístic, sol·licitat pel Sínode anterior. Es tracta d'un llibre que defineix la doctrina de l'Església sobre tot el que manté relació amb l'eucaristia. D'altra banda, el Papa també ha d'avaluar si canviar el moment del ritu de la pau durant la missa, tal com es va proposar en el Sínode anterior. Actualment té lloc abans de l'*Agnus Dei* («Anyell de Déu que lleueu...»). En l'anterior Sínode es va suggerir traslladar aquest moment a la conclusió de la pregària dels fidels. Les conferències episcopals d'arreu del món hi donaran el seu parer abans de finals d'octubre i Benet XVI valorarà la possibilitat d'introduir aquest canvi.

màtica *Dei Verbum* del Concili Vaticà II pel que fa a la interpretació de les Sagrades Escripures. Segons Benet XVI, els exegetes solen tenir molt en compte la unitat de tota la Bíblia, però a vegades obliden la Tradició viva de tota l'Església, la qual cosa comporta el fet que la Bíblia esdevingui un llibre del passat: «L'exegesi es converteix en historiografia» i d'aquesta manera l'Escriptura deixa de ser «l'ànima de la teologia». Per tant, cal considerar que l'exegesi i la teologia són dues dimensions d'una mateixa realitat, és a dir, que cal superar el dualisme entre tots dos camps. En aquest sentit, el Pontífex va suggerir que s'introduïssin dues propostes per a aquest Sínode: desenvolupar l'exegesi no només històrica sinó també teològica, i ampliar la preparació dels exegetes en aquest sentit per ampliar el seu punt de vista.

La XII Assemblea General del Sínode dels Bisbes està tenint, en general, un caràcter eminentment pastoral més que no pas doctrinal. La perspectiva ecumènica es constata per l'interès amb què els presents acullen les intervencions dels delegats fraters de les altres Esglésies i comunitats cristianes. De fet, els aplaudiments no estan abundants, però les dues primeres intervencions que van ser aplaudides van ser precisament a càrrec de dos delegats fraters. (M.N.)

La veu de les dones al Sínode dels Bisbes

■ El Sínode d'enguany és el que compta amb un nombre major de presència femenina: sis expertes i dinou oients

MARIA EMMAUS VOCE, PRESIDENTA DEL MOVIMENT DELS FOCOLARS

«La Paraula de Déu sempre és viva»

—Quina és l'experiència del Moviment dels Focolars sobre la Paraula de Déu en la vida dels cristians?

—Avui, igual que en els primers temps de la nostra història com a Moviment, la Paraula de Déu ocupa un lloc central en el camí espiritual que recorrem individualment i junts. Per a un determinat període, triem una frase de les Escripures —acompanyada d'uns comentaris senzills i clars de Chiara Lubich— que s'imprimeix en milions d'exemplars i es tradueix a nombroses llengües. Tots junts ens comprometem a posar en pràctica aquesta Paraula escollida, cadascú en la pròpia vida. És una crida constant que durant el dia ressona dins nostre mantenint-nos arrelats al Cel i encarrilant-nos pel camí adient quan cal. Totes les circumstàncies esdevenen, d'aquesta manera, una ocasió per establir relacions evangèliques: a casa, a la feina, al temps lliure. Descobrim la Paraula com un aliment que ens transforma: ens fa ser d'alguna manera un altre Jesús. D'altra banda, el costum de comunicar-nos recíprocament, com do d'amor als germans, les experiències viscudes arran de la Paraula i d'acollir per amor les de l'altre, contribueix a suscitar una evangelització cada cop més autèntica, per fer créixer cada cop més la presència de Jesús dins de cadascú i enmig de nosaltres.

—Com està vivint el Sínode?

—És una experiència extraordinària, sobretot per la possibilitat única de participar en molts dolors i moltes alegries, molts èxits i reptes que l'Església d'avui travessa en el món, precisament escoltant tothom. El terme «oient» em sembla molt maco per subratllar l'escolta, una escolta que fa seu tot allò que els altres comuniquen i que esdevé un do. Sento meves les exigències més profundes de l'Església i de la humanitat que ressonen en l'aula sinodal. I la set de Déu que aflora arreu. I la certesa que existeix l'aigua per sadollar aquesta set: la Paraula de Déu. Però això requereix autenticitat de vida. Sí, la Paraula de Déu sempre és viva. Però s'ha de «mostrar» viva i eficaç, hem de testimoniar amb els fets que transforma i incideix en la societat. Si no roman una paraula llegida i estudiada. Com molts pares sinodals afirmen, avui és el testimoni la via més eficaç per anunciar la Bona Nova.

MICHELLE MORAN, PRESIDENTA DEL CONSELL DEL SERVEI DE RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA INTERNACIONAL

«La tasca de l'Esperit és anar-nos revelant la Paraula»

—Com actua l'Esperit en la lectura o l'escolta de la Paraula?

—La Paraula continguda en la Bíblia està escrita, això és clar, però alhora és activa i viva. La tasca de l'Esperit és donar vida a la Paraula. L'Esperit és Esperit de la revelació, la seva tasca és anar-nos revelant la Paraula.

—De quina manera la Paraula s'adreça concretament a les dones d'avui?

—Cal que recordem que en el seu context històric, la Bíblia va ser escrita per homes i per als homes, però avui la reflexió de les dones aporta noves perspectives. La veritat de la Paraula no canvia, és la mateixa, però les dones poden ampliar els horitzons. Per això crec que les dones que participem al Sínode podem contribuir-hi de manera especial.

—Hi ha un verset o un passatge de la Bíblia que hagi influït en la seva vida d'una manera especial o que últimament li hagi arribat més endins?

—La Paraula és viva i per això cada dia aporta nova llum, en aquests moments podria dir un verset i la setmana que ve dir-ne un altre. Potser el que sí puc dir és que en aquest últim any hi ha un passatge que visc més en profunditat. Es tracta d'Hebreus 12, 1-2: «Així, doncs, també nosaltres, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, traquem-nos tot impediment, i el pecat que tan fàcilment ens subjecta, i llancem-nos a córrer sense defallir en la prova que ens és proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud.» Aquest passatge ens dóna tres meravelloses claus per a la nostra vida de cristians: la superació del pecat a través del camí cap a Jesús tenint sempre els ulls fixos en Jesús.

GNA. CLARE MILLEA, SUPERIORA GENERAL DE LES APÒSTOLS DEL SAGRAT COR DE JESÚS

«El jovent d'avui està de debò assedegat de Paraula»

—Com es fa present el Sagrat Cor de Jesús en la Bíblia?

—La imatge del Sagrat Cor la percebem a tota la Bíblia, ja que hi trobem l'amor del Pare revelat en el seu Fill, Jesús. L'espiritualitat del Sagrat Cor té arrels bíbliques i evangèliques, no és només una devoció. Crec que la imatge del Sagrat Cor és molt important avui, en una societat que no busca tant les paraules sinó les imatges i el que es veu, o sigui que ara més que mai el cor pot ser una imatge que desvetlla sentiments i espero que també el Sagrat Cor tingui espai al Sínode.

—Quines impressions té d'aquest Sínode?

—Per a mi es tracta d'una experiència preciosa d'Església universal. Sempre havia seguit els sínodes anteriors a la Ràdio Vaticana i a *L'Osservatore Romano*, però mai no hauria somiat que hi participaria! He de dir que tots els pares sinodals demostren una gran cordialitat vers tothom. També en els treballs dels Cercles Menors tots tenim la possibilitat d'expressar-nos.

—Què opina de l'augment de la participació de les dones en aquest Sínode?

—La majoria de les dones presents són caps de congregacions de vida consagrada o de moviments laicals. Crec que podem enriquir els pares sinodals amb les nostres experiències quotidianes, és a dir, amb la nostra vida al contacte amb el poble senzill. També podem compartir amb els pastors de quina manera els nostres membres transmeten la Paraula a la gent corrent.

—Quina és l'experiència de les Apòstols del Sagrat Cor pel que fa a la Paraula entre els joves?

—La nostra congregació és present en 13 països diferents arreu dels cinc continents. Fa molts anys que ens dediquem a la pastoral bíblica. En els països pobres la Paraula és molt viva i arreu veiem en els joves una gran obertura: estan de debò assedegats de Paraula.

SILVIA SANCHINI, PRESIDENTA DE LA FEDERACIÓ UNIVERSITÀRIA CATÒLICA ITALIANA

«L'Escriptura hauria d'acompanyar l'experiència de fe dels joves»

—Vostè, amb 27 anys, és la participant més jove del Sínode?

—Exacte, però també hi ha altres joves, senyal d'una rigorosa atenció de l'Església al món dels joves i prova del desig d'implicar-nos activament en la reflexió dels temes tractats.

—Quines són les seves expectatives sobre el Sínode?

—El visc amb una gran emoció i un gran sentit de responsabilitat. Voldria tenir una actitud d'escolta humil i profunda, conscient de la riquesa de les múltiples experiències, realitats i cultures amb què em confronto i dialo. El meu desig és descobrir en tota la seva plenitud la centralitat de la Paraula de Déu en la meua vida.

—Quina percepció té de la relació dels joves universitaris amb al Paraula?

—A vegades es corre el risc que els joves universitaris, distrets per la frenesia dels ritmes acadèmics, no tinguin prou cura de la Paraula de Déu. En canvi, la Paraula hauria d'acompanyar de manera assídua i constant l'experiència dels joves estudiants. Per això és tan important la pràctica de la *lectio divina*, com ocasió de discerniment sobre la pròpia vida i sobre el propi camí de fe. Els anys de la universitat són un moment crucial per a la vida d'un jove, una època propícia per créixer i madurar opcions importants, que per això han d'estar orientades i il·luminades per la Paraula.

—Quin verset de la Bíblia estima particularment?

—M'agrada molt el Llibre dels Salms, un veritable concentrat de les paraules més boniques que l'home ha sabut elevar a Déu i que avui no deixen de parlar-nos al cor amb vitalitat i eficàcia. En els Salms també s'insisteix en la importància i en la bellesa de la Paraula de Déu, penso sobretot al Salm 118 (119), que en italià diu: «La teua Paraula em fa viure.» Aquest és un dels versets que em guia i m'acompanya en aquest Sínode.

L'ENTREVISTA

Professora Núria Calduch-Benages, m.h.s.f.n., biblista

—Quines considera que són les expectatives del Sínode sobre la Paraula?

—El Sínode sobre *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església* és un esdeveniment eclesial de gran importància que espero que tingui repercussió a nivell mundial i, fins i tot, en el món no catòlic. Més concretament, espero que el Sínode multipliqui sense pors ni reserves l'impuls que, en el Concili Vaticà II, va donar a llum la constitució dogmàtica *Sobre la divina revelació*, coneguda com la *Dei Verbum* pel que fa a la difusió de la Paraula de Déu entre els fidels. Faig un parèntesi: segons una enquesta recent realitzada per la FEBIC (Federació Bíblica Catòlica), Espanya, considerat un país catòlic de grans tradicions religioses, ocupa un dels últims llocs pel que fa a lectura de la Bíblia. Espero que el Sínode discuteixi i reflexioni sobre temes concrets com ara la Paraula de Déu en la litúrgia, en la pregària, en l'evangelització, en la catequesi, en l'exegesi, en la teologia i en la vida del creient, i que també contribueixi fructuosament al diàleg interreligiós, especialment amb el poble hebreu.

—Què la va empenyer a vostè, personalment, a especialitzar-se en l'estudi de la Paraula de Déu?

—La història es remunta a molts anys enrere. Vaig descobrir l'Escriptura gràcies al Dr. Isidre Gomà i Civit, al cel sigui. El vaig conèixer quan jo era una adolescent i encara que ens separaven quaranta anys, existia entre nosaltres una sintonia inexplicable. Ell venia de tant en tant al col·legi on jo estudiava a donar xerrades bíbliques per a un grup de joves més grans que jo. A mi em resultava difícil seguir les seves explicacions però hi posava tota la meua voluntat. Agafava apunts i a casa els passava en net abans de llegir-los una vegada i una altra. Així va néixer la meua passió per l'Escriptura. Van passar els anys, i quan la meua congregació em va oferir la possibilitat d'anar a estudiar a Roma, no vaig dubtar ni un moment: escolliria els estudis bíblics. I així ho vaig fer. Vaig estudiar al Pontifici Institut Bíblic on, uns anys més tard, em vaig doctorar.

—Recentment ha publicat *El perfume del Evangelio*, presentat en italià l'any passat. Què és exactament el «perfum» de l'Evangelio?

—El «perfum» de l'Evangelio no és sinó el perfum del Crist ressuscitat, vencedor del pecat i la mort; un perfum que es difon pel món sencer comunicant vida i salvació. En altres paraules, el perfum de l'Evangelio és la presència de Jesús, misteriosa i propera a la vegada, capaç de transformar el cor de la persona. En el meu llibre presento escenes de l'Evangelio en les quals Jesús es troba amb diverses dones com Maria de Betània, la dona que patia pèrdues de sang, la sirofenícia o la pecadora pública. Alguns d'aquests episodis es caracteritzen, tal com indica el títol, per la presència del perfum, un element ric en connotacions i significats simbòlics.

Entre les sis dones expertes del Sínode nomenades pel Papa, hi ha la biblista catalana Núria Calduch-Benages (Barcelona, 1957), professora de Sagrada Escriptura a la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma, que acaba de publicar en castellà *El perfume del Evangelio. Jesús se encuentra con las mujeres* (Verbo Divino). La professora Calduch, que és Missionera de la Sagrada Família de Natzaret, col·labora amb la Federació Bíblica Catòlica (FBC) i amb diverses institucions teològiques mundials.

«La nostra aportació al Sínode reflecteix la nostra identitat com a dones»

—Les dones que seguien Jesús es limitaven a servir el grup del Mestre en les tasques domèstiques?

—Per respondre a aquesta pregunta cal prendre en consideració un text molt breu de l'evangelio de Lluc. Em refereixo a Lluc 8,1-3, considerat tradicionalment com un sumari, és a dir, una mena de resum d'esdeveniments passats. Text molt complicat a nivell textual i sintàctic i de difícil interpretació, representa una «petjada privilegiada» d'una seqüela femenina silenciada pels altres evangelistes. En aquest passatge es diu que «les dones els (el) servien amb els seus béns». Tota la discussió gira al voltant del verb *diakoneo*, que vol dir «servir». Ara bé, de quin tipus de servei es tracta? Exclusivament del servei a taula? D'una actitud del deixeble? O potser de quelcom més? Havent sopesat els diversos arguments i possibilitats, m'inclino per la següent: el grup de les dones no és un grup de col·laboradores domèstiques de Jesús i els deixebles. També elles pertanyien al grup, també elles havien deixat casa i família per abraçar un nou estil de vida. També elles duïen a terme un «servei missioner» com a resposta a una crida personal. Entès d'aquesta manera la *diakonia* de les dones adquireix tota una altra dimensió.

—En el seu llibre al·ludeix al fet que «els pecadors ocupen un lloc privilegiat en el cor de Jesús», i també remarca la proximitat de Jesús als marginats de la societat, malgrat que tot això impliqui per a Jesús trencar esquemes convencionals. Quines barreres supera Jesús exactament?

—Totes aquelles barreres que volen ofegar l'amor i no respecten la dignitat de la persona. Recordem, per exemple, les guaricions de quatre dones que ens ha transmès l'evangelista Marc. A Jesús no li importa ni el dia, ni la posició social, ni la religió, ni la nacionalitat, ni tan sols el

—Quins límits ens impedeixen als cristians d'avui dia superar les barreres que, contràriament a Jesús, no ens deixen abraçar els qui són diferents de nosaltres?

—De límits n'hi ha de moltes mides, formes i colors —geogràfics, socials, religiosos, lingüístics, culturals—, però n'hi ha un que és el més difícil d'abatre. Aquell que tota persona humana porta dintre seu, el límit personal, el teu i el meu. Com a deixebles de Jesús, la nostra missió evangelitzadora hauria de consistir no solament a abatre fronteres i murs de separació, sinó també a construir vies i ponts de comunicació.

—El llibre es clou amb una anàlisi de Jesús com a «Saviesa de Déu». Què aporta aquesta clau interpretativa?

—Cada un a la seva manera, Pau, Mateu, Lluc i Joan presenten Jesús com a Saviesa de Déu, com a Paraula de Déu. Adapten els textos de l'antiga saviesa d'Israel de manera que puguin aplicar-se a la persona de Jesús. Per això, atribueixen a Jesús trets, funcions i expressions pròpies de la Saviesa personificada. Cada autor és diferent: accentua uns trets determinats mentre en silenci d'altres. Pau insistirà en la funció còsmica de Jesús; els sinòptics veuen en Jesús el mestre de saviesa que imparteix ensenyaments sapiencials; i Joan ens revela la clau de la identitat de Jesús, que es reflecteix en el camí que ha recorregut de la Saviesa. D'una banda, Jesús com a Saviesa de Déu testimonia la línia de continuïtat entre l'Antic i el Nou Testament, i de l'altra, es presenta com a contrapunt crític per al nostre món d'avui, esclau de l'activisme, la in-

formació fàcil i les falses savieses, aquelles que es poden adquirir immediatament, amb comoditat i sense cap esforç. La saviesa, vista des de Jesús, segueix essent la capacitat relacional i dialogant de Déu. I aquesta capacitat, encara avui, segueix essent un dels dons femenins més apreciats.

—Les expertes que participen en aquest Sínode poden contribuir-hi amb algun tret específic pel fet de ser dones?

—N'estic plenament convençuda. Quatre de nosaltres som biblistes, de les quals tres ens dediquem a l'ensenyament de la Bíblia i les altres dues són professores de Teologia dogmàtica i de Filosofia. Quatre som religioses, una de vida contemplativa, i les altres dues, laiques. Provenim de mons molt diferents: Europa (Itàlia, França i Espanya), Estats Units i Àfrica (Nigèria). La nostra aportació reflectirà certament la nostra identitat com a dones, dones especialment compromeses amb l'estudi i la difusió de la Paraula de Déu.

Reportatge: Marta Nin

**AJUDA A L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES.
SI NO, FES-NE DIFUSIÓ.**

PELEGRINATGES A TERRA SANTA

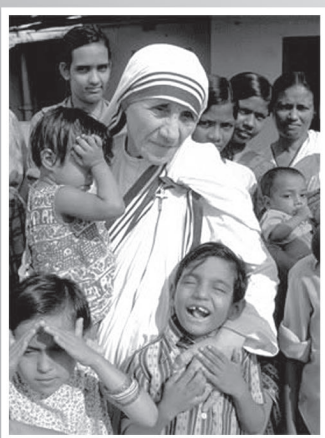
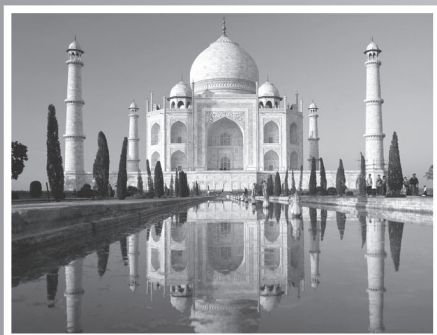
**DEL 3 AL 10 DE
DESEMBRE (PONT
DE LA IMMACULADA)**

**DEL 29 DE DESEMBRE
AL 5 DE GENER
(ESPECIAL CAP D'ANY)**

**VIATJA DE MANERA
ESPIRITUAL, CULTURAL,
LÚDICA, ACOLLIDORA I
RESPECTUOSA AMB ELS
AMICS DE CATALUNYA
CRISTIANA**

NEPAL I LES MISSIONS DE TERESA DE CALCUTA A L'ÍNDIA

DEL 10 AL 21 DE NOVENBRE

**VISITEM ENTRE D'ALTRES: DELHI
JAIPUR, BENARÈS, EL TAJ MAHAL
I KATMANDU**

PELEGRINATGE A ROMA AMB MOTIU DE L'ANY PAULÍ

**ASSISTIREM A LA
CERIMÒNIA DE
CLAUSURA DE L'ANY
SANT PAULÍ
OFICIADA PER
BENET XVI**

JUNY DE 2009

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ:

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 • 08014 BARCELONA

TELÈFON: 93 409 27 70 • FAX: 93 409 27 75 • CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

Vaticà

església en el món

El Papa canonitza quatre nous sants

■ Gaietà Errico, Maria Bernarda Bütler, Alfonsa de la Immaculada Concepció i Narcisa de Jesús Martillo Morán

CIUTAT DEL VATICÀ.— Davant de més de 40.000 pelegrins —10.000 d'ells equatorians— aplegats a la plaça de Sant Pere del Vaticà, Benet XVI va canonitzar el 12 d'octubre passat quatre nous sants vinculats a la missió: l'italià Gaietà Errico (1791-1860), fundador de

la congregació dels Missioners dels Sagrats Cors de Jesús i de Maria; la suïssa missionera a l'Equador i Colòmbia, Maria Bernarda Bütler (1848-1924); l'índia Alfonsa de la Immaculada Concepció (1910-1946), i l'equatoriana Narcisa de Jesús Martillo Morán (1832-1869).

En l'homília de la canonització, davant d'una plaça de Sant Pere expectant, el Papa va repassar el testimoni de cadascun dels nous sants de l'Església catòlica. Parlant de sant Gaietà Errico, fundador de la congregació dels Missioners dels Sagrats Cors de Jesús i de Maria, va destacar-ne l'entrega a l'hora d'administrar el sagrament de la Reconciliació: «S'inscriu així entre les figures extraordinàries de preveres que incansablement han fet del confessor el lloc per dispensar la misericòrdia de Déu, ajudant els homes a retrobar-se ells mateixos, a lluitar contra el pecat i a tirar endavant en el camí de la vida espiritual.» I va exclamar: «A quantes persones deu haver portat a reconciliar-se amb Déu mitjançant el sagrament del perdó!»

Benet XVI va recordar en espanyol i alemany el testimoni de santa Maria Bernarda, que va néixer a Suïssa i va morir a Colòmbia, tot destacant-ne l'amor a l'Eucaristia. «Aquesta —va dir el Sant Pare— és la font i el pilar de l'espiritualitat d'aquesta nova santa, així com del seu impuls missioner que la va portar a deixar la seva pàtria natal, Suïssa, per obrir-se a altres horitzons evangelitzadors a l'Equador i Colòmbia.» Va afirmar també que, com els criats de l'evangeli, «va anar per tot arreu proclamant que el Senyor convidava tothom a la seva festa. Així feia partícips els altres de l'amor de Déu al qual ella va dedicar amb fidelitat i joia tota la seva vida».

La plaça de Sant Pere es va omplir de pelegrins.

Primera índia canonitzada

El bisbe de Roma va parlar en anglès als fidels arribats de l'Índia i va destacar la fortalesa amb què santa Alfonsa de la Immaculada Concepció, que es deia Anna Muttathupadathu, va afrontar tots els patiments de la seva vida unint-los a la Creu del Senyor. «Aquesta dona excepcional —va recordar—, que avui és oferta a les persones de l'Índia com la seva primera santa canonitzada, estava convençuda que la seva creu va ser el mitjà per arribar al banquet celestial preparat pel Pare.» En particular, va citar un dels seus escrits en què diu: «Considero un dia sense patiment com un dia perdut.» El Sant Pare va exhortar els fidels a imitar i assumir les seves creus per un dia reunir-se amb ella al paradís.

Finalment, esmentant l'exemple de l'equatoriana santa Narcisa de Jesús Martillo Morán, el Papa s'hi va referir de nou en espanyol. «Per secundar amb docilitat l'acció de l'Esperit Sant en la seva ànima,

va buscar sempre el consell i la guia de bons i experts sacerdots, considerant la direcció espiritual com un dels mitjans més eficaços per arribar a la santificació», va aclarir. D'aquesta manera, va reconèixer, «santa Narcisa de Jesús ens mostra un camí de perfecció cristiana assequible a tots els fidels». Va destacar sobretot la senzillesa en què va transcórrer la seva vida, en la qual es va dedicar a la costura i al apostolat com a catequista. «En el seu amor apassionat a Jesús, que la va portar a emprendre un camí d'intensa pregària i mortificació, i a identificar-se cada cop més amb el misteri de la Creu, ens ofereix un testimoni atraient i un exemple acabat d'una vida totalment dedicada a Déu i als germans», va afirmar el Pontífex.

«Jesús ens convida a cadascun de nosaltres a seguir-lo, com van fer aquests sants, en el camí de la creu per tenir després en herència la vida eterna, que ens ha entregat com a do en morir», va afirmar també el Papa en l'homília.

«Que el seu exemple ens doni valentia, que els seus ensenyaments ens orientin i confortin, que la seva intercessió ens sostingui en les fatigues quotidianes perquè també nosaltres puguem arribar un dia a compartir amb ells i amb tots els sants la glòria del banquet etern en la Jerusalem celestial», va dir el Papa en acabar l'homília.

Després de la fórmula de canonització, els presents van irrompre en un llarg aplaudiment, mentre onejaven desenes de banderes equatorianes, suïsses, índies i italianes. (Zenit/ACI)

Primera santa per als cristians perseguits a l'Índia

La germana Alfonsa (1910-1946), que es deia Anna Muttathupadathu, va trobar el seu camí de santedat a la Congregació de les Clarisses del Tercer Orde de Sant Francesc. Va morir als 35 anys.

«Les seves virtuts heroiques de paciència, fortalesa i perseverança enmig de profunds patiments ens recorden que Déu sempre ofereix la força que necessitem per superar tota prova», va dir el Papa al final de la celebració eucarística, en què van participar uns 40.000 pelegrins. «Mentre els fidels cristians de l'Índia donen gràcies a Déu per la seva primera filla presentada a la veneració pública, vull assegurar-los les meves oracions durant aquests moments difícils», va afegir el Papa tot fent referència a la persecució que estan experimentant.

Segons han informat els bisbes indis presents al Sinode, almenys 80 cristians han estat assassinats des que es va desencadenar la persecució religiosa al país, particularment a l'Estat d'Orissa. Els atacs són organitzats per fonamentalistes hindús. L'espurna va esclatar el 23 d'agost, després de l'assassinat, al districte de Kandhamal, de Swami Laxmanananda Saraswati, líder de l'organització extremista hindú Vishva Hindu Parishad (VHP). Es considera que el Partit Bharatiya Janata és el seu braç polític. Saraswati dirigia des de feia temps una campanya violenta contra les conversions al cristianisme.

Els representants cristians, però, han condemnat en tot moment aquest assassinat, i no ha estat reivindicat per ells. La campanya de violència ha provocat la destrucció de desenes d'esglésies i llocs de culte, de convents, escoles, i propietats de cristians.

Benet XVI va encomanar «a la cura providencial de Déu totpoderós tots els qui lluiten per la pau i la reconciliació». Així mateix, va demanar «als autors de la violència que renunciïn a aquests actes i s'uneixin als seus germans i germanes en la construcció d'una civilització de l'amor». (Zenit)

Pressió vaticana contra la persecució a l'Índia

CIUTAT DEL VATICÀ.— El P. Federico Lombardi, s.j., director de l'Oficina d'Informació de la Santa Seu, ha demanat que els governs interessats i la comunitat internacional no es quedin amb els braços creuats davant de la persecució que pateixen els cristians, particularment a l'Índia. El P. Lombardi, en un dels darrers editorials d'*Octava Dies*, setmanari produït pel Centre Televisiu Vaticà, del qual també n'és director, va parlar sobre l'onada de violència que ha esclatat en aquest país, particularment a l'Estat d'Orissa, que ha provocat la mort d'almenys 80 cristians.

«Els bisbes indis han alçat la seva veu en diverses ocasions, i d'altres ho han fet des de l'estranger, per exemple, la Unió Europea, per plantejar a les autoritats índies interrogants preocu-

pants», va informar el portaveu. «Sembla que finalment, si bé amb gran endarreriment, comencen a arribar respostes i garanties de compromís per restablir la calma», afegeix.

El mateix primer ministre, Manmohan Singh, ha reconegut que per a l'Índia es tracta d'una «vergonya nacional», «en contradicció oberta amb els grans valors de no-violència, tolerància i respecte de les religions que aquest gran país ha conreat des de fa segles», recorda el pare Lombardi. «Però certament cal prendre nota del fet que els fonamentalistes són actius i constitueixen una amenaça des de diferents parts del món», adverteix el portaveu. Per aquest motiu, conclou, «el diàleg entre les religions, camí llarg i difícil, és un dels reptes més crucials d'avui i de demà, perquè en nom de Déu s'edifiqui sempre i només la pau». (Zenit)

Itàlia

El magisteri de Wojtyla, «un mirall de l'Esperit i els documents del Vaticà II»

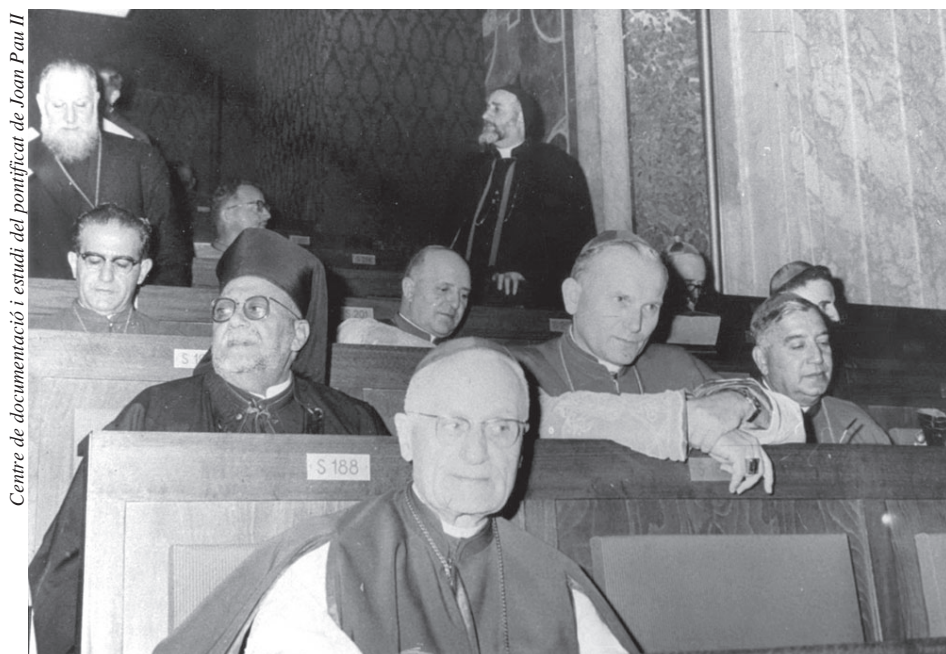
■ Un congrés internacional analitza l'actuació del Concili al pontificat de Joan Pau II

ROMA.— El Concili Vaticà II —que va ser pensat i començat per Joan XXIII i finalitzat per Pau VI— i les seves conseqüències, així com també el que encara queda per a la seva plena realització, són temes avui dia centrals en el debat sobre l'estructura de l'Església, la seva relació amb la modernitat, el paper dels fidels laics, la litúrgia, l'ecumenisme o l'ètica. Del 28 al 30 d'octubre, aquests i altres temes d'interès seran tractats a fons al Simposi Internacional *Crist-Església-Home. El Vaticà II en el Pontificat de Joan Pau II*, organitzat pel Centre de Documentació i Estudi del Pontificat de Joan Pau II i per la Pontificia Facultat de Teologia Sant Bonaventura de Roma.

El Concili va correspondre a un intens estat de renovació eclesial en una època de grans mutacions socials, si més no a Occident, que en pocs anys havien arribat a tot arreu de la societat postmoderna. La lectura d'aquell esdeveniment i la seva recepció permeten d'entendre la complexitat i la identitat de l'Església actual: els excessos, les decepcions, les incomprensions i fins i tot les fractures (com en el cas del cisma dels lefebvrians, que no van acceptar les novetats del Va-

ticà II) que van tenir lloc en el postconcili no minven, sinó que, al contrari, subratllen una vegada més la importància imprescindible del Concili en la vida de l'Església i en el seu intent de mediar entre modernitat i tradició.

En el vintè aniversari de la seva elecció a la càtedra de Sant Pere, el 1998, Joan Pau II es preguntava a si mateix públicament: «Has mirat d'acostar als homes d'avui la gran obra del Concili Vaticà II?» A aquesta pregunta, sincera i profun-

Centre de documentació i estudi del pontificat de Joan Pau II

Karol Wojtyla va participar activament en el Vaticà II.

da, vol contestar ara un congrés internacional que tindrà lloc a Roma, a la Pontificia Facultat Teològica Sant Bonaventura-Seraphicum, del 28 al 30 d'octubre, coincidint amb el 30è aniversari de l'elecció de Karol Wojtyla com a Papa, el 16 d'octubre del 1978. El congrés, que es titula *Crist-Església-Home. El Vaticà II en el Pontificat de Joan Pau II*, es proposa l'objectiu exigent d'analitzar el període que va des de la presència del bisbe Wojtyla en l'obertura del Concili, el 1962, fins a la mort del Papa, el 2005.

«Volem aprofundir i rellegir el patrimoni teològic que prové del 21è concili ecumènic», ens diu el P. Zdzislaw J. Kijas, germà menor conventual polonès, que presideix la facultat que allotja el congrés, «a través d'un dels seus protagonistes, l'arquebisbe de Cracòvia, Karol Wojtyla, que va participar activament en els treballs, aportant una contribució substancial en l'elaboració dels documents conciliaris, i després, com a Pontífex, posant en pràctica una renovació de l'Església pròpiament en l'esperit del Concili».

Intervencions destacades

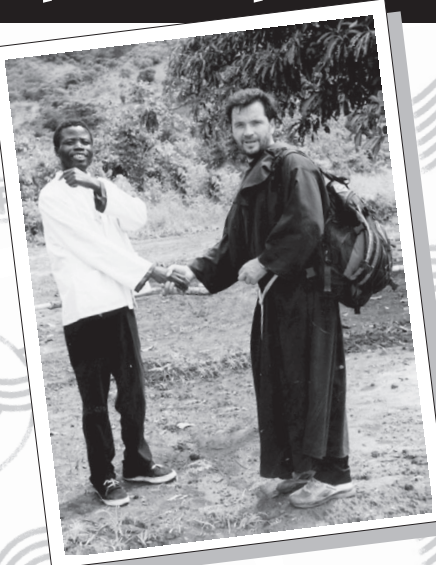
El congrés planteja tres temes importants del Concili Vaticà II —Crist, l'Església i l'home— a banda d'altres temes menors, i es proposa subratllar com s'inscriuen en l'ensenyament i en el treball pastoral del Papa polonès. Ho farà sota una perspectiva més teològica i eclesial que històrica, a través de conferències d'il·lustres relators que provenen del món eclesiàstic i acadèmic de diferents països. Entre els eclesiàstics hi seran presents els cardenals Tarcisio Bertone, Paul Poupard, Camillo Ruini, Stanislaw Rylko, Mons. Angelo Amato, Mons. Piero Marini i el P. Slawomir Oder, postulant de la causa de beatificació del Papa. El pro-

grama està molt estructurat. El dimarts al matí tindrà lloc la salutació del cardenal Stanislaw Dziwisz, secretari de Joan Pau II durant 40 anys i ara arquebisbe de Cracòvia; el polític i filòsof Rocco Buttiglione pronunciarà una ponència sobre *L'Església en relació amb els problemes del món contemporani: entre l'il·luminisme i el postmodernisme*. En la sessió de la tarda, presidida pel cardenal William Levada, prendran la paraula el cardenal Carlo Caffarra, recentment nomenat president del Pontifici Consell per a la Família, amb una conferència sobre *La família com a lloc d'experiència de comunió*; el P. Gonzalo Miranda parlarà d'*Arguments de bioètica i biogenètica: des del Vaticà II fins a Joan Pau II*, i la professora Laura Tortorella parlarà de *La dona a la llum de Maria des del Vaticà II fins a Joan Pau II*. El programa complet es pot consultar per internet a www.jp2symposium.org

«Els temes que tractarem són centrals en el Concili i es van desenvolupar i van tenir continuïtat durant el llarg pontificat de Joan Pau II —afegeix Zdzislaw Kijas, que el dijous 30 oferirà les conclusions del congrés—, és a dir, Crist com a font i origen de tot; l'Església en camí constant, cridada a encarregar-se dels nous reptes, i l'home com a imatge de Déu, vers el qual el Papa sempre va demostrar dedicació i amor.» I afegeix: «No únicament volem parlar de forma dinàmica del missatge del Vaticà II i del Papa, sinó també pensar i configurar l'escenari que li espera a l'Església i als homes en els temps que vindran.» Els organitzadors han demanat també una trobada amb Benet XVI. Després del congrés es publicaran les relacions per donar continuïtat i difusió a la recerca i a la reflexió sobre aquests temes.

Fabrizio Assandri

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 208,70 €** ☐
Àsia i Oceania: 279,89 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

Mons. Jesús Catalá, nou bisbe de Màlaga

■ Pren el relleu de Mons. Antonio Dorado al capdavant de la diòcesi andalusa

MÀLAGA.— La Nunciatura Apostòlica de la Santa Seu a l'Estat espanyol va anunciar el 10 d'octubre passat el nomenament de Mons. Jesús Catalá Ibáñez, fins ara titular de la diòcesi d'Alcalá de Henares, com a

nou bisbe de Màlaga. Substitueix al capdavant de la diòcesi malaguenya Mons. Antonio Dorado Soto, la renúncia del qual al govern pastoral de la diòcesi, presentada fa més de dos anys en conformitat amb el Codi

de Dret Canònic, ha estat acceptada igualment pel Sant Pare. No obstant, per ara, i fins a la presa de possessió del nou bisbe, que tindrà lloc el 13 de desembre, Mons. Antonio Dorado exercirà com a administrador apostòlic.

En les seves primeres paraules com a bisbe electe de Màlaga, Mons. Jesús Catalá ha volgut adreçar una salutació als seus nous diocesans expressant-los la voluntat de treballar junts en aquesta nova missió episcopal: «Tinc un gran desig de conèixer-vos personalment i de fer camí plegats, vivint la dimensió sinodal de l'Església, promovent la diversitat de carismes al servei de la unitat i compartint il·lusions, esperances i tasques per al Regne.» «Vinc a vosaltres amb il·lusió —ha afirmat el nou bisbe—, per servir-vos. No duc projectes personals predeterminats. Espero conèixer primer la realitat eclesial i social; i serà la llum de l'Evangeli la que il·luminarà aquesta realitat i determinarà la nostra feina, per discernir i projectar, assumint l'actual pla pastoral de la diòcesi.»

Mons. Jesús Esteban Catalá Ibáñez va néixer a Vilamarxant (València), el 22 de desembre del 1949. Va cursar els estudis eclesiàstics al Seminari diocesà de València i el 1973 va ser ordenat diaca, ministeri que va exercir durant els tres anys en què va completar la seva formació teològica, amb la Diplomatura (1973) a la Universitat Pontifícia de Salamanca i la Llicenciatura (1976) per la facultat de Teologia Sant Vicent Ferrer de València. El 3 de juliol del 1976 va rebre l'ordenació sacerdotal.

El nou bisbe electe de Màlaga és doctor en Teologia Pastoral i Catequètica per la Pontifícia Universitat Salesiana i doctor en Teologia Dogmàtica per la Pontifícia Universitat Gregoriana. A més, és llicenciat en Filosofia i Ciències de l'Educació, especialitat en Psicologia, per la Universitat de València, on va col·laborar en investigacions publicades pel departament d'Història de la Psicologia.

Ministeri sacerdotal entre València i Roma

Els primers anys del ministeri sacerdotal els va desenvolupar a la diòcesi de València, compaginant el treball a parròquies de la diòcesi amb la docència. El 1978 va ser destinat a la delegació diocesana de Pastoral Vocacional, col·laborant alhora amb l'equip de formadors del Seminari Diocesà i amb la delegació del Clergat. També va ser professor de Religió a l'Institut d'Ensenyament Mitjà Lluís Vives de València. El 1982 va ser nomenat rector de Sant Carles Borromeu d'Albal, a la vegada que va col·laborar amb les delegacions diocesanes de Pastoral Vocacional i de Catequesi.

Va començar la seva tasca al Vaticà després d'anar a Roma per ampliar-hi estudis. Va participar com a assistent de la Secretaria General del Sínode dels Bisbes a l'Assemblea Extraordinària del 1985, i

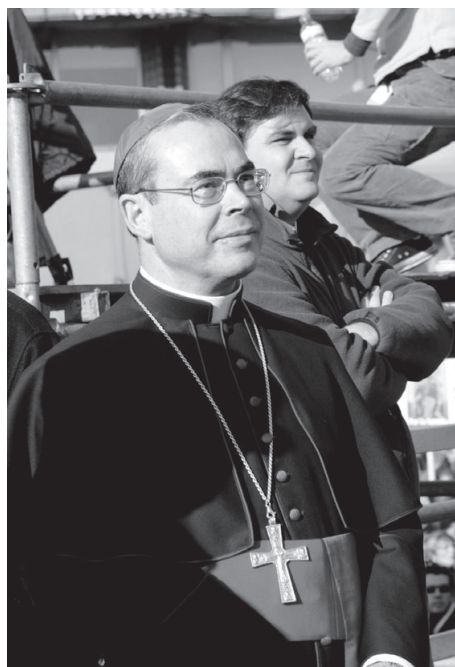
Mons. Antonio Dorado (Urda, 1931).

va col·laborar a temps parcial fins al 1986 i des del 1987 com a oficial d'aquesta Secretaria. Des de llavors, i fins al nomenament episcopal, va participar en totes les assemblees sinodals: sobre els Laics (1987); sobre la Formació sacerdotal (1990); per a Europa (1991); per a Àfrica (1994); sobre la Vida Consagrada (1994); per al Líban (1995). Ha publicat diverses col·laboracions i articles sobre temes sinodals i ha pronunciat diverses conferències sobre aquests temes. Així mateix, va acompanyar el papa Joan Pau II en tres viatges apostòlics a l'Àfrica: Costa d'Ivori (1990), Angola (1992) i Uganda (1993). El 4 d'agost de 1993 va ser nomenat capellà de Sa Santedat.

El 25 de març de 1996 va ser nomenat bisbe titular d'Urusi i auxiliar de l'arquebisbe de València. L'11 de maig d'aquell mateix any va ser consagrat a la catedral de València. El 27 d'abril de 1999 va ser nomenat bisbe d'Alcalá de Henares. A la Conferència Episcopal Espanyola ha estat membre de les Comissions Episcopals d'Ensenyament i Catequesi (1996-2005); Relacions Interconfessionals (1996-1999); Seminaris i Universitats (1999-2002), i Doctrina de la Fe (2002-2005). Des del 2005 és president de la Comissió Episcopal de Pastoral i membre de la Comissió Permanent.

Mons. Dorado, gairebé 40 anys com a bisbe

Després de quinze anys d'activitat pastoral intensa i fructífera a Màlaga, Mons. Antonio Dorado ha deixat a Màlaga una petjada profunda i un gran amor per part dels fidels. La diòcesi, amb una superfície de més de 7.000 metres quadrats, compta amb una població d'un milió i mig de

Mons. Jesús Esteban Catalá (Vilamarxant, 1949).

persones i un presbiteri de 250 sacerdots.

El toledà Antonio Dorado Soto és bisbe des del maig del 1970. Del 1970 al 1973 va ser bisbe de Guadix, diòcesi en què havia estat vicari general, amb Mons. Gabino Díaz Merchán com a bisbe. Durant vint anys va ser bisbe de Cadis i de Ceuta (1973-1993). Des del maig del 1993 era bisbe de Màlaga.

A la Conferència Episcopal Espanyola ha estat durant tres triennis president de les Comissions Episcopals d'Apostolat Seglar (1972-1981), Clergat (1984-1993) i Ensenyament i Catequesi (1993-1999 i 2005-2008). També va pertànyer al Comitè Executiu de la CEE en dos triennis més (1981-1984 i 2002-2005). Mons. Dorado va néixer a Urda (Toledo) el 18 de juny de 1931. És llicenciat en Teologia per la Universitat Pontifícia de Comillas. Entre el 1964 i el 1969 va ser consiliari general d'Apostolat Rural. (ODISUR/AVAN)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

R. D. Congo

«L'Església congoleesa està molt compromesa amb els pobres»

■ Mons. Cyprien Mbuka, c.i.c.m., bisbe de Boma

Convidat fa quatre anys pel grup d'agermanament solidari de la parròquia de Santa Magdalena i el monestir de dominiques de Mont-Siò d'Esplugues de Llobregat, Mons. Cyprien Mbuka ha tornat recentment a Barcelona per mostrar-los l'agraïment per la seva generositat i compromís. El

bisbe de Boma, una petita diòcesi de la República del Congo, va aprofitar la seva estada a Catalunya per visitar Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*, amb l'objectiu d'aprendre i prendre notes, que li agradaria després aplicar en l'àmbit dels mitjans de comunicació eclesials del seu país.

—Després d'anys de greus conflictes i fortes convulsions polítiques i socials, quina és avui la situació del Congo?

—Després del que hem viscut en aquests darrers anys, podem dir que, en general, la situació avui és de força calma, tot i que a la part oriental del país, la més problemàtica, hi continua havent fortes tensions entre grups armats i la comunitat local. Però a les altres zones del país, la situació, gràcies a Déu, és més o menys tranquil·la.

—S'ha estabilitzat també el règim polític?

—L'actual règim polític és, per dir-ho d'alguna manera, «democràtic». S'han celebrat eleccions lliures en què la gent ha participat lliurement. Això no obstant, hi ha també problemes de corrupció, que no sempre arriben a coneixement del poble. El que és innegable és que, actualment, ens trobem en un context nou, ja que s'estan fent les primeres passes cap a la democràcia i per això vivim un temps d'esperança.

—Quin paper juga al Congo l'Església catòlica?

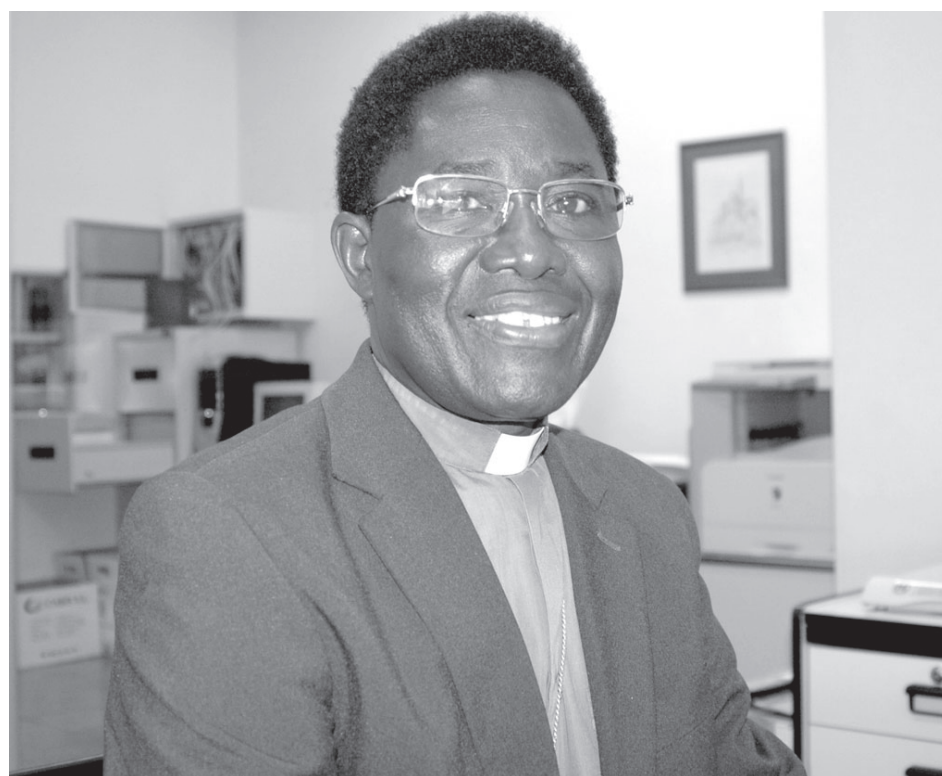
—La República Democràtica del Congo compta actualment amb 60 milions d'habitants, la meitat d'ells joves. El 50% es declara catòlic. Li segueixen en nombre els protestants. També hi ha comunitats ortodoxes i islàmiques, però a molta menor escala. Aquesta és si fa no fa la radiografia religiosa del nostre país.

—En aquest context, què ens pot explicar de la diòcesi de Boma?

—És pràcticament la més petita de les diòcesis de la R. D. Congo. Comprèn una extensió d'11.000 quilòmetres quadrats i atenem una població d'1.200.000 habitants, dels quals un 70% es declara catòlic. És, per tant, una diòcesi molt catòlica, que compta amb molts sacerdots, gairebé 300 preveres diocesans, a més de nombrosos religiosos i religioses. Junta-ment amb ells, es troben els laics, molt compromesos, que desenvolupen a la diòcesi una gran tasca evangelitzadora i social.

—En l'àmbit social i de lluita contra la pobresa, hi ha cert optimisme?

—La situació social és molt difícil. Venim d'una terrible guerra civil i això repercuteix negativament en el desenvolupament econòmic. Hi ha hagut molta destrucció. Ara cal reconstruir el país a tots els nivells, en l'àmbit de la tecnologia, de les finances, de la indús-

tria, del sistema sanitari i educatiu... A favor nostre tenim la gran riquesa del país: recursos minerals, petroli, aigua... És una riquesa important, però malauradament aquesta riquesa no sol arribar a la gent. L'explotació d'aquesta riquesa es concentra en uns quants, no només empresaris autòctons sinó també grans empreses multinacionals, mentre la majoria de la població viu a la pobresa.

—Són, doncs, també les grans po-

tències responsables de les injustícies al país?

—En cert sentit sí. Les grans potències volen controlar les nostres riqueses naturals fins al punt que fins i tot han afavorit o impulsat els enfrontaments i la guerra. És terrible. Elles són en part responsables del que ha passat al Congo en els darrers anys.

—En aquest context d'injustícia i de pobresa, tot i que també d'esperança,

com viuen la seva fe els catòlics congoleesos?

—L'Església del Congo, que viu la seva fe amb intensitat, està molt compromesa amb la realitat social de la gent. L'Església parla molt, denuncia les injustícies i proposa el camí a seguir perquè el país protegeixi els valors humans. L'Església està molt compromesa amb projectes socials, educatius i sanitaris, i en tot l'àmbit de la marginació. Alhora un altre dels nostres reptes és la lluita constant i sense descans per la justícia i per la pau.

—Entre els últims projectes de la seva diòcesi de Boma hi ha la posada en marxa d'una ràdio catòlica. Com s'està desenvolupant aquesta iniciativa?

—Fa dos anys la diòcesi va posar en marxa una petita ràdio comunitària, que busca informar, educar, divertir i alhora estar a prop de la gent. És una manera de viure la solidaritat dins de la diòcesi, però també amb persones de fora. El projecte ens fa molta il·lusió, en tenim moltes ganes, i per això sempre que viatjo fora del país aprofito la més mínima ocasió per visitar mitjans de comunicació, com Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*, i aprendre'n una mica més el funcionament i missió.

—Com es va iniciar la seva vinculació amb Catalunya?

—Des de fa uns quants anys el Grup d'Agermanament Solidari de la parròquia de Santa Magdalena i del monestir dominic de Mont-Siò d'Esplugues ajuda generosament a dur a terme projectes socials i eclesials a la nostra humil diòcesi. Els estem enormement agraïts. Realment sentim que caminen amb nosaltres, amb la diòcesi de Boma, en una mostra eloqüent de solidaritat eclesial.

Ignasi Miranda

El Papa convida a pregar pel Congo

KINSHASHA.— El 12 d'octubre passat, Benet XVI va convidar a «pregar per la reconciliació i la pau en algunes situacions que provoquen alarma i gran patiment», entre elles Kivu del Nord, on actualment s'enfronten l'exèrcit congolès i els milicians de Laurent Nkunda. «He vist en directe per la televisió l'Àngelus del Sant Pare. Jo i els meus germans de comunitat li agraïm de cor la crida per la pau a Kivu», afirma un missioner en declaracions a l'Agència Fides (que per raons de seguretat ha demanat no divulgar-ne el nom) i que treballa a l'est de la República Democràtica del Congo.

«Amb aquesta crida el papa Benet XVI ha donat veu a aquells que han estat oblidats pels mitjans de comunicació internacionals tot il·luminant una zona que moltes vegades resta a la foscor», afirma el missioner. «Penso que aquesta és l'enèsima demostració de la força de l'Església catòlica, que és al mateix temps capil·lar, difosa al territori i centralitzada. Qui està al vèrtex escolta el patiment del ramat que se li ha encomanat i se'n fa intèrpret de les exigències.»

El missioner, que es troba a Kivu del Sud, es mostra

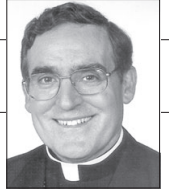
cautament confiat en el futur: «La nostra impressió és que no es produirà una guerra a gran escala. De moment el conflicte s'ha limitat a Kivu del Nord, on segurament es produeixen situacions de gran patiment. No hem d'oblidar-nos que són 1.200.000 els refugiats. Però no sembla que es donin les condicions perquè el conflicte s'estengui fora d'aquesta àrea. És veritat que la gent està molt amoïnada, però la vida continua.»

«Crec, però, que és fonamental mantenir viva l'atenció de la comunitat internacional sobre el Congo oriental, si no correm el risc que es creïn les condicions (en primer lloc la distracció de les grans potències, dels altres països africans i de l'opinió pública internacional) per a una guerra més àmplia. La crida del Sant Pare és, per tant, un pas important per a la pau», conclou el missioner.

El president de la Comissió de la Unió Africana, Jean Ping, va declarar que la UA vol intervenir en la solució del conflicte congolès juntament amb altres països que ja estan compromesos en un treball de mediació. (*Fides/L.M.*)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Reviure l'experiència de sant Pau

Aquest curs, a la nostra comunitat diocesana, queda marcat per ser el darrer any de l'aplicació del Pla Pastoral diocesà que, amb la participació de tots els estaments diocesans, vàrem preparar per al trienni 2006-2009. Aquest Pla ha tingut una bona acceptació i han estat nombroses les iniciatives que ha suscitat en l'aplicació dels seus tres objectius: el treball pastoral amb els joves, l'atenció al matrimoni i a la família i la revitalització de la celebració de l'eucaristia dominical.

Aquests tres objectius s'han anat realitzant mitjançant unes accions. Davant el darrer curs d'aplicació, demano a tots els diocesans que cerquin de trobar i portar a terme les accions que responguin millor a la vida de cada comunitat cristiana. El darrer any de l'aplicació del nostre Pla Pastoral coincideix amb l'Any de Sant Pau que obrí el papa Benet XVI en la festa de Sant Pere i Sant Pau d'aquest any i que es clourà el 29 de juny de 2009.

Els tres objectius del nostre Pla Pastoral tenen un fons comú. Aquest fons és el desig d'anunciar, de viure i de portar als homes i dones d'aquí i d'avui la Persona i l'Evangeli de Jesucrist. És el que en diem l'evangelització.

Com vaig escriure en la carta pastoral sobre el Pla Pastoral, «cada dia estic més convençut que la nostra primera missió en aquest temps de la història dels homes és proposar l'Evangeli de la vida i de la salvació que Déu anuncia i realitza enviant el seu Fill únic. Ha vingut perquè tinguem vida plena i ens envia perquè els homes i les dones tinguin vida sobreabundant i el món sigui salvat».

I en aquest propòsit sant Pau ens és un mestre i un estímulo. Per això, em sembla que hem d'aprofitar la celebració de l'Any Paulí per donar un renovat impuls a l'acció evangelitzadora de la nostra Església local amb unes iniciatives per portar a bon terme en aquest darrer curs d'aplicació del Pla Pastoral, tenint com a inspirador l'apòstol Pau.

Aquestes iniciatives volen respondre als dos objectius assenyalats pel Sant Pare per a l'Any Paulí: escoltar sant Pau com a místic, com a testimoni, com a predicador de Crist, com a fundador de comunitats cristianes i intensificar el diàleg i la comunió entre tots els seguidors de Jesucrist. El primer objectiu és espiritual, d'aprofundiment en la vida de fe i en la comunió eclesial, fent de Pau

el nostre mestre; el segon objectiu és ecumènic, d'acostament i de retrobament entre totes les Esglésies i confessions cristianes, seguint l'exemple del gran apòstol, que tant va fer a favor de la comunió entre les Esglésies locals fundades per ell.

L'objectiu ecumènic ens proposem de fer-lo realitat sobretot en ocasió i a partir de la festa de la Conversió de Sant Pau, el 25 de gener, darrer dia i culminació de la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians, que el proper any s'escau en diumenge. L'objectiu espiritual caldrà intensificar-lo sobretot durant el temps de Quaresma i de Pasqua, fent-nos deixebles de Pau i pelegrinant a diversos llocs de Barcelona, especialment expressius dels grans temes de la doctrina paulina: la catedral, la parròquia de Sant Pau del Camp (antic monestir benedictí), la basílica de la Mare de Déu de la Mercè, l'església de l'hospital de la Santa Creu i Sant Pau (expressió de la síntesi entre fe i caritat), i el temple de la Sagrada Família. També ens proposem fer algunes activitats culturals a fi de donar a conèixer la gran influència del pensament paulí en la configuració de les nostres societats occidentals.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Mai no us mancarà pastor

Durant el mes novembre dels darrers anys ha tingut lloc a les diverses diòcesis de Catalunya la Cadena de Pregària per les Vocacions. Així, durant tot el mes la comunitat cristiana ha pregat de manera ininterrompuda pel do preuat de les vocacions, però de manera especial per les vocacions sacerdotals i religioses. És per això que una vegada més us animo a tots a pregar per les vocacions, tan necessàries en l'Església universal i en la nostra Església de Tarragona.

Un dels objectius de l'Any Jubilar de Sant Fructuós és *aprofundir en el ministeri dels pastors, i valorar-lo, i pregar per les vocacions*. Com us deia en la carta pastoral amb motiu de l'Any Jubilar, «sant Fructuós se'ns representa com a pastor de l'Església de Tarragona, un pastor admirable que era estimat perquè ell mateix estimava, tant que era objecte del gran amor que "li tenien no tan sols els germans sinó també els pagans"». Ell mateix es nega a acceptar que el seu lector Augustal el descalci, perquè és d'aquells que ha vingut no pas a fer-se servir sinó a servir. I no vol ocupar el lloc del Senyor, sinó el del

servent».

La vocació sacerdotal i la vocació a la vida religiosa han portat els cristians de tots els temps a acceptar la invitació de seguir Crist de prop, de deixar-ho tot i de dedicar la vida a buscar la santedat i servir el poble de Déu. Aquesta vocació arrela en el baptisme i només es pot entendre com a resposta a la crida personal del Senyor.

Sant Fructuós, moments abans del seu martiri, va pronunciar unes paraules que travessen els temps i que arriben fins als nostres dies: «Mai no us mancarà pastor.» I l'Església de Tarragona les rep com a signe d'esperança i com a encoratjament per a continuar pregant i treballant per les vocacions. Amb molta freqüència ens trobem en un món que voldria apartar Déu de l'horitzó humà. En nom de la llibertat i de l'autonomia, es passa en silenci sobre el nom de Déu, la religió es redueix a devoció personal i s'evita la fe en el àmbits públics. I a vegades aquesta mentalitat tan oposada a l'evangeli podria ofuscar la nostra comprensió de l'Església i de la seva missió. També nosaltres podem caure en la temptació de reduir la

vida de fe a una qüestió de pur sentiment, debilitant així la seva capacitat d'inspirar una visió coherent del món i un diàleg rigorós amb altres visions dels nostres contemporanis.

La renovació del poble de Déu i de la vida cristiana passa per una resposta vocacional generosa, i això només és possible si la fe és viscuda amb profunditat, amb coherència i amb exigència. La fe ens ensenya que en Jesucrist, Verb encarnat, aconseguim comprendre la grandesa de la nostra humanitat, el misteri de la nostra vida a la terra i el destí sublim que ens espera al cel (cf. *Gaudium et spes*, 22).

Per això demano en aquest Any Jubilar «que tota la comunitat diocesana pregui per tal que molts joves sentin la crida del Senyor al ministeri sacerdotal i a alguna de les diverses formes de vida consagrada i de seguiment del Crist». No perdeu l'esperança! Treballem units en aquesta tasca veritablement prioritària, cercant noves vocacions que sens dubte l'Esperit inspira entre els joves que tenim al voltant nostre. I que la intercessió dels sants màrtirs ens ajudi a donar el testimoni adient que prepari el camí per totes aquestes vocacions. Sant Fructuós, sant Auguri i sant Eulogi, pregueu per nosaltres!

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Nuria Chinchilla i Maruja Moragas
Professores de l'IESE

Qui sóc jo per a la meua empresa?

En la nostra constant relació amb professionals de l'empresa sentim a dir sovint: «Jo, a l'empresa, li importo poc.» Ja que aquest tema afecta molta gent, intentarem desenvolupar *què* és una persona tal com vam fer al nostre llibre *Dueños de nuestro destino* (Ariel 2007). L'«empresa» a la qual es refereixen no és una cosa abstracta, sinó que és el que són els seus directius, i la major o menor importància que aquests atorguen als seus treballadors dependrà, en gran part, del concepte de *persona* que tenen al cap.

La primera manera de conceptualitzar una persona és reduir-la a una *cosa*, una *màquina*. Hi ha directius que pressuposen que els seus treballadors no aprenen mai: els diuen tot el que han de fer, els marquen els objectius, etc. D'ells, només en valoren la *utilitat*: les mans o el cervell. Els interessa que rendeixin, que compleixin, que facin, que per això se'ls paga... i res més. Quan per algun motiu ja no els interessin, se'ls acomiada. Aquesta és una realitat en la qual molts es veuran reflectits avui.

La segona manera d'entendre què és una persona és reduir-la a un *animal*.

Un animal diferent, més intel·ligent, més elaborat i més creatiu, però un animal, a la fi. Se la compara amb mones i amb gossos i es pensa que, com a aquests, només els mou l'instint. Se n'estudia l'«animalitat» específica, física, psicològica i sentimental, perquè interessa conèixer-la bé: així se la podrà «motivar» més bé. Un directiu que tingui aquest paradigma de persona valora que els seus treballadors aprenguin, i considera que l'aprenentatge és desenvolupar coneixements tècnics, científics i psicològics: cursos en màrqueting o finances,

tècniques de comunicació o de treball en equip. Aquest directiu no passa de ser un senzill «animador» ja que, en considerar que la persona només és un animal racional, suposa que sempre aprèn en positiu i, per això, no valora ni els aprenentatges negatius ni les repercussions que les seves accions tenen en els que l'envolten.

La tercera manera d'entendre la persona és considerar-la com a tal, és a dir, composta per cos, *psique* i esperit. El directiu veu en cada treballador algú únic i irreplicable que té una missió que complir en la vida. Sap que la persona és lliure de decidir i no presonera dels seus instints i que aprèn positivament o negativament de les seves decisions. Ja no es mou només en el camp de les habilitats tècniques, sinó en el de la virtut. Aquest directiu no oblida que cadascun dels seus treballadors té l'oportunitat diària de desenvolupar-se a l'empresa com a professional i com a persona, i contribueix al desenvolupament dels altres, perquè en coneix i practica el seu.

Aturar-nos a pensar què som nosaltres per als nostres directius ens pot ajudar a reflexionar sobre què són els nostres directius —marit, muller, fills o subordinats, així com les altres persones del nostre entorn— per a nosaltres. Ens adonarem aleshores de la qualitat del nostre compromís mutu, ja que hom no es compromet amb màquines o animals, sinó només amb persones... si és que ho som, perquè pot passar que els que actuem com a *coses* o *mones* siguem nosaltres mateixos.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Ordre + contraordre = desordre

Els militars solen dir: «Ordre més contraordre és igual a desordre.» És un axioma cert. Hom el viu en moltes ocasions. Els pares de família ho saben pels seus fills, els professors ho han pogut experimentar pels seus alumnes, els qui han de moure multituds també se n'han pogut adonar, i no hi ha dubte que els militars en tenen bona coneixença amb la tropa...

Per què s'arriba al desordre? Senzillament pel fet d'intervenir en situacions que ja estaven encomanades a un altre. Per un fals sentit organitzatiu. Per un esdeveniment del qual ens creiem organitzadors sense ser-ho. La cosa aniria millor si hi hagués sentit de paciència i de pausa. Quan es confia una tasca, s'està tranquil per la hipòtesi necessària que l'hem encomanada a algú que ha previst tota l'organització fins a l'últim detall.

Els antics deien: «Guarda l'ordre i l'ordre et guardarà a tu.» Una expressió ben certa. Quantes coses no ens funcionen per causa del desordre, per no tenir els llibres de la biblioteca personal ben posats, per no col·locar cada objecte al lloc corres-

ponent, per no haver registrat el telèfon d'un familiar... Mantenir en ordre les pròpies coses és important. Almenys és un estalvi de temps. «Cada cosa al seu lloc i un lloc per a cada cosa.»

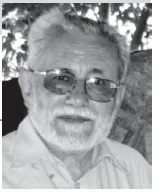
Som éssers, i si no vigilem, ens deixem endur pel desordre. Tendim a una comoditat pretesa, abocada al caos. No deixar les coses al seu lloc ens pot donar molta feina quan n'hem de tornar a fer ús. Tinc un amic que admiro per la seva capacitat de mantenir l'ordre. Col·loca sempre les coses al seu lloc. I, no, no és una persona maniàtica ni molt menys. Simplement és una persona ordenada. La sinceritat em fa dir que l'admiro, però el que em costa és d'imitar-lo.

També tinc la impressió d'haver donat alguna contraordre que ha sembrat el desordre. En això procuro millorar. He après a callar, a guardar un cert silenci davant tasques organitzades pels altres i a procurar de no esverar-me. L'experiència em diu que aquesta conducta ha alliberat altres persones del desordre. Segons el diccionari: «*contraordre* f. Ordre amb què hom revoca una altra ordre.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Lourdes (i II)

Sí, és un lloc de pregària. Parlo d'impressions més que d'exactituds. Visito les basíliques que es van erigir d'acord amb els desitjos de Santa Maria. És una qüestió de fidelitat, més que de satisfacció estètica o religiosa. La gruta i la basílica subterrània, en tenen el cor robat. La basílica m'amara d'Església. Sant Ignasi de Loiola recomanava sentir amb l'Església. Aquí ens trobem amb una cosa més avançada: aquí sentim l'Església. Aquí, quan penso en realitats d'avui, en tantes mancances i abandonaments, en tantes prepotències i frivolitats, noto allò que algú deia de la seva pàtria: aquí, ho dic amb sinceritat, a mi, em dol l'Església. I el dolor m'exigeix conversió.

Però, Lourdes no és aquest lloc on arriben trens plens de malalts i on diuen que hi ha tants guariments?, n'hi ha que pregunten. Imagino que el fet d'haver abandonat unes cadires de rodes peculiars i antigues per als malalts i que els *brancadiers*, en comptes de corretjam, porten armlles reflectants i algun altre detall, resta la morbositat que a uns els impedia anar-hi, perquè no era cap espectacle gratificant i, a altres, sembla que els complaia. M'han comentat que ja no hi van tants malalts com abans. Ni ara, ni abans, no els havia comptat. Cal dir que els malalts continuen sent considerats l'aristocràcia d'aquest lloc i que són tractats amb una delicadesa exquisida. És una de les glòries de la nostra Església, de la qual no en poden presumir altres confessions religioses (recordo que he observat aquesta mateixa actitud cap a ells a Terra Santa i a Roma).

Lourdes és el lloc de la bellesa del cristall, del color i de la llum. Encara que n'hi ha en altres llocs, és en aquesta població on trobem els *gemmails* més bonics. Per pura satisfacció, val la pena visitar aquesta població. Mirar un d'aquests quadres lluminosos, deixar-se captivar per la llum que en neix, «llegir» el relat que contenen (tots els que conec són figuratius) i lliurar-se al misteri que proclamen, és una de les experiències més fascinants que podem experimentar. Als vitralls meravellosos de les grans catedrals gòtiques, Notre-Dame, Chartres, Reims, Lleó, etc., els van succeir els que es van fer en vidre gruixut i ciment. Certament, n'hi ha d'admirables, però de vegades penso que són pur decorativisme. Probablement exagero. Dels *gemmails*, penso d'una altra manera. Els admiro per la seva bellesa i per la tasca artesana i l'enginy que representen. Gaudeixen d'una bellesa intimista meravellosa. M'estranya que se'n parli poc.

Perdoneu-me dos incisos. No he sentit criticar a ningú dels que anaven amb mi, ni a altres persones, el preu que poden tenir aquestes obres d'art lluminoses, creació meravellosa del segle XX. Tampoc ningú no s'ha queixat del preu que pot tenir la megafonia excel·lent i l'estratègica i utilíssima col·locació de les grans pantalles de televisió que informen dels horaris, apropen les imatges de lectors o de qui presideix la litúrgia. Faciliten el text traduït quan convé o el de les cançons que canta l'assemblea. Al visitant se li ofereix tot, sigui cristià o no. Suposa una gran despesa. Repeteixo, ningú no es queixa. Lamento que no es pensi el mateix de les obres d'art que tothom contempla a Roma i al Vaticà. La *Pietat*, de Miquel Àngel, o els mosaics de Santa Maria la Major, potser algun dia gaudeixin de la mateixa fama que tot el que hi ha a Lourdes. Cal ser coherents i justos.

Sense tenir res en comú, no puc oblidar referir-me a la «marató bíblica» de la setmana passada. No he seguit les 140 hores d'emissió, que des de la basílica de la Santa Creu a Jerusalem, a Roma, han emès el text bíblic en la seva totalitat. Però, dia i nit, a manera de prèdica o meditació, he connectat amb l'emissora estatal italiana Rai2 edu. que la transmetia. Escoltava i observava. De totes les edats i categories. Papa, cardenals, patriarca, una senyora amb *clergyman* impecable o un home en cadira de rodes. Encorbatats o no, elegants o amb texans, llegien uns, proclamaven altres o comunicaven uns altres. Observar aquestes tres maneres de fer-ho, era un bon material d'examen. Hi ha estones que les tinc enregistrades. Crec que ha estat el penúltim, un noi d'uns deu anys, ho ha fet admirablement. M'he assabentat que a València han imitat aquest exemple de Roma.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Un taller a la presó

Em van rebre al mòdul amb una mala notícia: «Saps el X.? Se'l van emportar a la Model perquè s'havia *xinat* i ha mort d'una sobredosi. Ja ho deia, ja, que no volia viure.»

La conversa continua al voltant de les ganes de viure o de morir... És aleshores quan un d'ells em diu que ell no es trauria mai la vida, perquè sempre hi ha una esperança de canvi. És un noi que acostuma a portar-ho tot a bona part, si no està «depre» com diu ell, en algunes ocasions.

Faig el possible per donar una mica d'alegria al grup esvalotat per la notícia i aviat passem a un altre tema.

És el taller de periodisme. Malgrat que n'hi ha alguns que els agrada escriure i, per això vénen, altres veuen en el taller l'oportunitat de passar una estona sense donar voltes pel pati, i estar acompanyats i relacionar-se amb algú que està per ells. Jo, com que sé molt bé quina és la raó d'aquest taller i que potser ningú no sortirà d'aquí escriptor, faig el que puc i aprofito perquè gaudeixin i aprenguin.

Els que tenen més facilitat fan els seus articles, narratius, descriptius o, fins i tot, escriuen poesies. D'altres prefereixen fer la pàgina de passatemps, amb els sudokus, les diferències, els acudits. Altres, l'horòscop o un concurs.

Però, n'hi ha alguns que no es veuen amb cor d'escriure cap article, de fer poesies o de cercar acudits.

Amb aquests se'm va ocórrer el que anomeno *articles col·lectius*. Ens posem en cercle i jo agafo apunts de tot el que diuen. Ho fem amb un conte que jo començo i que cadascú el continua amb un tros. La veritat és que, al final, queda una aventura prou divertida.

Aquest mateix sistema col·lectiu el fem servir també per debatre un tema o una notícia. És una ocasió per fer petar la xerrada sobre alguna cosa més important que les

«batalletes» de cada dia amb el dinar, o els problemes dels *xabols*. Ells demanen el tema o la notícia a debatre.

L'altre dia em van demanar parlar de la crisi. ¡Déu n'hi do!

Immediatament un va dir: «Sí, la crisi dels rics, perquè nosaltres estem sempre en crisi i ningú no se n'alarmava. Però, quan són els de dalt, l'Administració ja es mou, ja.»

Algú va dir que si els bancs fan fallida, les empreses se'n ressentien i el problema afecta tothom, també als treballadors...

«Bé —afegeix— penso que tots en tenim, de culpa, perquè ha estat el consumisme el que ens ha portat a aquesta situació...» La conversa va continuar per aquest camí, sempre apuntant els de dalt, perquè ells «no tenen res a perdre».

Un que acostuma a estar callat, i que intervé poc, em va deixar parada amb la seva reflexió: «Jo crec que això es diu “estirar més el braç que la màniga”. I la veritat és que ho fem tots; i nosaltres, no diguem. A veure, suposem que estem al carrer —cridòria general: “¡tan de bo!”— bé, suposem-ho, dic, i que tenim només cinquanta euros. Els gastàrem en el més necessari o en el que ens abelleix més?»

Es va produir un riure general i unes quantes bestieses d'aquelles que els agrada dir. Però, en acabar de riure, vam tenir una interessant conversa sobre la manera de gastar els diners.

«Per a mi, els diners no han estat mai cap problema —va dir un mig rient— sempre els he trobat o a la meua butxaca o a la del veí.»

Tots li van riure la gràcia i jo no vaig voler fer cap sermonet des de la meua vessant, perquè, una altra vegada, comprovava que al Tercer Món el problema és la manca de diners. I al Quart, la distribució i l'ús.

Quan Jesús és criticat perquè s'acosta als publicans i les prostitutes, com diuen els evangelis, és perquè hi veu una pobresa que va més enllà dels diners. I aquesta també ha de ser redimida i evangelitzada.

Zoom

Eduard Brufau

La Santa Seu, conscient de la importància i el deure cristià de preservar el medi ambient, ha instal·lat 2.700 plaques solars al terrat de la immensa aula Pau VI. Amb aquesta primera aposta per les energies renovables i no contaminants es preveu cobrir una part encara petita del consum elèctric anual del Vaticà. Més endavant la Santa Seu té previst ampliar l'ús d'energies netes al seu territori.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

El somni de la Roseta

El teatre Anfitrione, situat a la zona Aventino de Roma, va acollir a principis d'octubre l'estrena de l'espectacle multimèdia *Il sonno di Rosetta* (*El somni de la Roseta*), dirigit per Giovanni Maria Quinti. Teatre, cinema i danses, amb gran impacte, embastats a partir de fets que esporàdicament es publiquen als diaris. Qui no recorda haver llegit alguna vegada el cas d'una família que oblidava a la part del darrere del cotxe el fill que, per excés de calor i manca de ventilació, s'asfixia i mor? Rosetta (Roseta) és la víctima. Els responsables d'una situació com aquesta no deixen de sorprendre's. Com és possible haver-se distret fins a aquest extrem? La mirada acusatòria de la resta n'accentua encara més la culpabilitat, però, qui és capaç d'assegurar que a ell o ella no li pot passar mai una cosa semblant?

El somni de la Roseta representa una autèntica bufetada a la nostra somnolència, que ens enfonsa en l'oblit de les coses realment importants. Lluitar de manera desproporcionada pels diners, el poder, el prestigi... sovint comporta un preu molt alt, com ara la pèrdua d'un fill. Conquerim el món i malbaratem la vida. L'aplaudiment no pot silenciar, a llarg termini, el sentiment de culpa. Es tracta, en formes menys extremes, de la història de moltes famílies. L'afany de benestar comporta la desatenció dels fills. El temps de feina redueix el temps de la família. Quan és per necessitat real, és una cosa. Però, moltes vegades, una ambició desmesurada impulsa el mecanisme i el malestar es resol comprant els fills mitjançant el regal del que no necessiten o donant-los diners per als seus capricis personals. Aquesta interpretació social no suprimeix la interpretació individual. Consumir tantes energies per satisfer l'ego també té un preu: el maltractament del nen o de la nena interior que tots portem a dins. No és estrany que el sentiment de felicitat sigui tan fràgil. Anem per la vida com animals ferits que busquen en l'atzar el guariment, però no estem disposats a canviar el que ens enfonsa en el desconcert. La lectura psicològica és evident.

Encara n'hi ha més. El ressò evangèlic és constant. Els evangelis sinòptics recullen amb matisos una frase que toca la diana: «Què en treu l'home de guanyar tot el món si perd la vida?» (Mc 8,36); «Què en treu l'home de guanyar tot el món si es perd o es destrueix a ell mateix?» (Lc 9,25). A Mt 16,26, s'afegeix: «Què no donaria l'home a canvi de la seva vida?» Aquestes frases de Jesús constitueixen una invitació a viure el que és essencial, a no perdre'ns per les tortuositats de la vida darrere d'objectius secundaris, insubstancials. La mort de la Roseta obre els ulls al seu pare, obsessionat pel triomf professional. Totes les seves conquestes i els seus èxits no serviran per tornar la vida a la seva filla. Perd la seva filla, potser perdrà la seva dona que no entendrà mai com va oblidar la filla a la part del darrere del cotxe, i es perd ell mateix en el desassossec i la culpabilitat. Diners, poder, prestigi? El crack econòmic evidencia a on ens porten quan es converteixen en fins.

Aquestes notícies, com les necrològiques, no impressionen gaire fins que ens toquen de prop. *El somni de la Roseta* té l'encert de posar, a la vegada, sobre un escenari i en una pantalla de cinema valors universals, com la importància de viure desperts, de no caure en l'oblit de les coses essencials, de saber jerarquitzar els objectius de la nostra existència, de tenir cura d'aquest nen o nena interior que cadascú portem a dins, de sotmetre l'ego al servei de l'amor i de la llibertat. Un camí d'aquestes característiques acostuma a obrir-se al món espiritual i a endinsar-se en el misteri de Déu.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: **934 092 810** Fax: **934 092 775**,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

CARTES DEL LECTOR

Raons inconfessables

Per més que ho intento, no aconseguixo entendre els raonaments del conseller d'Educació de la Generalitat catalana en la seva postura tossuda contra el dret dels pares a l'elecció del tipus d'educació que desitgen per als fills.

Considero que és una mostra de supèrbia sense límit pensar que el sistema públic i únic que ofereix la LEC ha de satisfer tots els pares (i mares) de Catalunya. O supèrbia, o manipulació malintencionada... O és que algú pensa que el 40% dels pares de Catalunya són idiotes, o solament volen el mal per als seus fills? Hi ha cap raó inconfessable perquè el Senyor Maragall insisteixi a prohibir als pares exercir el seu dret pel que fa a l'educació dels fills?

Constato amb massa freqüència que «tenir raó en un país on no regna la justícia és perillós», però no ha de ser impediment perquè declarem valentament que el dret dels pares a la lliure elecció està molt per damunt i és prioritari a l'intent de l'administració de planificar i —com a conseqüència directament buscada— manipular.

JOSEPH McMILLAN
Girona

Paraules amb contingut

Sentim a dir al nou president del Consell General del Poder Judicial, i sona bé: «Que cada cosa estigui al seu lloc, que cadascú compleixi la seva funció»; «els polítics han de legislar i els jutges han aplicar les lleis amb equitat». Un discurs amb molts adjectius, però tots ells, plens, carregats de significat i de sentit.

No hi ha paraules buides: «Proposem que el nostre objectiu sigui aconseguir una justícia moderna, oberta, transparent, comprensible, atenta i responsable davant del ciutadà, àgil, tecnològicament avançada i protectora dels més febles.» No em sona a demagogia, encara que em puc equivocar. El

saber es tasta: «La justícia s'obté treballant i complint objectius certs.»

Darrerament l'apartat de «justícia» al nostre país sembla un circ. Als ciutadans corrents se'ns ensorra la confiança fins a l'asfalt. No sabem on trepitgem. Ens convé una mica d'esperança.

M. LLUÏSA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

La veu d'alguns grans científics

El Dr. Barth Hefferman M. D. descriu així aquest període de desenvolupament anomenat gestació: «Des de la concepció, el nen és un individu complex, dinàmic i de creixement ràpid. A través d'un procés natural i continu, el simple òvul fertilitzat, en aproximadament nou mesos, es desenvoluparà en els trilions de cèl·lules de l'acabat de néixer.»

La Dra. Gemma Rodríguez-Tarduchy, del Consell Espanyol Superior d'Investigacions Científiques, al seu torn afirma: «No podem negar que des de la concepció al naixement tot constitueix un procés, un desenvolupament coordinat, continu i gradual que culmina amb el naixement d'un nou ésser.» És la mateixa persona que la que naixerà i conservarà, igualment, la seva individualitat fins a la mort natural.

En conclusió, ja no es pot negar en absolut que es tracta d'un ésser humà. Llavors, es pot respondre si la mare té dret o no a disposar de la vida d'aquell ésser humà pel fet que encara no hagi nascut, que és molt petit i depèn completament d'ella.

ANA M. DEL VALLE BUENO
Barcelona

Famós, tabac i mort

Els actors deixen de fumar per exigències del guió. Els censors s'han convertit en guardians gelosos de l'ai-

re pur i, a partir d'ara, si el noi o la noia fumen, la pel·lícula no serà apta per a menors.

Abans, als Estats Units, si els menors fumaven, la pel·lícula rebia la temuda «R» (qui no tenia 17 anys, només la podia veure amb un adult), que en retallava els ingressos. Ara, rebran la «R» de ruïna els films en què l'aparició del tabac sigui dominant, en què fumar es presenti de forma atractiva i no hi hagi un context que ho justifiqui.

A l'Estat espanyol, el Comitè per a la Prevenció del Tabaquisme pretén que siguin no aptes per a menors de 18 anys les pel·lícules amb actors fumant de forma indiscriminada. Com ha dit el president de Filmax, «el dia en què no fumi ningú, no fumarà ningú a les pel·lícules».

Tot i això, Hollywood ens ha venut quantitats ingents de fum. Investigadors de la Facultat de Medicina de la Universitat de Califòrnia han analitzat 292 pel·lícules en què apareixen fumant grans actors com ara Charles Boyer, John Wayne, Gary Cooper, Henry Fonda, Joan Crawford, Clark Gable... Reben 10.000 dòlars de l'època. L'Associació de Productors d'Amèrica va arribar a prohibir aquestes pràctiques subliminals.

Les mítiques pel·lícules del famós Humphrey Bogart, sempre encenent un cigarret, passaran a la història a les filmoteques.

D'altra banda, l'Organització Mundial de la Salut ha asseverat que l'any 2020 el tabac serà la causa principal de mort al planeta, per damunt de la pandèmia de la sida i que el 2030 les morts relacionades amb el tabac passaran a vuit milions.

CLEMENTE FERRER ROSELLÓ
Madrid

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

situació serà molt pitjor.» Fins fa temps les peticions a Càritas provenien de gent estrangera sense papers, però ara han tingut un descens d'aquests col·lectius per deixar pas a gent del país que no té feina, no pot pagar la hipoteca o bé no té res per menjar.

A Càritas es queixen, amb raó, que estan fent una tasca que hauria de ser assumida per les administracions. Costa d'entendre que hi hagi entitats públiques i organitzacions no governamentals que reben fortes subvencions i que, en canvi, els necessitats continuïn confiant en Càritas, entitat de l'Església que a vegades se li han negat les ajudes.

Sens dubte, aquest estar desbordats és una mostra de la gravetat que comença a tenir la crisi o desacceleració i la confiança que els ciutadans tenen en les entitats benèfiques de l'Església.

JESÚS MARTÍNEZ MADRID
Salt

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

La fe de Jesús

—Sóc catequista i estic llegint un llibre sobre Jesús que m'han regalat. En un dels capítols es presenta Jesús com a home de fe, un creient, però de manera singular. Jo creia que Jesús, a diferència de nosaltres, no es relacionava amb Déu per la fe, sinó per un coneixement particular que tenia des de la condició de Fill de Déu. M'ho podria explicar?

—Fa un parell d'anys, la Congregació per a la Doctrina de la Fe publicava un document en què s'aclarien algunes qüestions de cristologia. Una d'elles era el tema que vostè pregunta. Li respondré amb les mateixes paraules amb què ho feia l'ensenyament del Magisteri: «Considerant el conjunt del Nou Testament no es pot sostenir que Jesús sigui un creient com nosaltres. A l'evangelí de Joan es parla de la "visió" del Pare per part de Jesús. Igualment, la intimitat única i singular de Jesús amb el Pare es troba testimoniada als evangelis sinòptics. La consciència filial i messiànica de Jesús és la conseqüència directa de la seva ontologia de Fill de Déu fet home. Si Jesús fos un creient com nosaltres, encara que de manera exemplar, no podria ser el revelador veritable que ens mostra el rostre del Pare... quedaria reduït a la condició de revelador que acostumem a atribuir als profetes o als místics. Jesús, el Fill de Déu fet carn, gaudeix d'un coneixement íntim i immediat del seu Pare, d'una "visió", que certament va més enllà de la fe. La unió hipostàtica i la seva missió de revelació i redempció demanen la visió del Pare i el coneixement del seu pla de salvació... La relació de Jesús amb Déu no s'expressa correctament dient que era un creient com nosaltres. Al contrari, és precisament la intimitat i el coneixement directe i immediat que Ell té del Pare el que li permet revelar als homes el misteri del seu amor diví. Només així ens hi pot introduir.»

Com pot veure, vostè creia correctament i qui s'aparta de l'ensenyament de l'Església és l'autor del llibre que em comenta. Si vostè no és persona experta en teologia, el meu consell és que deixi la lectura d'aquesta obra, que la pot arribar a confondre i fins i tot a viciar l'ensenyament com a catequista.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

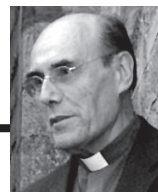
Càritas desbordada

Llegeixo als mitjans de comunicació locals de Girona el següent: «Càritas de Figueres, desbordada per les peticions d'auxili de famílies necessitades.» No és la primera vegada que alguna entitat de Càritas diocesana de Girona es queixa de les excessives demandes i que es troba amb dificultats serioses per poder-les atendre. En el cas esmentat, el president assegura que «l'entitat està desbordada per l'allau de persones que cada dia s'acosten a la seu demanant productes de primera necessitat per poder menjar». Ja fa uns mesos que el president alertava d'aquesta situació pel nombre creixent de ciutadans que, cada cop més, es troben sense recursos. «Ara —afirma— la situació es torna insostenible.»

En una altra entitat de Càritas de la mateixa diòcesi comenten: «Ens trobem en una situació molt greu i segons el que diuen els pronòstics per a l'any que ve, la

Sant Antoni Maria Claret, al servei de la Paraula

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Dos-cents anys després

El salm 111 diu del just que deixa «un record inesborrable». Aquesta és l'experiència de l'Església en relació amb aquells fills seus que han representat un testimoni excel·lent de la vida cristiana. No és estrany que espontàniament aquest record els faci reaparèixer a primera fila d'interès en ocasions determinades.

Això és el que ha succeït en els dotze mesos precedents amb sant Antoni Maria Claret: dos-cents anys del seu naixement a Sallent han motivat una colla de celebracions, pelegrinatges, sessions d'estudi, que han renovat aquest «record inesborrable». La devoció i el bon gust dels seus fills, els Missioners de l'Immaculat Cor de Maria —claretians—, han disposat els llocs referents a aquest esdeveniment de tal manera que adquirissin àdhuc visualment un relleu espiritual. D'altra banda, l'activitat missionera del Pare Claret fou tan estesa arreu que amb molta facilitat es pot

trobar la seva petja en molts llocs, especialment de Catalunya. A Barcelona, per exemple, Santa Maria del Mar és una església clàssica de referència de la predicació d'una Missió del Pare Claret, de gran ressonància espiritual i ciutadana.

L'aniversari en l'avui de l'Església

Una feliç coincidència uneix la conclusió del bicentenari del naixement de Claret amb els darrers dies i la conclusió de l'assemblea sinodal que ha reunit una ampla representació de l'episcopat catòlic amb el Papa, a Roma, des del dia 5 fins al 26 d'octubre. El tema de la Paraula de Déu en la vida i la missió de l'Església —tema sinodal— podem considerar-lo sense exageració com el tema claretian major. Potser no tan directament perquè l'esforç missioner de sant Antoni Maria estigués vinculat a la lectura de les Escriptures —aquest no era l'esforç de l'Església en el segle en que ell visqué, el XIX— però si per l'ardor

i la intensitat amb què es va dedicar a anunciar Jesucrist als homes, i educar-los en el «camí dret» de la salvació.

El treball sinodal, en efecte, ha centrat la seva atenció en la Paraula de Déu entesa en tota la gamma de sentits. Les intervencions dels presents han accentuat una i una altra d'aquestes diverses perspectives, però el seu interès ha estat pastoral, i per tant, encarat a la missió. Rebrem amb goig la síntesi d'aquests treballs que, segurament, com en el Sínode precedent, es publicarà en la forma de Propostes que el Sínode fa al Papa per a una Exhortació posterior. Indubtablement, una Proposta segura és la de treballar fermament perquè la Sagrada Escriptura sigui coneguda pels cristians, escoltada com a Paraula de Déu i creguda en el cor, per convertir-se en «llum dels nostres passos».

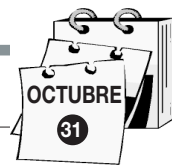
És una gràcia de Déu el desvetllament progressiu que s'està fent en l'Església entorn del coneixement de les Escriptures. La reforma litúrgica del Concili Vaticà II ha estat, en aquest

punt, un element positiu de primer ordre. La taula està ben parada!... I en moltes comunitats els textos bíblics de la litúrgia són objecte de lectura pregant —*lectio divina*— prèvia a la celebració. Cal preveure que l'impuls sinodal accentui encara més l'atenció dels pastors i dels fidels envers la Sagrada Escriptura, i que els propers anys vegin florir un coneixement més gran i, sobretot, com diu la Constitució del Vaticà II sobre la litúrgia, «més viu i suau» dels textos inspirats.

És aquí on retrobem l'actitud vital de sant Antoni Maria Claret. Podem fàcilment imaginar-nos quina hauria estat la seva predicació i el seu ardor missioner en un context com el nostre d'avui, i com hauria privilegiat la formació bíblica i l'accés directe a l'Escriptura, en l'anunci de Jesucrist. Perquè en definitiva, això és el que interessava al missioner, això continua essent el que interessa a la missió de l'Església, i això és el que trobem en la Sagrada Escriptura.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

Sant Wolfgang

- ❑ Nascut a la regió de Suàbia, sud-oest d'Alemanya, vers el 924
- ❑ Monjo i bisbe de Ratisbona
- ❑ Evangelitzador del poble hongarès
- ❑ Va morir a Linz, Àustria, l'any 994
- ❑ Canonitzat per Lleó IX l'any 1052

Aquest sant alemany era fill d'una família noble i va ser enviat a estudiar a l'abadia benedictina de Reichenau, a la riba del llac de Constança, a l'actual Suïssa. Ràpidament va destacar com a gran organitzador i docent, i l'any 956 va ser enviat, no sent encara ni tan sols prevere, a l'escola arquebisbal de Trèveris, a la regió del Rin, de la qual va ser director durant un quants anys.

Sant Wolfgang, però, se sentia especialment cridat a la vida monacal, per la qual cosa va acabar deixant el càrrec i l'any 964 va ingressar al monestir d'Einsiedeln —no gaire lluny del primer monestir on havia estudiat—, d'on va acabar sent prior i director de l'escola abacial. Més tard també va desenvolupar una tasca molt diferent, la d'evangelitzar

els hongaresos, instal·lats a la gran plana del Danubi i des d'on periòdicament atacaven els pobles cristians. Aquesta tasca evangelitzadora, que ja havien començat altres missioners, va ser culminada amb èxit per sant Wolfgang.

A aquestes alçades el nostre sant era una personalitat eclesiàstica molt reconeguda a l'Europa central, de manera que no és estrany que el 972 fos ordenat bisbe de Ratisbona, a Baviera. Al capdavant d'aquesta diòcesi en va reorganitzar l'estructura, va crear el nou bisbat de Bohèmia i va emprendre una tasca de reforma de la disciplina i la vida espiritual del clergat. Els darrers anys, però, els va passar entre Salzburg i Linz, a l'actual Àustria, on va predicar entre el poble i va fer aixecar diverses esglésies.

CALENDARI DE
LA SETMANA

**Lectures de la missa,
santoral i
altres celebracions**
(Cicle litúrgic A; ferial II)
Temps de durant l'any
(Salteri: setmana 2)

OCTUBRE

26. Diumenge

XXX de durant l'any, Verd. Lectures: Èxode 22,20-26 / Salm 17 / 1 Tessalonicencs 1,5c-10 / Mateu 22,34-40

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Llucià i Marcià, mr.; Rústic, b.; Viril, ab.; Evarist, p. i mr.

Festa Major: a Bellvís.

27. Dilluns

Fèria, *Verd.* Lectures: Efesis 4,32-5,8 / Salm 1 / Lluc 13,10-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Florenci, Gaudiós, b.

28. Dimarts

Sant Simó i Sant Judes (F), Vermell. Lectures: Efesis 2,19-22 / Salm 18 / Lluc 6,12-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvi, erm.; Santes, Ciril·la, vg i mr.

29. Dimecres

Fèria, *Verd.* Lectures: Efesis 6,1-9 / Salm 144 / Lluc 13,22-30. Girona: *Sant Narcís* (ciutat, S / diòcesi, F), *Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, beat Miquel Rua, prev.; Santes, Eusèbia, vg. i mr.

Festa Major: a Girona.

30. Dijous

Fèria, *Verd.* Lectures: Efesis 6,10-20 / Salm 143 / Lluc 13,31-35

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel, Claudi, Rupert i Victorí, mr.; Santes, Eutròpia, mr.; Zenòbia, mr.

31. Divendres

Fèria, *Verd.* Lectures: Filipencs 1,1-11 / Salm 110 / Lluc 14,1-6

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Alfons Rodríguez, rel.; Quintí, mr.; Volfang, b.; Santes, Lucil·la, vg. i mr.

NOVEMBRE

1. Dissabte

Tots Sants, Blanc. Lectures: Apocalipsi 7,2-4.9-14 / Salm 23 / 1 Joan 3,1-3 / Mateu 5,1-12a

Festa Major: a Torre-serona.

Lectures bíbliques

Diumenge XXX de
durant l'any

Lectura primera

Ex 22,20-26

*Si maltractàveu les viudes i els orfes,
s'encendria la meva indignació contra
vosaltres*

Lectura del llibre de l'Èxode

El Senyor diu: «No maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte. No maltractis cap viuda ni cap orfe: Si els maltractes i alcen a mi el seu clam, jo els escoltaré i, encès d'indignació, us mataré amb l'espasa: les vostres dones quedaran viudes, i orfes els vostres fills.

Si prestes diners a algú del meu poble, als pobres que viuen amb tu, no facis com els usurers: no li exigeixis els interessos. Si et quedes com a penyora el mantell d'algú, torna-li abans no es pongui el sol. És tot el que té per abrigar-se, el mantell que l'embolcalla. Amb què dormiria? Si ell alçava a mi el seu clam, jo l'escoltaria, perquè sóc compassiu».

Salm responsorial

17

Us estimo, Senyor, vos m'enfortiu,
roca i muralla que em deslliura.

R. Us estimo, Senyor, vos m'enfortiu.

Déu meu, penyal on m'emparo,
escut i força que em salva.
Rodejat d'adversaris delirants, clamo al
[Senyor,
crido auxili d'entre els enemics. **R.**

Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal.

Beneïxo el Senyor que em salva.

«Ha donat grans victòries al seu rei,
ha mostrat l'amor que té al seu Ungit.» **R.**

Lectura segona

1Te 1,5c-10

*Abandonàreu els ídols,
per servir Déu i esperar el seu Fill*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica:

Germans, ja sabeu el que fèiem per vosaltres mentre érem a la vostra ciutat. També vosaltres heu imitat el nostre exemple i el del Senyor, acollint la paraula de Déu enmig de moltes adversitats, plens de goig de l'Esperit Sant. Així heu estat un model per a tots els creients de Macedònia i d'Acaia, perquè, des de la vostra ciutat, s'ha estès el ressò de la paraula del Senyor. I no solament a Macedònia i Acaia; pertot arreu parlen de la vostra conversió de manera que no ens cal afegir-hi res: ells mateixos contenen com va ser la nostra arribada entre vosaltres i com abandonàreu els ídols i us convertíreu a Déu, per adorar només el Déu viu i veritable i esperar del cel Jesús, el seu Fill, que ell ressuscità d'entre els morts, i que ens salvarà de la pena, en el judici que ha de venir.

Al·leluia

Jn 14,23

*Qui m'estima, farà cas de les meves paraules;
el meu Pare l'estimarà, i vindrem a fer estada
en ell.*

Evangeli

Mt 22,34-40

*Estima el teu Déu,
i estima els altres com a tu mateix*

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, quan els fariseus s'assabentaren que Jesús havia fet callar els saduceus, es tornaren a reunir, i un d'ells, mestre de la Llei, per provar-lo li va fer aquesta pregunta: «Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?». Jesús li contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest és el manament més gran i el primer de tots. El segon és molt semblant: Estima els altres com a tu mateix. Tots els manaments escrits en els llibres de la Llei i dels Profetes vénen d'aquests dos».

Barcelona

diòcesis

Ordenació diaconal de tres vocacions tardanes

■ Mn. Esteve Espín, Mn. Francisco Javier Prieto i el salesià Jordi Clua reben el diaconat a la catedral de Barcelona

BARCELONA.— «Els camins del Senyor són inescrutables.» Com ho han estat realment per als tres nous diaques que el 5 d'octubre passat van ser ordenats a la catedral de Barcelona pel cardenal Lluís Martínez Sistach. La consagració diaconal els ha arribat a tots tres amb més de 40 anys, tot i que

l'han viscuda amb la il·lusió i les ganes d'un jove adolescent. Esteve Espín, Francisco Javier Prieto i el salesià Jordi Clua inicien ara una nova etapa en les seves vides, dedicada al servei de la Caritat i de la Paraula, abans de fer el pas definitiu cap al sacerdot.

Paradoxes de la vida, a pocs metres de la capella ardent del bisbe Joan Carrera a la catedral de Barcelona, va tenir lloc el 5 d'octubre passat l'ordenació diaconal d'Esteve Espín, Francisco Javier Prieto i el salesià Jordi Clua. La tristesa i el dol per la mort de l'estimat bisbe auxiliar es va obrir, per moments, a l'esperança d'una Església de Barcelona que continua endavant en la seva tasca evangelitzadora. La intercessió de Mons. Joan Carrera semblava que no es feia esperar, i de la millor manera possible: amb l'ordenació de tres nous ministres. «Tots els qui estem celebrant l'eucaristia —afirmava el cardenal Martínez Sistach en la seva homília— donem gràcies a Déu per aquests dons que avui concedeix a l'Església: tres diaques que es disposen a rebre més endavant el presbiterat al servei de l'Església.»

Per camins ben diversos i, en alguns casos poc habituals, han arribat els nous ministres fins al diaconat. Amb 45, 40 i 47 anys respectivament, els nous diaques han rebut la consagració en plena maduresa, ben conscients que el pas que fan és per a tota la vida, sobretot pel que fa a les promeses d'obediència i castedat. «El celibat —va explicar l'arquebisbe de Barcelona durant l'ordenació— és una opció plenament positiva que omple el cor humà i que compta sempre amb l'ajuda del Senyor que us ha cridat a la vocació sacerdotal i religiosa, donant-vos avui la seva gràcia.» Precisament, quan va fer referència a aquest compromís tan específicament sacerdotal el cardenal va voler recordar especialment Mons. Carrera: «Fruit també del seu amor celibatari, els seus 54 anys de ministeri presbiteral, i 17 de ministeri episcopal, han donat una rica fecunditat.»

Treball a la Vinya del Senyor

El cardenal Martínez Sistach, afectat encara per la pèrdua recent del seu bisbe auxiliar, va convidar els nous ministres a treballar intensament al servei de l'Església: «Sigueu sempre molt generosos i molt disponibles per servir de la millor manera. No oblideu que el que toqueu i serviu no és vostre, és del Senyor i de l'Església per al bé dels cristians. El Senyor us confia el ministeri perquè abans heu estat examinats sobre l'amor, i perquè heu dit repetidament a Jesús

El cardenal Martínez Sistach va presidir la celebració.

Els nous diaques, en el moment de les lletanies.

que l'estimeu molt, Ell us ha confiat pasturar les seves ovelles.»

La celebració va continuar amb el ritu propi de l'ordenació diaconal: promesa dels escollits, lletanies, imposició de les mans i pregària d'ordenació. Després els nous ministres van ser revestits amb les estoles diaconals i les dalmàtiques. Finalment els van lliurar els evangelis i el bisbe i els altres diaques concelebrants van fer als nous germans en el diaconat el bes de pau. Tot seguit, els nous diaques van participar activament, per primera vegada, en el servei de l'altar com a ministres ordenats, tasca que duren a terme a partir d'ara, juntament amb dos serveis més: a la Paraula i als pobres i necessitats.

Els nous ministres, tot i la seva madu-

resa, es van mostrar ben joiosos pel nou pas que feien cap al presbiterat. «Representa per a nosaltres una empenta d'ànims decisiva —afirmaven gairebé a l'uníson— i a partir d'ara intentarem d'estimar, de debò, apassionadament, el nostre món.» I afegien per acabar: «Tot i les dificultats del nostre món actual, tan secularitzat, amb l'ordenació ens sentim reforçats per Déu. La nostra vida ha d'esdevenir testimoni del Crist. Som gent d'aquest temps, encara que sembli el contrari, ja que precisament aquesta època que vivim necessita més que mai testimonis de justícia, de solidaritat i d'harmonia entre els homes i el planeta.»

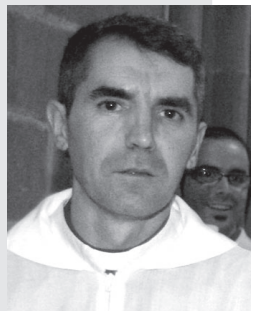
Samuel Gutiérrez

Fotos: Agustí Codinach

MN. ESTEVE ESPÍN
(45 anys), de Barcelona

«La paciència ha estat la gran virtut que he practicat durant tot aquest procés cap al diaconat. Ha estat una etapa dura i difícil, però que considero molt valuosa, perquè m'ha ajudat clarament a madurar.

El diaconat suposa, doncs, haver-me encarrilat definitivament en el camí cap al sacerdot, amb l'oportunitat de seguir endavant. El vull viure com un temps d'aprenentatge, una oportunitat privilegiada per créixer en la meua identitat i com a vocació de servei, sincer i humil, als altres. Em resulta també molt atractiu que sigui una aventura espiritual i humana que no controlo del tot, sinó que depèn de valors tan essencials com la perseverança i la fortalesa enmig de la fragilitat.»

MN. FRANCISCO JAVIER PRIETO
(40 anys), de Lleó

«Vinc del món empresarial, d'una feina molt creativa dedicada al medi ambient. Tenia molt a veure amb el benestar de les persones, de la societat, però en el qual la presència del Déu era molt difícil, i el testimoni cristià una mica estrany. Em sentia incomplet, necessitava una implicació més gran. Va arribar a través del món obrer, de la invitació a lluitar per una Església que com en l'època de san Francesc, a mi em semblava que amenaçava ruïna, i potser la ruïna era jo mateix, pel fet de no implicar-m'hi més. Això va esdevenir una necessitat fins que vaig prendre un compromís que m'ha donat molta pau i alegria i que ara, amb el diaconat, comença a fer-se realitat.»

GMÀ. JORDI CLUA
(47 anys), de Barcelona

«Només puc dir que em sento feliç i agraït pel do de la vocació i perquè la meua família m'ha-gi ensenyat, a la seva manera, a estimar Déu i a ser fidel a l'eucaristia. Moltes vegades he pensat que aquesta trobada dominical amb Crist ha estat la clau de la meua vocació religiosa i sacerdotal. El que més m'atreu del diaconat és tot allò de novetat que representa el servei de la diaconia, en el sentit de poder administrar els sacraments i el servei de l'altar. La meua vida com a salesià no canviarà fonamentalment després de l'ordenació, però és evident que s'està enriquint amb la nova dimensió que li ofereix el servei diaconal, com ja ho estic comprovant.»

Barcelona

El jesuïta Josep M. Benítez Riera ha tornat a Barcelona amb una missió molt clara: resituar la Fundació Balmesiana en un lloc privilegiat dins del marc de la cultura catalana. El P. Benítez ha estat els darrers 25 anys a Roma posant tot el seu saber al servei dels alumnes de

la Facultat d'Història de la Pontifícia Universitat Gregoriana, també ha estat director d'una revista internacional científica, així com cofundador i president de l'Associació de Catalans a Roma. Tan bon punt va esdevenir professor emèrit de la Gregoriana, el provincial dels Jesu-

ïtes a Catalunya va sol·licitar els seus serveis. La gran energia que emana i transmet el P. Benítez segur que marcarà un abans i un després del seu pas per la Fundació Balmesiana. La seva empremta, com ha estat sempre, segur que en aquesta ocasió també es deixarà sentir.

El P. Josep M. Benítez, nou president-director de la Fundació Balmesiana

«Volem fer de pont entre les forces vives de Catalunya»

—Ha estat 25 anys vivint a Roma, un lloc privilegiat per observar l'Església en la seva universalitat. Què li ha permès aquest temps?

—Podem dir que he descobert noves galàxies. Una de les primeres coses que vaig descobrir gràcies al llibre *Censura de historias fabulosas*, del marquès de Mondéjar, és que hi havia hagut una línia d'historiadors falsaris de la història eclesiàstica d'Espanya, com Pellicer de Orcau o Román de la Higuera. Són els que van fer una història falsa, acomodada a dir el que convenia en un determinat moment. Per la meua formació acadèmica, els havia de conèixer. Una altra de les galàxies que descobreixo, gràcies al P. Miquel Batllori, és la importància de Ramon Llull i del lul·lisme a Europa. També descobreixo el món de la pobresa de l'Àsia i de Llatinoamèrica, perquè més de la meitat dels meus alumnes provenen de països com l'Índia, Indonèsia, Timor, Corea i Amèrica Llatina. També m'he dedicat a l'estudi del Concili Vaticà II i, particularment, de les antinòmies que va plantejar. Des del punt de vista de l'historiador podem concloure que hem entrat ja en una època o una era nova.

—Què són aquestes antinòmies?

—*Anti-nomos* vol dir que hi ha una sèrie de problemes que semblen contradictoris però que en realitat no són contradiccions formals des del punt de vista metafísic. Però sí que són antagòniques des del punt de vista del sistema de les lleis socials, polítiques...

—...?

—Vull dir que les antinòmies són, per exemple, entre la globalització i la localització. És a dir, jo tinc tot el dret de parlar català, de dominar la meua llengua i de conrear la meua cultura-civilització, malgrat que faci 25 anys que he estat en

el món de la cultura italiana. Això no treu que en els congressos internacionals hagi d'emprar l'anglès. Vull dir que global i local no són qüestions contradictòries, però sí que obliguen a fer un esforç per superar aquestes dues lleis que en aquest cas concret serien lingüístiques i culturals. Una altra antinòmia, per exemple, la trobem entre l'especialització cada vegada més gran dels estudis i la necessitat d'establir noves síntesis d'on neixi la saviesa, d'un nou humanisme cristià. En la nostra època la ciència s'ha diversificat tant que s'han creat superespecialitzacions tan especialitzades que impedeixen la síntesi. Ho veiem per exemple en el món de la medicina, un àmbit en què s'ha perdut aquella saviesa mèdica anomenada «ull clínic», és a dir, la capacitat de síntesi que tenia l'antic metge de capçalera.

—Quines antinòmies trobem plantejades en l'àmbit eclesiàstic?

—Entre d'altres, hi ha una antinòmia que ja trobem magníficament expressada en el Concili Vaticà II, i és la dispersió d'interpretacions del que significa sentir i viure l'Evangeli.

—Vostè es defineix com a promotor de la cultura superior de les dones. Aquesta és una de les galàxies que ha descobert en els darrers 25 anys?

—Sí. Podem dir que he descobert la dignitat de la dona en la seva globalitat. La dona és un ésser que té els mateixos drets, privilegis, qualitats... que l'home i ha d'ocupar, per tant, un nivell absolutament d'igualtat fins i tot dins de l'Església. Això no vol dir que jo sigui un feminista, perquè el feminisme em sembla igual de ridícul que el masclisme. Històricament s'ha produït un canvi progressiu de consciència de valor del que és la dona en tots els seus drets i qualitats ja que molt sovint se l'ha menystinguda.

Tant de bo que, a nivell universal, també l'Església reconegués d'una manera explícita el valor, la missió i la dignitat de la dona.

—Arriba el moment en què esdevé professor emèrit de la Gregoriana i l'anterior provincial dels Jesuïtes de Catalunya, el P. Pere Borràs, li demana que vingui a Barcelona a ocupar-se de la Fundació Balmesiana. Com ha estat el retorn a casa?

—Tinc l'enorme privilegi d'haver aterrat a Barcelona com un *outsider*, en el sentit que no estic classificat en cap grup, grupet, grupuscle, tendència, ideologia ni matís de cap mena. Aquest *outsider* té l'avantatge d'arribar a Barcelona, observar i veure una societat molt diversa de la que vaig deixar trenta anys enrere. Trobo, però em puc equivocar, una societat que, patològicament, pateix diverses dolències. Una primera impressió externa em fa observar una societat molt crispada, nerviosa, frenètica, on la gent té molta pressa i és força intolerant. En segon lloc, observo uns problemes de caire polític-social que no únicament no estan ben resolts sinó que podem dir que travessen una fase d'enriment. Una tercera observació, i aquesta em colpeja molt, és l'envelliment del clergat de les diòcesis catalanes i de les congregacions religioses. Finalment, un *outsider* com jo també pot observar que hi ha molta creativitat d'associacionisme de caire ben divers, cosa que em sembla molt positiva tot i que també comporti certes desintegracions.

—Si concretem una mica, quin és l'objectiu que afronta al capdavant de la Fundació Balmesiana?

—Intentaré promoure, a partir de la resolució de les antinòmies existents, algun tipus de postulat científic, intel·lectual, de trobada, de diàleg i de pont entre les diverses forces vives que hi ha a Catalunya. Tinc diversos projectes que podrien ser positius de cara a crear un nou apostolat acadèmic, cultural i social en plena sintonia amb la diòcesi de Barcelona. Crec que aniria molt bé que molts joves s'incorporessin en aquesta línia de revitalització.

Carme Munté

Inauguració de curs a la Fundació Balmesiana

El dimarts 14 d'octubre, quan es va inaugurar el curs 2008-2009 de la Fundació Balmesiana i dels seus instituts, va ser una jornada de comiat i al mateix temps de benvinguda. De comiat perquè el P. Pere Suñer deixa el càrrec de president-director de la Fundació Balmesiana després de 26 anys, per la qual cosa va rebre una medalla commemorativa de bronze de mans del cardenal Lluís Martínez Sistach, així com un intens aplaudiment per la tasca feta al llarg de tots aquests anys. De benvinguda perquè l'encarregat de substituir-lo és el P. Josep M. Benítez, professor emèrit de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma.

L'acte va començar amb la lectura de la memòria del curs anterior, a càrrec d'Enrique Martínez, secretari de la Fundació Balmesiana. Pel que fa a la intervenció del P. Benítez, el tema va versar sobre *Passat i futur de Balmesiana*. Finalment, el cardenal Lluís Martínez Sistach va aprofitar l'avinentsa per agrair la tasca feta per la Fundació Balmesiana i encoratjar-la en el seu servei a la cultura religiosa superior.

La cloenda de l'acte la va posar la cantant Marina Rossell, que va interpretar la *Pregària a la Verge del Remei*, el tema *Mare de Déu del Món* i el *Vírolai* com a cant final.

Federico Sáez

El P. Suñer va rebre la medalla commemorativa de mans del cardenal.

Barcelona

Nou curs al Seminari Major Interdiocesà

■ Mons. Pujol va convidar els seminaristes a exercitar-se en la pregària personal i comunitària

BARCELONA.— El dimarts 30 de setembre s'inaugurava oficialment un nou curs al Seminari Major Interdiocesà. Tot i que els seminaristes ja hi resideixen des de l'inici de classes a la Facultat de Teologia de Catalunya, el 21 de setembre, el nou curs del Seminari es va iniciar oficialment amb la visita de tots els bisbes a l'edifici del carrer Casp de Barcelona que acull alumnes de sis diòcesis catalanes.

A l vespre, doncs, es va celebrar una solemne missa a l'església del Seminari, presidida per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe primat de Tarragona. L'acompanyaven a l'altar els bisbes de Girona, Carles Soler; de Vic, Romà Casanova; d'Urgell, Joan Enric Vives; de Solsona, Jaume Traserria; i de Lleida, Joan Piris, així com el rector i vicerector de la institució, Mn. Norbert Miracle i Mn. Pere Oliva, respectivament, a la vegada que rectors dels seminaris de Tarragona i Vic, i altres sacerdots convidats, com el degà de la Facultat de Teologia, Mn. Armand Puig, o el rector del Seminari Conciliar de Barcelona, Mn. Josep Maria Turull. També hi van ser presents els rectors dels respectius seminaris diocesans: Mn. Ignasi Navari, d'Urgell; Mn. Josep Maria Vilaseca, de Solsona; Mn. Jordi Font, de Girona, i Mn. Jaume Pedrós, de Lleida. A més de la primera visita del nou prelat de Lleida, també va ser especial la presència del bisbe electe de Girona, Mn. Francesc Pardo: tots dos van conèixer la casa, els seus responsables i els seminaristes residents.

En l'homilia, Mons. Pujol va fer referència a les coincidències que es van escaure en aquesta inauguració del present curs, com la festa de Sant Jeroni, l'inici del mes del Rosari, el Sínode a Roma sobre la Paraula Divina; l'any Paulí i l'any Fructuós. Mons. Pujol va dir als seminaristes que «l'estudi ha de ser una de les vostres principals ocupacions, i d'entre totes les matèries, l'estudi de les Sagrades Escripures ha de tenir un lloc fonamental, perquè no solament la Bíblia en ella mateixa és objecte d'estudi, sinó que es troba a la base de

Els bisbes es van reunir amb els seminaristes a l'inici de curs.

tots els altres tractats teològics que curseu».

A més de l'exhortació a l'estudi, l'arquebisbe de Tarragona, també en va fer una sobre l'oració: «Heu d'exercitar-vos en la pregària personal i en la pregària comunitària. La Litúrgia de les Hores és per a tots nosaltres un mitjà preciós per fer possible l'ensenyament del Senyor que deia als seus deixebles que calia pregar sempre sense defallir. El seminarista, com el prevere, ha d'harmonitzar la seva jornada amb la vida de Crist que vivia entre l'acció i la contemplació, entre l'atenció al món i la mirada al Pare del cel. La Litúrgia de les Hores és el millor pedagog per viure aquesta harmonització entre l'Ora et Labora. Afegiu-hi altres formes de pregària personal: l'ofrena diària de les obres, les jaculatories, la lloança i l'acció de gràcies, el Via Crucis... i d'entre totes les devocions privades us recomano la pregària del Sant Rosari.» La festa va acabar amb un entranyable sopar i les fotos de rigor.

X. Bisbal

Inauguració de curs a l'ISCR Don Bosco

BARCELONA.— Un total de 102 alumnes cursaran enguany els seus estudis a l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco de Barcelona, que ja ha iniciat oficialment les seves activitats acadèmiques del curs 2008-2009. La celebració,

que va tenir lloc a la seva seu de l'Obra Salesiana Martí-Codolar, va ser presidida pel provincial dels Salesians a Catalunya, Àngel Asurmendi.

L'acte va començar amb la lectura de la memòria d'activitats del curs 2007-2008, a càrrec del director de l'ISCRDB, Jordi Latorre, que va destacar la tasca duta a terme per la Comissió d'Avaluació Interna amb vistes a l'adequació del centre a les exigències de l'Espai Europeu d'Estudis Su-

periors (EEES). En el nou curs caldrà posar en marxa els itineraris de renovació acadèmica formulats en l'informe de la Comissió. A continuació el P. Asurmendi va lliurar els diplomes de batxiller en Teologia, i de diplomats i llicenciats en Ciències Religioses, als alumnes que van concloure el seu currículum formatiu durant el curs passat. A continuació, com a president de l'ISCRDB, va declarar inaugurat el nou curs. (C.C.)

OPINIÓ

En record de Mons. Joan Carrera

Amb el sentiment a flor de pell per la recent pèrdua del bisbe Joan Carrera, recollint el sentiment de molts militants obrers cristians, volem fer memòria agraïda per la dimensió apostòlica en el món obrer del bisbe Carrera. Una dimensió que ha marcat la seva trajectòria creient i de pastor, i tal vegada poc explicitada...

Si mirem la seva trajectòria vital podem trobar un fil conductor que li dona un sentit d'unitat: nat a Cornellà en una família humil, el seu pas per l'Hospitalet, a les parròquies de Santa Eulàlia Provençana i de Sant Isidre, per la Barceloneta, així com pels barris de Llefia i Bufalà de Badalona, lloc on ha viscut fins al final de la seva vida, mostren una presència permanent en ambients obrers i populars, on ell ha volgut viure el seu ministeri. Un món que era el seu i al qual ha volgut servir fent present l'evangelí de Jesucrist i la seva Església.

La petjada de la Joventut Obrera Cristiana (JOC) i del seu fundador, Josep Cardijn, l'ha acompanyat sempre. Amb alguns militants exjocistes, acompanyants de l'abbé Marechal, va impulsar l'Acció Catòlica Obrera (ACO), per continuar la seva militància en el món adult, marcats com havien quedat per l'ardor apostòlic.

Amb altres consiliaris jocistes va fundar la revista *Correspondència* l'any 1963, una eina de diàleg entre consiliaris al medi obrer (que encara continua 45 anys després). I és en aquest context postconciliar on surt la inquietud d'una formació madura i actual, de fer accessibles als militants cristians del país les obres que marcaven el pensament cristià Pirineus enllà. Així va sorgir l'editorial Nova Terra, que tan bon servei va fer als catòlics de casa nostra.

Compromès amb la problemàtica social del seu barri va voler donar resposta, amb altres, a la manca d'habitatge a través de la creació d'una cooperativa; i compromès amb la situació política, va ser impulsor del Grup Cristià de Promoció i Defensa dels Drets Humans, a la darrera etapa del franquisme.

Va ser delegat de Pastoral Obrera a la diòcesi de Barcelona i, ja ordenat bisbe, encarregat d'aquesta Pastoral entre els bisbes de la Tarraconense.

Voldria fer esment dels tres darrers actes que hem compartit, que crec que són un bon indicador d'aquest fil conductor de les seves preocupacions vitals i pastorals: la celebració del 1r de maig a la diòcesi de Barcelona dels qui formem la Pastoral Obrera, a les parròquies de Santa Madrona i Mare de Déu de Lourdes, del Poble Sec; la celebració de la segona trobada de comunitats d'immigrants catòlics de la diòcesi, acte anomenat *Noves veus a la nostra Església diocesana*, a la parròquia de Betlem, i l'acte de presentació del llibre *El trabajo humano, principio de vida*, al Centre d'Estudis Pastorals.

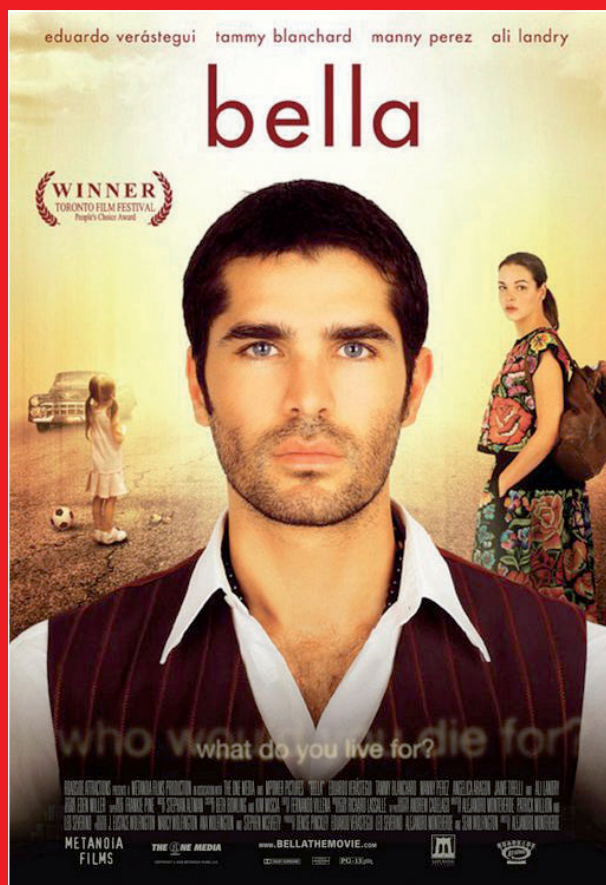
Les seves homilies i intervencions van arribar als participants per la seva senzillesa i lucidesa, amarades d'un sentit fi d'anàlisi de la realitat concreta i de fe en el Crist mort i resuscitat.

A la presentació del llibre citat, va destacar la vigència del conflicte social, amb noves formes avui, i l'actualitat de la precarietat de la classe obrera. Va subratllar un cert desencís vital, des de la seva experiència de Pastoral Obrera: «Pensàvem que tindríem una gran influència social i política, cosa que no ha estat així i potser no la tindrem mai, però sí que hem format persones d'una gran alçada humana, obrera i cristiana, i és per ací on cal dedicar més esforços com a Pastoral Obrera, ara i sempre», va afegir per acabar la seva intervenció. I una vegada més amb la referència al seu estimat Josep Cardijn, «profeta de la pastoral obrera», deixava entreveure el seu cor pastoral.

Que J. Cardijn, entre molts d'altres, li hagi donat la benvinguda a la casa del Pare i que, amb ells, sigui un intercessor per tots els qui volem viure i portar el foc de l'amor de Jesucrist a la classe treballadora.

Pepe Rodado León

Delegat de Pastoral Obrera de Barcelona

Les sessions obertes de la V Setmana de Cinema Espiritual

Diumenge 2 de novembre, 20.00 h.
Inauguració de la Setmana.

EL CANT DELS OCELLS (2008), d'Albert Serra. 99 minuts.

Estrena a Barcelona del darrer treball del jove director Albert Serra (Girona, 1975), que després de l'èxit en la Quinzena de Realitzadors del 2006 amb *Honor de cavalleria*, va presentar en l'última edició del Festival de Cannes aquesta pel·lícula inspirada en les figures dels Reis Mags. En una pel·lícula marcada per l'aposta de la senzillesa, i des d'un esperit una mica iconoclasta en el sentit de purificador de les imatges se'ns presenta la trobada dels Reis Mags amb la Sagrada Família. En un estil allunyat dels tons més tradicionals, aquest film proposa un apropament significatiu a l'esdeveniment únic del naixement del Salvador. Realitzada en blanc i negre, marcada per la profunditat dels paisatges i l'austeritat dels personatges assistim a un itinerari sorprenent. *Presenta Albert Serra. Comenta Peio Sánchez, director Setmana Cinema Espiritual.*

Dilluns 3 de novembre, 20.00 h.

LA ESCAFANDRA Y LA MARIPOSA (2007), de Julian Schnabel. 112 minuts.

Palma d'Or al millor director al Festival de Cannes 2007 i Globus d'Or 2007 al millor director i pel·lícula en llengua no anglesa, també va ser nominat als Oscars 2008 al millor director, guió adaptat (Ronald Harwood), fotografia (Janus Kaminski) i muntatge (Juliette Welfing). Es tracta d'un film commovedor, lluminós i original, inspirat en fets reals que Jean-Dominique Bauby va relatar en la famosa obra autobiogràfica que dóna títol a la pel·lícula. Amb ella arriba a la seva maduresa creativa com a cineasta el pintor, escultor i fotògraf de Nova York Julian Schnabel, que va deixar entreveure el seu talent a *Basquiat* (1996) i *Antes que anochezca* (2000). Una proposta sobre la resistència i el desig de viure. *Comenta el Dr. Fernando García-Faria, president de Metges Cristians de Catalunya.*

Dimarts 4 de novembre, 20.00 h.

EL CRISTO DEL OCÉANO (1971), de Ramón Fernández. 77 minuts.

Basada en un conte d'Anatole France expli-

L'altra

L'home postmodern està acostumat a una forma de mirar ment al criteri de diversió. Tot i això, hi ha una altra forma dels tataners, hi ha els contemplatius. La proposta d'engu de Cinema Espiritual cerca apropar-nos al cinema amb una «permeti reconèixer la profunditat de la realitat i traspassar-la misteri del que és petjada. La cinquena edició d'aquest certamen a Barcelona, però amb delegacions a cada vegada més municipis, presenta una sèrie d'històries que es poden veure d'una altra manera és necessari buscar en la profunditat.

ca la història d'un nen recollit per un pescador que viu la seva infància estimat com un autèntic fill. Però un dia el pescador perd la vida al mar i el nen segueix esperant el seu retorn fins que l'aparició d'un crist flotant sobre les onades i l'arribada d'un misteriós personatge l'ajuden a trobar el seu camí a la vida. Una bona producció amb excel·lents interpretacions i que ens permetrà reflexionar sobre el cinema religiós tradicional. *Comenta Montserrat Claveras, autora de «La Passió de Crist en el cinema».*

Dimecres 5 de novembre, 19.30 h.

CIEN CLAVOS (2007), d'Ermanno Olmi. 92 minuts.

La pel·lícula que sembla el testament en ficció del mestre Ermanno Olmi arriba a les nostres pantalles amb cert endarreriment. El director va estar a Barcelona el mes de novembre de l'any passat presentant-la a la Filmoteca de Catalunya durant el Congrés sobre Teologia i Cinema organitzat per la Facultat de Teologia. Es tracta d'una pel·lícula suggeridora i recomanable per a l'espectador, una proposta que ha provocat el debat a Itàlia i que entre nosaltres corre el risc de passar desapercebuda. Amb les seves llums i ombres intenta una relectura actualitzada de la figura de Jesús de Natzaret, però es distancia de l'Església i del sentit religiós. *Comenta Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya. Presentació de Qüestions teològiques 5 «El Déu dels cineastes. Congrés Internacional de Teologia i Cinema». Facultat de Teologia de Catalunya.*

Dijous 6 de novembre

¡ESTO ES RITMO!

*Sanchez Lansch i Thomas Simon Rattle escull primaveral en el seu debut Filharmònica de Berlín fossa, i sobre l'escenari mouen al ritme de la música una coreografia creada a Maldoom. Hores, dies i embocaran en un experiment únic en el món. Un comencen a apreciar el valor col·lectiva i el lliurament música i a utilitzar el com. *Comenta Toni Torrelles, de Pastoral de la Fundació tiana de Catalunya.**

Divendres 7 de nov

LARS Y UNA CHICA

de Craig Gillespie. 106 minuts.
Lars (Ryan Gosling), tímida i dolça que viu en costat del seu germà (Paul Giamatti) i la seva cunyada (Emily Mortimer). Bianca, la noia dels seus somnis, és que Bianca és una nina Internet, encara que Lars és una persona real. Encoratjats per ella, Lars i Bianca decideixen de Lars, de la qual aviat

ritual tindran lloc a Barcelona del 2 al 9 de novembre

mirada

que tendeix única-
na de veure: a part
any de la Setmana
altra mirada» que
a en la direcció del
n ja ben consolidat
pis catalans i espa-
ra manera, tan sols

re, 20.00 h.

(2007), de Enrique
as Grube. 101 minuts.
La consagració de la
ut com a director de la
l. L'orquestra és a la
mes de 250 escolars es
ísica de Stravinsky en
per a ells per Royston
mesos de treball des-
ment artístic i pedagò-
n llarg camí fins que
alor de la representació
nt a abandonar-se a la
s per a expressar-la.
marista. Responsable
ció de la Escola Cris-

embre, 20.00 h.

DE VERDAD (2007),
minuts.
un jove enormement
una petita localitat al
ul Schneider) i la seva
er), duu per fi a casa a
s somnis. El problema
a que va encarregar per
la tracta com si fos una
per una doctora (Patri-
forç per comprendre'l,
seguir amb la fantasia
acabarà participant tot

el poble.

Comenta Josan Montull, salesià. Autor de «Una lectura teològica de las historias de amistad en el cine contemporáneo».

Dissabte 8 de novembre, 17.00 h.

BIALET MASSÉ, UN SIGLO DESPUÉS (2006), de Sergio Iglesias. 91 minuts.

Un informe escrit el 1904 per un metge, advocat i aventurer català Biale Massé revela l'abús i la injustícia que sofrien en aquells temps els treballadors i nadius de l'Argentina. Cent anys més tard i guiats per la veu de Biale, el realitzador surt a recórrer aquest mateix país, per conèixer amb el passat i el present d'un poble immensament ric i alhora dominat i empobrit. Un documental que mostra un lloc on el temps s'ha parat.

Comenta Carmen Sobrevila, Fundació Catalunya-Amèrica Sant Jeroni de la Murtra.

Dissabte 8 de novembre, 20.30 h.

LA ISLA (2008), de Pavel Lounguine. 112 minuts.

Un monestir ortodox en una illa del nord de Rússia. Un monjo pertorba la vida de la comunitat amb el seu estrany comportament. En efecte, s'estén el rumor que posseeix poders per curar malalties, expulsar dimonis i predir el futur. És el que pensen molts visitants que s'apropen a l'illa. Però el monjo pateix, degut a una falta comesa a la seva joventut, i es considera indigne de l'interès que genera. Un film atractiu marcat per la urgència vital en la tradició formal del cinema rus exigent i contemplatiu.

Comenta un representant de l'Església ortodoxa.

Diumenge 9 de novembre, 17.00 h.
Sessió per a famílies en col·laboració amb l'Associació Cinemanet.

LAS CRÓNICAS DE NARNIA: EL PRÍNCIPE CASPIAN (2008), de Andrew Adamson. 144 minuts.

Basada en el quart llibre de la famosa saga de

C.S. Lewis *Les Cròniques de Nàrnia*. Un any després dels increïbles esdeveniments de la primera part, els germans Pavensie tornen a reunir-se en aquest remot i meravellós món on descobriran que han passat més de 1.300 anys, calculats en temps narnià. Durant la seva absència, l'Edat d'Or de Nàrnia ha acabat, i els Telmarins han conquistat Nàrnia que ara està dominat pel malvat rei Miraz, que governa sense pietat. Els quatre nens no trigaràn a conèixer un nou i estrany personatge: el jove príncep Caspian, hereu legítim al tron que s'ha vist obligat a amagar-se ja que el seu oncle Miraz trama el seu assassinat per a col·locar al seu fill noutat en el tron. Els Narnians, liderats pels poderosos cavallers Peter i Caspian, s'embarquen en un extraordinari viatge per trobar Aslan, alliberar Nàrnia del jou tirànic de Miraz i restaurar la màgia i la pau al territori.

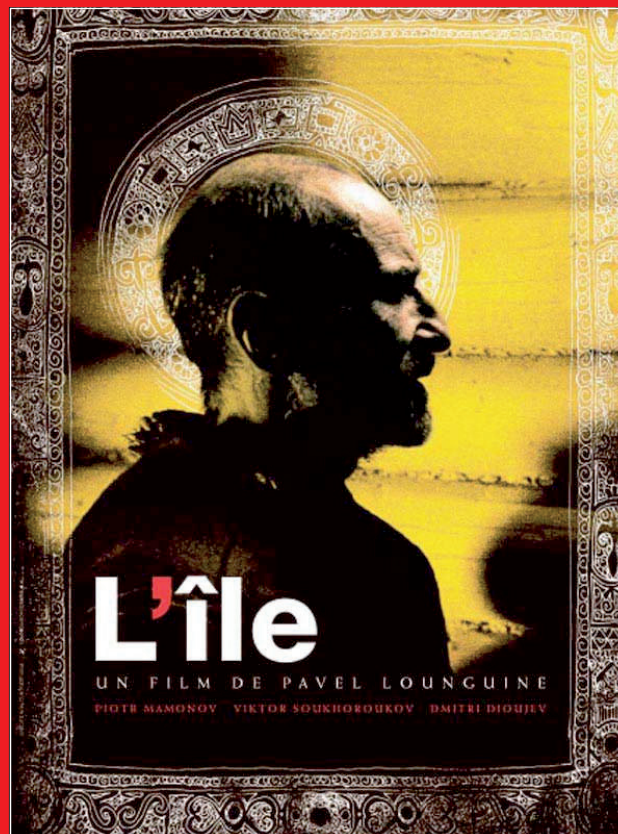
Comenta Pablo Ginés, professor de la Universitat Abat Oliba.

LLOC DE LES SESSIONS OBERTES:
Els Lluïsos d'Horta
C/ Feliu i Codina 7-9
08031 Barcelona
Tel. i fax 93 427 73 27

Diumenge 9 de novembre, 20.00h.
Cloenda de la Setmana.

BELLA (2006), de Alejandro Gómez Monteverde. 91 minuts.

Pel·lícula produïda per Metanoia Films, empresa creada per Eduardo Verástegui, el famós artista mexicà que ha declarat recentment trobar-se en un nou període de la seva vida marcat pel seu aprofundiment en la fe cristiana. Va obtenir el premi del públic del Festival de Toronto del 2006. Plantejada des d'una mirada cristiana, explica la història d'un famós futbolista que, per un desgraciat esdeveniment, adquireix una especial sensibilitat pel valor de la vida i el sentit de la família. Es tracta d'una proposta refrescant amb un argument senzill, però amb una força dramàtica a la vegada que esquitxat amb tocs d'humor. Un cinema amable que es presenta des de la referència cristiana i que per fi s'estrena al nostre país. Comenta Juan Orellana, Director del Departament de CEE.

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Solsona

L'Escola de Formació de Laics arriba al 10è curs

■ Mons. Traserra va expressar la seva alegria pels alumnes que fins ara han passat per l'Escola

SOLSONA.— El dissabte 20 de setembre va tenir lloc la inauguració del curs 2008-2009 de l'Escola de Formació de Laics (EFL) de la diòcesi de Solsona. La Sala d'Actes del Seminari va acollir l'acte acadèmic amb la saluta-

ció de Mons. Jaume Traserra, bisbe de Solsona, i la presentació del curs a càrrec de Joan Novell, director de l'EFL, que va ressaltar amb joia que aquest és el 10è curs, motiu pel qual va fer un breu resum dels 10 anys de l'Escola.

Joan Novell va exposar els objectius concrets de l'Escola de Formació de Laics: oferir als laics de la diòcesi programes de formació integral bíblica, teològica i espiritual, d'aprofundiment de la fe cristiana i de formació d'Agents de Pastoral. Així mateix, Novell va advertir que l'EFL «ha de continuar sent un instrument clarament evangelitzador» capaç d'oferir propostes formatives a les persones i grups que treballen en els diferents àmbits pastorals i de servei de les parròquies, arxiprestats i diòcesi.

Pel que fa a l'organització del nou curs, el director de l'Escola va explicar que s'han seguit els suggeriments dels alumnes, per la qual cosa s'ha decidit oferir tres propostes diferents: el curs bàsic de l'EFL al Seminari de Solsona, com sempre s'ha fet; un altre curs bàsic de l'EFL a Cervera, al Col·legi de la Sagrada Família, i a petició també del Servei de la Pastoral dels Allunyats, s'intentarà tirar endavant un curs d'especialització apostòlica de Primer Anunci. L'Escola també oferirà seminaris de tres o quatre jornades oberts a tothom o destinats a col·lectius concrets.

Enguany, el Curs Bàsic té un nou format, tant el que s'impartirà a Solsona com el de Cervera. El curs programat està constituït per 16 sessions cada 15 dies, dissabtes al matí de 9.30 a 13.50. Aquest canvi s'ha fet per facilitar l'accés als nous alumnes. S'han programat, a més, dos reces-

Ramon Estany

Mn. Marc Majà, impartint la lliçó inaugural.

sos a l'Advent i a la Quaresma, així com els exercicis espirituals la primera setmana d'agost.

D'altra banda, els alumnes podran participar a la peregrinació diocesana a Tarragona amb motiu de l'Any Jubilar Paulí, el 25 d'octubre. També s'espera que els alumnes puguin participar a la Jornada diocesana sobre Sant Pau el 25 d'abril del 2009 al Seminari de Solsona.

El director de l'Escola de Formació de Laics es va mostrar content perquè la xifra d'alumnes (encara provisional) dobla la de l'any passat: 20 a l'extensió de Solsona (11 de primer curs i 9 de segon) i 20 a l'extensió de Cervera (tots de primer curs).

Novell va dir que la necessitat evangelitzadora és urgent ja que «vivim en un primer món que avui podem afirmar clarament que és terra de missió». D'una banda, cada vegada queda més reduïda la disponibilitat pastoral i fins i tot sacramental dels preveres, molt especialment als nuclis rurals; de l'altra, es generalitzen els criteris i models de vida imposats pel laïcisme i el relativisme imperants, que ens arriben magnificats per una creixent oferta televisiva i pels incontables mitjans telemàtics que la tecnologia fa arribar a totes les llars.

Novell va concloure que «ens urgeix descobrir de nou el Senyor, rellegir-ne

l'evangeli» per descobrir «qui som, què hem de fer i què podem esperar com a Fills de Déu i com a membres de la seva Església». I recordant les dues darreres cartes pastorals del bisbe de Solsona, va destacar que «tots som cridats a ser deixebles de Jesús, amb una vida cristiana de testimoni i d'exemple».

La lliçó inaugural *Sant Pau: creient i testimoni* va anar a càrrec de Mn. Marc Majà, prevere de la diòcesi de Solsona, llicenciat en Ciències Religioses, en Matemàtiques, i que cursa actualment la llicenciatura en Teologia Bíblica a la Universitat Gregoriana de Roma. Mn. Majà va recordar que enguany és l'any sant jubilar de Sant Pau pel 2.000 aniversari del naixement de Pau de Tars. La lliçó va aprofundir en els tres grans punts teològics de la vida de sant Pau.

Una proposta de vida cristiana viscuda

La cloenda de l'acte va anar a càrrec de Mons. Traserra, que va expressar la seva alegria pels 10 cursos i pels 69 alumnes que fins ara han passat per l'Escola, així com el compromís d'aquests alumnes a les parròquies i als arxiprestats. També va felicitar el director per haver sabut fer progressar l'Escola, oberta a buscar diferents camins per fer-se present en nous llocs i davant de noves persones.

Mons. Traserra va reconèixer la necessitat d'adaptació de l'EFL tot facilitant-ne l'accés als nous alumnes. Amb tot, els va demanar que «no perdem la identitat de l'escola», que sigui una proposta de vida cristiana viscuda, tenint present la formació integral de la persona cristiana. Finalment, el bisbe de Solsona va exhortar alumnes i professors a donar a conèixer aquesta proposta formativa de manera que cada vegada puguin ser més els nous alumnes.

La jornada va acabar a la capella del Seminari amb la celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe i concelebrada pels preveres assistents.

Ramon Estany

TARRAGONA

Cabra del Camp acull la Trobada de Portants del Sant Crist

CABRA DEL CAMP.— El diumenge dia 28 de setembre, el poble de Cabra del Camp va ser l'escenari de la XIII Trobada de cossos de Portants del Sant Crist de Catalunya, amb la participació d'una cinquantena de confraries i l'assistència de 300 portants d'arreu del Principat, sota l'organització del Consell Parroquial de Cabra del Camp i la Confraria del Sant Crist de la localitat.

La diada, presidida per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, va començar amb un esmorzar i amb els preparatius de les confraries per participar al Via Crucis, degudament vestides amb les vestes. El Sant Crist de Cabra del Camp, còpia de la peça romànica que va ser destruïda durant la guerra civil, va recórrer les 14 estacions al llarg d'una processó per bona part dels carrers i places del poble, acompanyat del penó de la confraria local i de la música tradicional de la Corrada de Constantí.

Els portants es van aplegar a Cabra del Camp.

A la una del migdia, davant la impossibilitat de donar cabuda a tothom a l'església parroquial, la celebració de l'eucaristia va tenir lloc al pati de les escoles, presidida per Mons. Jaume Pujol i concelebrada per l'arxiprest de l'Alt Camp, Mn. Josep Bofarull, i el rector de Cabra, Mn.

Josep M. Font, amb els cants de les corals parroquials de Cabra i del Pla de Santa Maria. En l'homilia l'arquebisbe de Tarragona va destacar el devot lligam que uneix el poble de Cabra amb el Sant Crist, a més de subratllar la doble vessant de la diada: la del retrobament i celebració entre els portants, i l'Any Jubilar de Sant Fructuós, Auguri i Eulogi, «perquè els nostres màrtirs també eren portadors de Crist i en

van ser testimonis». Posteriorment l'arquebisbe Jaume va dir que «el misteri del Calvari ens convida a mirar Jesús clavat a la creu, però sempre amb la llum de la Pasqua», per exhortar finalment tothom «a ser portadors del Crist; tots som portants de la nostra creu de cada dia».

Acabada la missa, l'arquebisbe de Tarragona va llegir una salutació enviada pel papa Benet XVI, amb especial benedicció, i seguidament es va procedir a l'adoració de Santa Creu. A continuació es va fer la representació de la Moixiganda de Lleida, una representació breu de la passió, mort i resurrecció de Crist, a càrrec de l'Esbart Santa Eulàlia de Banyeres del Penedès.

Finalment els participants van compartir un dinar de germanor durant el qual van rebre com a record de la trobada la reproducció a escala de la imatge del Sant Crist de Cabra del Camp, obra de l'escultor local Jaume Bernabeu. Aquesta trobada, en l'àmbit de Catalunya ha servit per consolidar la Confraria del Sant Crist de Cabra, que va néixer el 2005, quan una dotzena de joves del poble es van oferir a portar la seva imatge en el centenari de la processó que s'havia fet el 1905, en rogatives per la pluja, davant la gran sequera que es patia aquell any. (J.B.)

Sant Feliu de Llobregat

La pastoral penitenciària de Catalunya s'aplega a Montserrat

MONTSERRAT.— El 4 d'octubre passat el monestir de Montserrat va acollir la XV Jornada de Pastoral Penitenciària dels bisbats amb seu a Catalunya. S'hi van aplegar voluntaris i capellans que realitzen la seva tasca pastoral a les diverses presons d'arreu de Catalunya. Un total de 120 participants de les diòcesis de Barcelona, Terrassa, Sant Feliu, Tarragona, Vic, Solsona, Lleida i La Seu d'Urgell.

La jornada va aplegar més d'un centenar d'assistents.

La Jornada es va iniciar amb una pregària i la benvinguda a càrrec de Mn. Josep M. Fabró, capellà del Centre Penitenciari de Brians I i II, en nom de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, que acollia la trobada. El coordinador de la jornada, el P. Jesús Roy, mercedari, va explicar l'ordre del dia. Tot seguit el Gmà. Sergi d'Assís, monjo de Montserrat, va acollir els participants en nom del Pare Abat i de tota la comunitat benedictina.

Com a acte central del matí va tenir lloc la intervenció del professor Jaume Botey, que va parlar sobre *La presència de Déu entre els exclosos i els presos*. La idea principal va ser que «el rostre de Déu

són els pobres». «El Déu fet home —va afirmar— ens demana també igualtat entre els homes, però no com a conseqüència del dret i de la justícia, sinó pel fet que tots som igualment fills i filles de Déu.» Botey va remarcar també que no s'ha d'oblidar mai que «els cristians seguim un Déu de perdó, que acull, que no jutja, el Déu de la feblesa... fet pres, jutjat, condemnat i ajusticiat en una creu».

Al migdia el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, acompanyat dels capellans dels diversos centres penitenciaris de Catalunya, va presidir l'eucaristia al cambril de la Mare de Déu de Montserrat. A l'homilia el bisbe

va agrair el treball que dia a dia, desinteressadament, duen a terme els voluntaris en favor de les persones privades de lli-

bertat. El Virolai va posar fi al matí de la Jornada.

Després del dinar, van tenir lloc dues conferències més. La primera va anar a càrrec de Mar Torrecillas, membre del Síndic de Greuges, amb el títol *La tasca del Síndic de Greuges amb els privats de llibertat*. La segona conferència va ser pronunciada pels advocats del col·lectiu Ronda, Sergi Santacana i Miguel Arenas, que van parlar d'*Immigració, treball i presó*. Tot seguit es va obrir un diàleg fluid dels participants amb els ponents.

La jornada va finalitzar amb unes paraules d'acomiadament de Marc Ceron, subdirector general de Mesures Alternatives de la Generalitat de Catalunya, i del P. José M. Carod, mercedari, director del Secretariat de Pastoral Penitenciària de l'arxidiòcesi de Barcelona. Amb la sensació joiosa d'haver aprofitat tot el dia en aquest lloc privilegiat per a la pregària, la reflexió i les experiències compartides, els diversos participants van tornar als seus respectius llocs d'origen. (C.C.)

II Trobada diocesana de Catequistes

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— El 4 d'octubre passat es va celebrar a Sant Feliu de Llobregat la II Trobada diocesana de Catequistes. Hi van participar uns 350 catequistes dels nou arxiprestats, que van apreciar notablement la ponència de Marta Novellón titulada *El catequista, un testimoni*, en la qual es posava l'accent en la coherència entre el que fa i el que es diu o ensenya. També es va aprofitar la trobada per presentar els materials catequètics *Descobrim la Bíblia*, que posen en imatges els continguts de les Escriptures. L'eucaristia a la catedral, presidida pel bisbe Agustí Cortés i animada pel grup Galilei de Vallirana, es va tancar solemnement amb el ritus d'enviament dels catequistes.

Teologia Actual

**TEOLOGIA
ACTUAL
FA 15 ANYS**
Octubre 1993
Octubre 2008

La Revista de reflexió teològica a l'abast de tothom

SOL·LICITUD DE COL·LABORADOR

Benvolgut/da,

Si estimes la nostra cultura i desitges conèixer el pensament actual en l'Església i en la societat, t'oferim la publicació mensual TEOLOGIA ACTUAL

Nom i cognoms

Adreça

Població CP Província

Telèfon Adreça electrònica Mòbil

Indica la forma de pagament que elegeixis (el cost anual és de 28€)

Amb domiciliació bancària:

Nom i cognoms del titular

Nom del Banc o Caixa

Adreça de l'agència Població

Entitat

□ □ □ □

Oficina

□ □ □ □

Control

□ □

Núm. compte

□ □ □ □ □ □ □ □

Amb un xec a nom de la Fundació Didascaleion

(Per facilitar-te el certificat per a la desgravació fiscal, si t'interessa, cal que ens donis a conèixer les dades del teu NIF:)

(signatura)

Data: a de de

Tortosa

Mn. Joan Alonso i Bonals torna a missions

■ Després d'uns anys com a rector al Priorat, reprèn la seva vocació missionera a Hondures

EL MASROIG.— Després de dos anys servint la seva diòcesi tortosina, Mn. Joan Alonso i Bonals va partir el 6 d'octubre passat cap a Hondures per tornar a viure *in situ* la seva vocació missionera que ja havia fet durant quatre anys a Ayaviri, el Perú.

Mn. Joan Alonso, sacerdot de la diòcesi tortosina, ordenat de prevere el 1991, ha estat durant els darrers dos anys servint la diòcesi de Tortosa, a la qual està incardinat, a les parròquies del Masroig, del Molar, del Lloar i dels Guiamets. Al mateix temps, exercia com a delegat episcopal de Càritas diocesana i de la Pastoral Penitenciària.

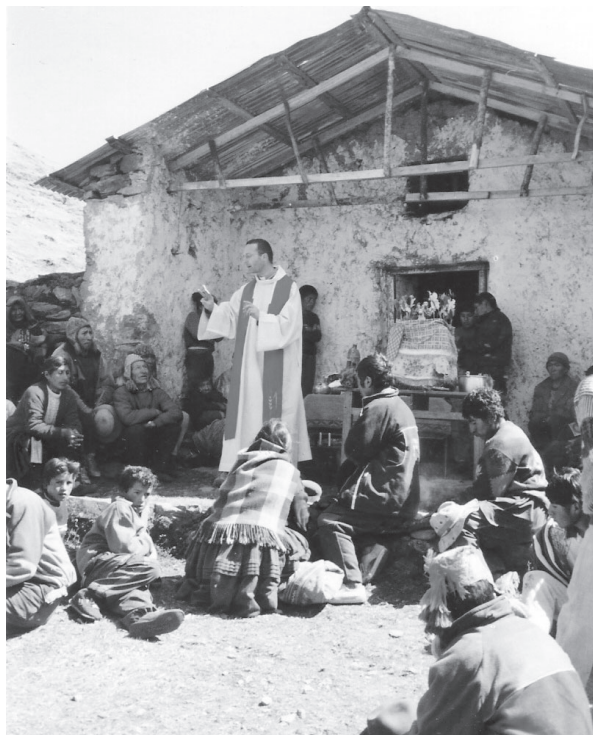
Ell ja havia estat quatre anys, des del 2002 fins al 2006, com a missioner a la diòcesi d'Ayaviri, el Perú, on va poder desenvolupar una reeixida tasca de pastoral parroquial i de visita a les comunitats allunyades enmig de la selva, així com una fecunda labor social i sanitària tant de millora dels mitjans de vida com d'ajuda a la inserció social i humanitària de nois i noies amb realitats familiars problemàtiques o difícils.

Ara, amb el suport del seu bisbe, Mons. Xavier Salinas, i del clergat diocesà de Tortosa, Mn. Joan Alonso torna a terra de missió, encara que a una altra zona, a Hondures, on també es disposa a ajudar com a sacerdot en tota la labor pastoral i social d'aquella diòcesi i d'acord amb el que el bisbe d'allà li demani.

Aquí se li van fer sentits i agraïts comiats. A les parròquies que ha estat servint darrenament van ser uns comiats senzills però molt emotius. Els feligresos li agraïen la seva atenció, la seva companyia en les dificultats i el seu estil seriós i proper en els moments de les alegries i els projectes compartits. Al mateix temps es manifestà la il·lusió i el compromís dels mateixos feligresos en la tasca missionera i de solidaritat envers les esglésies més necessitades que neix de la seva vocació cristiana i del seu compromís davant de Crist.

També la Delegació diocesana de Càritas li va agrair els seus esforços per acudir a les cites, per encoratjar els treballs, per donar sempre una paraula d'esperança en les tasques complicades que moltes vegades li toca desenvolupar.

Els seus germans sacerdots, encapçalats pel bisbe de la diòcesi, també li van retre comiat en el marc de les Jornades de Formació del mes de setembre. L'acte, que va tenir lloc a l'ermita de la Mare de Déu de la Misericòrdia de Vinaròs el 17 de setembre passat, va servir per encoratjar el company sacerdot en la nova tasca que ara reinicia, així com per garantir-li el suport de la diòcesi en la pregària i en el que pugui necessitar. Mn. Joan Alonso va rebre una sorpresa bonica el dia 6 d'octubre,

Mn. Joan Alonso ja va treballar de missioner al Perú.

quan estava a punt d'agafar l'avió per anar a Hondures. Juntament amb els seus pares, germans i nebots que el volien acomiadar, també hi havia un grup de joves sacerdots de Tortosa que amb ell van compartir Seminari i tasca pastoral a les parròquies.

Víctor-Manuel Cardona

Inici de curs al Seminari diocesà

TORTOSA.— El 2 d'octubre tenia lloc, d'una manera oficial i solemne, la inauguració de curs del Seminari diocesà de Tortosa. Encara que amb greu preocupació perquè només hi ha tres seminaristes majors i dos de menors, la confiança en la promesa de Jesús «de maneau a l'Amo dels sembrats que hi faci anar més sembradors» va marcar la jornada i vol ser el teló de fons de la Pastoral Vocacional diocesana.

Després del clausure de professors, s'iniciava a les 19h la missa de l'Esperit Sant que presidia el bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas,

que en l'homília reconeixia i feia palesa la manca de vocacions. El to, però, era d'esperança: «Estem en mans de Déu i a Ell li preguem perquè enviï treballadors al seu sembrat.» Aquesta mancança no ha de suposar cap tipus de minva en l'exigència dels professors, ni en el treball de l'alumnat, per això en acabar l'eucaristia s'invocava l'Esperit amb el cant del *Veni Creator*. Després de la professió de fe, els professors que aquest curs exerciran la docència van passar un a un a fer el jurament de fidelitat a la Paraula de Déu i a l'Església davant del bisbe.

A l'Aula Magna del Seminari va tenir la presentació del curs per part del rector del Seminari i delegat de Pastoral Vocacional, Mn. Xavier Vilanova. En les seves paraules van tenir un lloc especial l'esperança, la pregària i el treball a favor de les vocacions. La seva proposta de treball està fonamentada en la confiança en l'Amo dels sembrats, en la pregària dels diocesans i en l'esforç i treball de tots els agents pastorals. El prefecte

d'estudis, Mn. Enrique Aymerich, va llegir la memòria del curs passat, i va recordar les fites i els esdeveniments més importants.

Després va ser el moment de la lliçó inaugural, que aquest any va anar a càrrec de Mn. Josep-Lluís Arín, vicari

Mons. Salinas va presidir l'inici de curs.

general de la diòcesi i professor de Nou Testament. Amb motiu de l'any paulí i del Sínode sobre la Paraula de Déu, la lliçó va ser una presentació de les cartes paulines, seguint el treball que des de fa anys realitza el ponent. Mn. Arín va tenir l'auditori atent en tot moment ja que va exposar els temes amb vivacitat i claredat i amb força exemples. Per poder ajudar en el treball dels grups parroquials i per continuar la formació dels sacerdots, religiosos i religioses i tots els fidels diocesans, el Seminari i el mateix Mn. Arín han editat un llibre que, a més de la lliçó inaugural, presenta els apunts de totes i cadascuna de les cartes paulines que el conferenciant ha anat realitzant durant els seus anys de docència.

Va cloure l'acte Mons. Xavier Salinas, que va agrair el treball del seu vicari general, l'esforç del rector del Seminari, dels formadors i de tot el claustre de professors i oficialment va donar per inaugurat el curs 2008-2009 al Seminari de Tortosa. (V.M.C.)

ESTIC CONTENTA! HE ELEGIT TENIR EL FILL!

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

A PRO VIDA m'han ajudat a pujar-lo

FUNDACIÓ PRO VIDA DE CATALUNYA
BONAPLATA, 42, 1R, TEL. 932 047 111
08034 BARCELONA

Urgell

Trobada de monitors de la diòcesi a Canillo

■ El departament d'educació de la fe va donar a conèixer dos llibres per treballar la fe amb infants i joves

CANILLO.— El cap de setmana del 27 i 28 de setembre, a la casa de colònies Aina (Canillo-Andorra), va tenir lloc la trobada de monitors i monitores de la Fundació d'Esplais Mare de Déu de Núria (FEMN). Hi van participar unes 75 persones, entre monitors i monitores i representants del Patronat i del departament de formació de la Fundació.

La trobada va ser molt ben valorada, tant pel que fa a la participació com als continguts, els moments celebratius i els festius. També va haver-hi temps per compartir i per fer grup, cosa que segur que anirà en benefici dels infants, dels adolescents i dels joves dels centres d'esplai.

Dissabte a la nit, després de sopar, els monitors i monitores van rebre la visita del bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, el qual, després de parlar amb el nou president, amb els representants del Patronat i d'interessar-se per les seves inquietuds, va compartir uns moments amb els monitors i monitores. Entre cançó i cançó va convidar els assistents a ser educadors, no només en valors educatius i humans, sinó també a apostar per fer descobrir als nens, adolescents i joves els valors de l'Evangeli i la persona de Jesucrist. També va fer esment de la importància de compensar els elements de diversió, de gresca, de companyonia amb contin-

La música va estar molt present al llarg de la trobada.

guts que neixen de l'aposta per la transmissió de la fe i de revulsiu dels continguts culturals que no ajuden els joves a créixer (materialisme, individualisme, etc).

La trobada va tenir com a moment culminant la celebració de l'eucaristia al santuari de Santa Maria de Meritxell, el diumenge dia 28, concelebrada per Mn. Ramon de Canillo i Mn. Albeiro Vázquez, consiliari de la FEMN, que va agrair a tots els monitors i monitores l'esforç, la dedicació i la il·lusió en tants moments de l'any.

També va poder participar del cap de setmana la presidenta del MCEC (Moviment de Centres d'Esplais Cristians) de la Fundació Pere Tarrés, Maria València, així com Òscar Fabregat, president dels esplais cristians del bisbat de

Solsona, i Lluís Plana, delegat de Jovenutut del bisbat d'Urgell.

També es va aprofitar la Jornada perquè el departament d'educació de la fe de la FEMN donés a conèixer, amb la presència del bisbe Joan Enric, el treball *FEMN missa* i *FEMN pregària*. Aquests dos llibrets, elaborats pel mateix departament, són una eina molt important per poder treballar, amb els infants i joves, tot allò que fa referència a la fe i la seva transmissió dins del temps d'esplai i colònies. Els materials presentats, a més d'exemples de pregària i de celebracions, inclouen un CD amb cançons que poden ser cantades habitualment a les trobades, reunions, colònies i campsaments dels nens, dels adolescents i dels joves.

David Codina

Trobada dels consells directius de les Germanes Hospitalàries

ANDORRA LA VELLA.— Els dies 2 i 3 d'octubre a Andorra la Vella va tenir lloc la trobada dels consells de direcció dels hospitals psiquiàtrics i altres institucions sanitàries que tenen a Catalunya i Aragó les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor, fundades per sant Benet Men- ni. El tema de reflexió va ser *L'hospital catòlic en la societat actual*.

Van ser dos dies de reflexió i de trobada d'una cinquantena de metges, gents, personal sanitari i equips de pastoral, així com de les religioses titulars de les institucions, acompanyats per la Gna. Matilde, del Consell general de l'orde, i per Isabel Blázquez, germana provincial. Al llarg dels dos dies van rebre la visita del bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, que va inaugurar les sessions acompanyat de la ministra de Sanitat d'Andorra, Montserrat Gil, i la consellera de Sanitat i Benestar del Comú d'Andorra la Vella, Maite Cano.

Mons. Vives, el dia 2, els va impartir una conferència sobre *Sentit i finalitat de les institucions sanitàries que pertanyen a l'Església catòlica en la societat actual*. Va remarcar alguns grans reptes: identitat catòlica a mantenir i fer viva en els hospitals, més unitat entre els centres de titularitat catòlica arreu del món davant dels grans reptes actuals, i potenciació dels departaments de pastoral on religioses i laics semblen l'Evangeli de Jesús i acompanyin els malalts i les seves famílies en els moments dels grans interrogants davant del sofriment i del dolor.

El dia 3 el bisbe va presidir la celebració de l'eucaristia a la catedral de la Seu, acompanyat pel vicari general, i va compartir el dinar i una visita a la catedral, al Museu diocesà i al Palau Episcopal. (D.C.)

Funeral per Mn. Lluís Girbau a Santa Maria de Taüll

TAÜLL.— El bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va presidir a Santa Maria de Taüll una sentida missa funeral per l'ànima del rector de les parròquies de la Vall de Boí, Mn. Lluís Girbau, recentment traspasat.

Estava acompanyat pel vicari general d'Urgell; pel rector del Pont de Suert, Mn. Daniel; pel diaca permanent Mn. Josevi i per altres mossens representants de les diòcesis germanes de Lleida i Barbastro-Montsó. També hi va participar la germana de Mn. Lluís, membres del Consell Pastoral i altres amics.

El bisbe va remarcar l'entrega i la bondat de Mn. Lluís, la seva fe, amor, alegria i sentit de la bellesa que ha sabut encomanar a tothom, així com la seva enteresa durant la seva penosa malaltia. Va agrair la fraternitat i la comunió de família amb què viuen els membres del Seminari del Poble de Déu, al qual pertanyia des dels seus inicis. (D.C.)

Inici de curs dels arxiprestes de la diòcesi

LA SEU D'URGELL.— El di- lluns 29 de setembre va tenir lloc la primera reunió del curs pastoral de l'equip dels nou arxiprestes de la diòcesi d'Urgell, amb el bisbe i els vicaris general i episcopal. A partir d'una reflexió del bisbe Joan Enric sobre els accents que posaran en el treball pastoral per als propers cursos, els arxiprestes van fer les seves aportacions i van reflexionar sobre les activitats que duran a terme les Delegacions diocesanes en aquest curs 2008-2009, fent especial èmfasi en les activitats «ordinàries» de les parròquies i comunitats diocesanes. (D.C.)

Nova directora de Ràdio Principat

Maria Marín Ros.

LA SEU D'URGELL.— El bisbe d'Urgell ha nomenat nova directora de Ràdio Principat —de la qual és titular la diòcesi d'Urgell i està agermanada amb Ràdio Estel— Maria Marín Ros (Balsapintada, Múrcia, 1955), que substitueix en el càrrec Mn. Carles Rivas Marra. La nova directora té experiència en diferents serveis a l'Església, incloent la producció, conducció i direcció de diversos programes radiofònics, des de fa 10 anys. És membre del Seminari del Poble de Déu i especialista en Ciències Religioses. Actualment produeix i presenta el programa religiós *La taula de l'Evangeli*, que s'emet el diumenge a la tarda, abans de la missa vespertina, tant per aquesta emissora com per Ràdio Estel. (D.C.)

Història

La pobresa i les institucions assistencials a la Barcelona medieval

■ Amb el cristianisme apareixen les primeres atencions benèfiques als pobres i als malalts

Al llarg de la història de la humanitat la pobresa sempre ha coexistit amb mesures que de manera global o parcial han tractat de fer front a les diverses situacions de necessitat de la població.

És certament difícil poder saber, amb seguretat, en quin lloc geogràfic i en quin moment concret van aparèixer els primers establiments assistencials. Se n'han buscat els orígens en l'Antiguitat clàssica perquè se sap que a l'Egipte faraònic existien santuaris amb un cert aire filantròpic on els malalts i els pobres cercaven acolliment. A Grècia se sap que vers el 500 aC els temples d'Apol·lo, a Delfos i Corint, van ser llocs de pelegrinatge perquè s'hi havien construït santuaris dedicats al déu de la medicina, Asclepi.

El més important d'aquests edificis, coneguts amb el nom d'*asklepieia*, va ser el d'Epidaure, on es diu que va estudiar Hipòcrates. També en el món romà hem de parlar dels *valetudinaria*, que eren de dos tipus: uns de destinats a curar els esclaus als latifundis i uns altres d'ubicats a les zones frontereres i a prop de les principals rutes de comunicació, que acollien i curaven els soldats que hi acudien ferits. Cap d'aquests establiments no els podem considerar encara com a hospitals pròpiament dits, tot i que podríem trobar-hi alguna analogia en el seu funcionament, però no estaven destinats a la població en general i les seves estructures estaven poc definides.

Amb el cristianisme apareixen les primeres atencions benèfiques als pobres i als malalts. La renúncia voluntària de la riquesa i l'almoïna constitueixen manifestacions de fraternitat cristiana i un mitjà de remissió dels pecats i, per tant, de salvació eterna.

A principis del segle IV, paral·lelament al creixement del monaquisme a l'Església oriental i a la fundació de monestirs, a Síria i a Antioquia es van crear unes cases de caritat anomenades *xenodocheia*, on els mateixos monjos atendien les necessitats dels pobres i dels pelegrins. És a partir d'Orient que aquesta mena d'establiments, que encara pròpiament no es poden anomenar hospitals, es van estendre per l'Occident, on a la fi del segle IV ja es té notícia que n'hi havia a Roma i a Ostia.

En els primers segles es creia que el guariment dels malalts estava només en mans de Déu. Les curacions miraculoses de Crist i dels deixebles es feien sense l'ajut de fàrmacs, només pel poder de Déu.

A partir del segle IV això comença a canviar i, segons sant Gregori de Nissa, com que s'havien anat descobrint plantes i productes que afavorien les curacions, calia veure en la medicina un símbol de la caritat i una mostra de tot allò que Déu

Imatge d'una escena quotidiana en un hospital, representada en un manuscrit italià (segle XV).

permetia descobrir als homes si treballaven en harmonia amb la naturalesa.

Sant Basili pensava que tot depenia de Déu i defensava que l'ús de la medicina era compatible amb la fe, ja que no tot es podia solucionar amb els poders sobrenaturals, perquè Déu actuava a la terra a través dels homes. Sant Basili, vers l'any 370, va fundar a Cesàrea de Capadòcia el que és considerat el primer hospital cristià.

Cal també tenir molt present la influència que van tenir les regles de sant Agustí, les més antigues del monaquisme occidental, i la difusió del lema «Amor a Déu i caritat al pròisme». Sant Agustí va fundar una hostatgeria a la ciutat episcopal d'Hipona.

Sant Joan Crisòstom va defensar el retorn als ideals dels primers ascetes i el viure enclaustrat en una vida allunyada del món. En les seves homilies va atacar durament l'egoisme dels rics i va procurar fomentar la fundació d'institucions assistencials per a pobres i malalts, que volia que restessin sota la supervisió episcopal. En el concili de Calcedònia es va reafirmar aquesta idea i es va acordar que les institucions filantròpiques fossin gestionades per bisbes i no pas per monjos.

Durant bona part de l'Edat Mitjana eren molt poques les persones que practicaven la medicina. Els metges només atendien les classes privilegiades. La majoria de poblacions no disposaven de metge i els malalts només eren atesos pels seus familiars amb infusions d'herbes, ungüents i altres remeis casolans i especialment confiant en la misericòrdia de Déu. A les infermeries dels monestirs tenien cura dels monjos malalts i també sovint atendien pelegrins pobres que hi demanaven acolliment.

la compilació del *Regimen sanitatis*, que donava normes per a una bona alimentació i higiene en general.

Quan durant el segle XIII, amb la implantació de les universitats, va començar la decadència de l'escola de Salern, alguns dels seus professors es van traslladar a l'escola de medicina de Montpeller, ciutat que pertanyia a la Corona catalanoaragonesa. El 1289 va quedar constituïda la Universitat de Montpeller, que fins al 1349 va ser catalana. Aquests fets van influir en gran manera en l'assistència mèdica a casa nostra.

A Barcelona la caritat es va anar institucionalitzant a partir del segle XI i va aparèixer la fundació d'establiments assistencials, patrocinats per l'Església o bé per particulars que en el moment de testar deixaven part dels seus béns als pobres, per aconseguir el perdó dels seus pecats i, per tant, per a la salvació de la seva ànima. Entre les institucions més

beneficiades hi havia els hospitals de la ciutat, l'Almoïna de la seu, els bacins dels pobres, les dotacions o dotacions a les donzelles per poder-les casar, la redempció de captius, els ordes mendicants, les capelles de la ciutat, els ordes de l'Hospital de Jerusalem i del Temple, etc.

En aquest article s'ha procurat donar una breu visió introductòria del tema de la pobresa i de les institucions assistencials. Successivament caldrà conèixer les principals institucions de Barcelona: l'Hospital de la Seu, la Pia Almoïna, els hospitals d'en Marcús, Sant Llätzer, Colom, Sant Macià (Pere Desvilar), fins a la seva unificació a l'Hospital de la Santa Creu, l'any 1401.

Josep Capdevila i Soldevila

Arxiver de la basilica dels Sants Màrtirs Just i Pastor

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Rogor de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

cultura

Inauguració del nou curs acadèmic de la URL

■ La lliçó inaugural va ser impartida per l'economista Luis de Sebastián

BARCELONA.— El dimarts 7 d'octubre va tenir lloc a la Sala de Congressos La Salle la inauguració del curs 2008-2009 de la Universitat Ramon Llull (URL). La lliçó inaugural va ser impartida pel Dr. Luis de Sebastián, professor emèrit del Departament d'Economia d'ESA-DE de la URL, que portava per títol *Les asimetries del mercat necessiten la seva regulació*.

La jornada va començar amb una eucaristia oficiada pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, al monestir de Santa Maria de Valldonzella. Cap a dos quarts de dotze es va iniciar l'acte acadèmic presidit per la Dra. Esther Giménez-Salinas, rectora de la URL. També hi eren presents a la taula presidencial el cardenal Lluís Martínez Sistach; el Dr. Josep M. Garrell, secretari general de la URL; Blanca Palmada, comissionada per a Universitats i Recerca de la Generalitat de Catalunya; Leopoldo Rodés, president del Patronat de la Fundació URL, i Miquel Àngel Barrabeig, director general de La Salle.

Abans d'encetar el seu discurs, la Dra. Giménez-Salinas va dedicar unes paraules al bisbe Joan Carrera, que va morir el divendres 3 d'octubre: «Un gran home de fe, d'acció, dialogant, integrador, senzill, sempre al costat dels més febles i compromès amb el país.» La rectora va comentar que «després de divuit anys d'existència, la Universitat Ramon Llull no només s'ha

El Dr. Garrell, el cardenal Martínez Sistach i la Dra. Giménez-Salinas, durant l'acte.

revelat com un projecte possible, sinó també com una estructura universitària de futur».

Va recordar que «som una universitat privada, sense ànim de lucre, que té com a pilars els valors de l'humanisme cristià, la qualitat de la docència i la recerca, el foment de l'esperit emprenedor, la connexió constant amb la societat civil i la projecció internacional». Així mateix, la Dra. Giménez-Salinas va ressaltar que «en un moment d'una certa desorientació moral com el nostre, la universitat té el deure de ser un far que orienti la societat amb els seus coneixements i valors».

També va valorar molt positivament l'oferta de vuit graus adaptats a l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES) que ofereix la URL durant el curs 2008-2009, fet que la posiciona com «una de les uni-

versitats capdavanteres d'aquest país». La rectora va manifestar que encara que s'està anant pel bon camí, «s'ha de fer un gran esforç d'adaptació que ha de seguir dues direccions. D'una banda, transformant la URL perquè convergeixi amb el projecte comú que tots els països europeus compartim i, de l'altra, trobant fórmules que s'adaptin a la nostra situació particular».

Tot seguit, el Dr. Josep M. Garrell va procedir a la lectura del resum de la memòria del curs 2007-2008. Entre altres fets, va esmentar els següents: les investitures com a doctors *honoris causa* al sociòleg James G. March i a l'economista Henry Mintzberg; la presentació del llibre *Observatori de l'Ebre. Un segle d'història (1904-2004)*; la Setmana Intercultural de la URL, i l'èxit de la Universitat d'Estiu, amb 4.230 participants i vuit seus territorials.

En la seva intervenció, Luis de Sebastián va fer una lúcida reflexió sobre la necessitat de regular els mercats i sobre l'actual crisi econòmica internacional. Segons el ponent de la lliçó inaugural, «deixant de banda tota filosofia política i analitzant tècnicament i objectivament el funcionament dels mercats reals i concrets

de la nostra complexa societat, s'arriba a la conclusió que els mercats abandonats a si mateixos o subjectes a l'autoregulació són ineficients i perjudicials pel benestar econòmic de la societat».

El professor emèrit va afegir que «aquests mercats tan sols beneficien generalment unes minories que defensen aquesta llibertat amb tots els mitjans al seu abast». Un cop analitzats els tres tipus d'asimetries (de coneixement i informació, de poder, i d'ètica), De Sebastián va argumentar que el que defensen en realitat «és l'anarquia (és a dir, l'absència d'autoritat i governació) en els mercats per deixar pas lliure a la llei del més fort».

Luis de Sebastián és llicenciat en Filosofia, en Ciències Socials i en Ciències Econòmiques i doctor en Ciències Polítiques. S'ha especialitzat en temes d'economia internacional i la seva tesi doctoral va tractar sobre la balança de pagaments d'El Salvador. És especialista en temes de sistema monetari internacional, desenvolupament, deute extern i reformes econòmiques a l'Amèrica Llatina. Ha estudiat altres temes com la solidaritat, els drets humans i les reformes institucionals.

Posteriorment, va parlar Blanca Palmada. «La nostra opinió sobre la URL —va constatar— és bona perquè en tenim un gran coneixement.» Més endavant, va afirmar que «en aquests dos anys de legislatura, hem millorat la manera de treballar; d'aquesta manera podem buscar solucions als problemes que se'ns plantegin». També va fer referència a la «necessitat de preservar els trets d'identitat de la universitat catalana dins del marc europeu». Per la seva banda, Leopoldo Rodés va assegurar que «ens queda molt per fer, però anem en bona direcció» i que «cal treballar en equip per aconseguir els nostres propòsits».

«L'humanisme cristià és l'essència de la URL. Els principis del l'humanisme cristià són patrimoni de la humanitat i han d'estar presents en totes les activitats de la universitat», va dir el cardenal Lluís Martínez Sistach. Més endavant, va assenyalar el següent: «Avui necessitem, sobretot el nostre jovent, testimonis més que no pas mestres. Testimonis curulls de qualitats humanes i cristianes. El nostre estimat i recordat bisbe Joan Carrera n'és tot un exemple.»

Miquel Àngel Codina

La bona notícia...

Prohibició de les bombes de raïm

La bomba «clúster» o de raïm és una bomba d'alt poder explosiu, de caiguda lliure o dirigida, llençada des de l'aire o arran de terra. Algunes d'aquestes bombes, un cop acabada una guerra o revolta militar, poden quedar sense explotar i són molt perilloses, especialment per als infants, que poden trobar-les pels camps i camins com si fossin petites pilotes de tennis. Les bombes de raïm s'han fet servir, per exemple, a Txetxènia, Kosovo, l'Iraq i Laos. L'estadística de carnisseria i mortaldat és esgarriosa.

Fins fa poc, la fabricació d'aquestes bombes no estava prohibida per cap tractat internacional, i fins i tot eren considerades legítimes per alguns països, com ara Espanya. Sortosament, a Dublín, més de cent governs van aprovar recentment el text d'un tractat internacional que prohibeix les bombes de raïm; tot i que països com els Estats Units, Rússia, la Xina o Israel, no hi van ser presents, a la Conferència de Dublín.

El document, aprovat per consens, prohibeix aquest tipus d'armament de forma categòrica i fa il·legal, a partir de la seva entrada en vigor, la fabricació, l'ús, la possessió i la venda d'aquest artefacte, atès que és un arma que causa danys irreperables a la població civil. També estableix l'obligació, a càrrec dels estats, de proporcionar gratuïtament a les víctimes assistència mèdica, rehabilitació i suport psicològic.

Es tracta d'una declaració històrica que significarà un canvi substancial en les vides de molts afectats i evitarà que hi hagi més víctimes en el futur. Amb aquest document, el Dret Internacional Humanitari ha donat un pas endavant gegantí. I això és una bona notícia.

Francesc Gamissans

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Joan Lluís Vives, filòsof

Espanya va dedicar el 1992 una sèrie filatèlica a personatges il·lustres; en destaca el segell dedicat al filòsof Joan Lluís Vives. El dibuix de la seva efígie és obra del pintor Eduardo Arroyo. El valor facial del segell és de 17 pessetes. Vives va ser un geni en l'àmbit humanístic, filosòfic, pedagògic i sobretot històric. Nasqué a València el 1492, era fill d'una família benestant i jueva. El 1509 se'n va anar a París. Va estudiar a la Sorbona i va acabar els estudis el 1512, amb el grau de doctor. A Bruges va conèixer la que seria la seva dona, Margarida Valldaura. El 1523 va ser elegit, pel cardenal Wosley, lector del Col·legi Corpus Christi a Anglaterra. Entre les seves obres, destaca el *Tractat dels socors als pobres*. Vives va ser la primera persona d'Europa que va posar en pràctica un servei organitzat d'assistència social. Els últims anys de la seva vida els va dedicar a perfeccionar la cultura humanística. Va morir el 6 de maig de 1540 a Bruges. Va ser enterrat a l'església de Sant Donacià.

«La dimensió interior et fa invencible»

■ Mn. Josep M. Alimbau, capellà, escriptor i periodista

Paraules per a superar-se (Edicions STJ, 2007), de la col·lecció Ajuda Personal, és la darrera fatiga editorial de Jose M. Alimbau i ja ha arribat a la seva segona edició. A la coberta trobem l'eficaç imatge d'una escalada i el text està estructurat en paràgrafs segons arguments que envolten el tema de la lluita interior per superar-se. L'autor recull i comenta les referències de

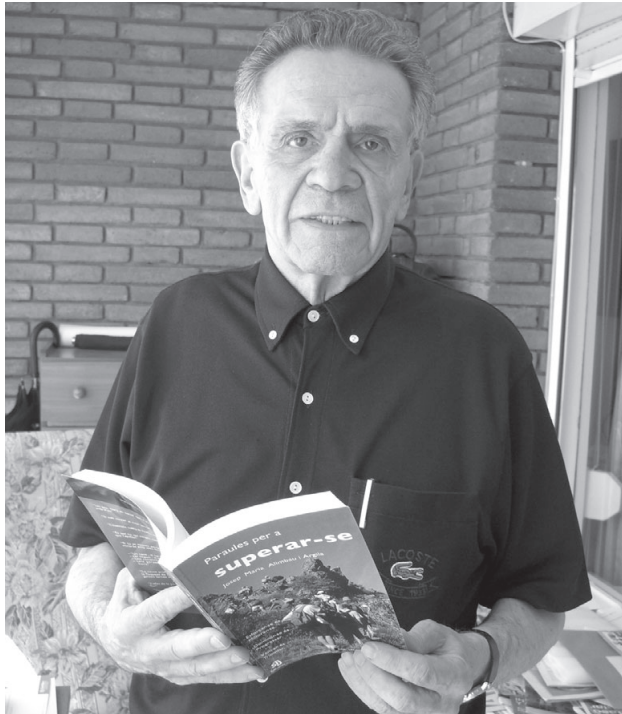
molts autors de diferents èpoques i cultures. Alimbau és escriptor i periodista, llicenciat en Teologia i prevere. Treballa des de fa més de 40 anys a Ràdio Barcelona (Cadena Ser), col·labora amb el diari *La Razón*, després de 12 anys col·laborant amb *El Noticiero Universal*. És també subdelegat de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat de Barcelona i treballa al *Full Dominical*.

—Per què ha decidit escriure aquest llibre?

—Perquè penso que la joventut d'avui necessita forjar i reforçar la voluntat. El bisbe Von Galen, que lluitava obertament contra el nazisme, deia que mai el martell no dóna forma al ferro, sinó que ho fa el qui l'aguanta, l'enclusa. Un altre exemple és Alexis Carrel, premi Nobel de Medicina, que va dir: «Els grans conductors d'homes, els herois, els sants, tots tenen en comú cert caràcter: una gran energia, una vitalitat irreprimible, la possibilitat de concentrar la seva atenció i una gran voluntat.» A més sant Agustí definia: «*Homines sunt voluntates*», que significa «Els homes són voluntats», és a dir, el valor de l'home és la seva voluntat, mentre que el gran escriptor rus Feodor Dostoievski deia: «Si vols vèncer el món... t'has de vèncer tu mateix.» En definitiva, vaig escriure aquest llibre per ajudar la gent sense voluntat i que veig que va desorientada. Jo he intentat fer un bon llibre o sigui un llibre que s'obri amb expectació i que es tanqui amb fruit.

—Però, què és la voluntat per a vostè?

—Per explicar-ho llegiré un text del meu llibre. Pensem en els *Viatges de Gulliver*, de l'escriptor Jonathan Swift. Quan Gulliver va arribar al país dels nans semblava un gegant entre ells, ja que segons diu Swift «eren homes de la mida del dit polze». I, això no obstant, els liliputencs li van fer una mala passada: sabien que no tenien cap corda prou resistent per retenir el gegant Gulliver, però van pensar que els milers i milers de fils primers amb què el van lligar a terra —«aquella petitesa», «aquells fils primers, aparentment sense resistència»— emprisonarien el gegant Gulliver al terra, i no podria fer res. Avui dia hi ha molts joves que arriben al suïcidi. No aguanten la més mínima contrarietat a la seva voluntat, a la seva manera de ser, a la seva capacitat de pensar, de lluitar i, sobretot, són fluixos de voluntat. A tots els qui senten que arriba el fracàs, amb el meu llibre vull dir-los que els qui han sabut forjar la seva voluntat i han sabut conrear la seva dimensió interior van alliberant-se dels seus lligams. A ells els dic, com deia sant Joan de la Creu, «escull per a tu un esperit robust, no arrelat a res, i trobaràs dolcesa i pau... amb escriure». Quan un home sap què fer, se sent feliç.

L'autor, amb el seu darrer llibre publicat per Edicions STJ.

—El seu llibre recull i comenta moltes referències d'obres i autors molt diferents, com els clàssics i els cristians, com també molts escriptors i persones de diferents cultures com Gandhi i els proverbis xinesos. Com les tria?

—Per escollir-les és essencial haver llegit molts llibres de molts autors. Cal també tenir bons i grans arxius i carpetes perquè no perdre's. Un llibre fet així, segons arguments i referències, no el llegim tot de cop, sinó que hi tornem contínuament cercant el que necessitem en cada moment de la vida.

—Què significa «superar-se», com es titula el llibre?

—És deixar la persona vella, millorar, transcendir un mateix, anar més enllà de les pròpies passions i febleses. És també conquerir alguna cosa i és la voluntat per superar la fluïxesa. Una persona pot obtenir alegria si ofereix alegria, si imposa a la seva voluntat comunicar alegria. Si un dia estàs trist, procura esforçar-te per superar la tristesa i donar alegria a algú i tu també estaràs alegre. En fi, diria que superar-se és dominar-se i, per tant, és progressar. És vèncer-nos i així triomfar.

—A banda de la dimensió psicològica, què significa «superar-se» en la perspectiva de la fe?

—Primer cal tenir fe. Després cal connectar-se amb Crist i demanar-li que augmenti la nostra fe i així és possible superar l'insuperable. Per fer-ho suggereixo uns consells: «Anima't, no tinguis por, no et preocupis, tot s'arregla, mai no t'acovardeixis, ni t'enfonsis, hi ha solucions per a tot.» També vull recordar el que diu l'Escriptura (Prov. 17,22): «L'home joïós t'ajuda a guarir.» O, com diu el doctor Corbet, «si els medicaments són impor-

tants per guarir el malalt, també ho és la fe». O sigui que la dimensió interior de fe i espiritualitat vers Déu et fa invencible.

—Quin paper tenen les virtuts en l'esforç de superar-se?

—Són molt importants! Però ningú té una virtut si no procura adquirir-la amb el venciment propi. Si algú practica una virtut diària, serà virtuós en allò que es proposi exercitar. Per exemple, practiqueu cada dia exercicis d'alegria i sereu alegres. Penseu en coses que donin esperança i tindreu alegria. Això no cau des del cel, sinó que és un esforç constant.

—Superar-se... amb alegria?

—L'alegria interior calma molts patiments i dolors. Jo mateix he estat malalt, perquè he tingut càncer de colon i he constatat com l'alegria espiritual és un bàlsam per a les ferides de l'ànima. Sant Tomàs d'Aquino diu que l'alegria, la joia, és fruit que emana de la pràctica de les virtuts. L'alegria, en particular, és conseqüència de la virtut de la generositat. Per

això està clar que cal anar a buscar abans la generositat per tenir l'alegria.

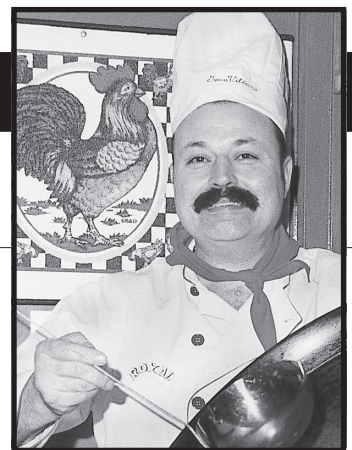
—Entre totes les referències que ha escollit per al seu llibre, quina prefereix?

—Sens dubte Demòstenes, el Tartamut, que es troba evidentment al paràgraf *Superació*. Ell va ser l'orador més gran de la història, però des de petit tartamudejava en parlar. Per remeiar aquest defecte, es col·locava una petita pedra sota la llengua, perquè es moguéssin sense juntura. Anava a la riba del mar i cridava amb totes les seves forces per vèncer el fragor de les onades. Jo he viscut a prop del mar i allí, quan hi ha temporal, hi ha unes onades que si t'hi passes pel costat i comences a cridar no et sents perquè el fragor de la tempesta és més gran que la teva veu. Així, amb la seva voluntat i amb temps es va convertir en el millor. Jo treballo a la ràdio i necessito molt la veu. No necessitava posar-me les pedres a la boca, perquè ja tinc bona veu. Però un dia vaig voler saber quina era la meua capacitat i vaig anar a un bosc ple de castanyers. Em vaig passar cinc hores llegint en veu alta, com si prediqués i això ho vaig dedicar a Demòstenes, un home que admiro per la seva força interior, amb la qual va saber superar l'insuperable.

Fabrizio Assandri

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Inspiració en la pell d'un plàtan

Una forta frenada va fer que el cotxe conduït per aquells joves que anaven a tota velocitat passés fregant un home que caminava amb un cistell ple de tomàquets. L'ancià, recolzat en el seu bastó, no es va adonar de la pell de plàtan que hi havia a la vorera i va perdre l'equilibri. Per sort, no va anar a parar a sobre del cotxe i ningú no va prendre mal. Vés per on, aquella pell de plàtan em va inspirar. El plàtan és molt recomanable, ja que té una gran riquesa en potassi i és ric en vitamines i en minerals.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

L'Arxiu Gavín s'instal·la de manera definitiva al monestir de les Avellanes

■ L'arxiu personal més important d'Europa té prop de 3.027.000 documents

OS DE BALAGUER.— El dissabte 4 d'octubre va tenir lloc la inauguració de la nova seu de l'Arxiu Gavín a les dependències del monestir de les Avellanes. L'Arxiu Gavín és l'arxiu personal més important d'Europa. És un espai on s'hi troba la història del poble català recollida en diferents modalitats (fotografies, postals, goigs, nades, revistes...). Josep Maria Gavín, el seu creador, ha trepitjat totes les poblacions catalanes i ha recollit testimonis de la història cultural del país. L'arxiu conté prop de 3.027.000 documents.

Inauguració de la nova ubicació.

L'Arxiu Gavín ja disposa d'una localització definitiva.

A l'acte hi van assistir, juntament amb la comunitat marista de les Avellanes, germans d'altres comunitats, Josep Maria Gavín i diverses autoritats de la comarca de la Noguera, com ara el president del Consell Comarcal, els alcaldes d'Os de Balaguer i de les Avellanes i Santa Linya, l'arxiprest de la Noguera i els rectors de les parròquies veïnes.

El pas de l'Arxiu Gavín de Valldoreix al monestir de les Avellanes es deu a

diversos motius: la necessitat de més espai físic per continuar acollint totes les donacions de documents setmanals que rep l'arxiu, l'oportunitat de disposar d'una localització definitiva i estable per a l'Arxiu Gavín i la possibilitat de donar continuïtat i difusió a l'arxiu.

El monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes és una antiga abadia fundada el 1166 pels comtes d'Urgell i els monjos premostratencs. Des del 1910 és

propietat dels Germans Maristes de Catalunya, els quals hi van tenir durant anys un seminari. Actualment funciona com a hostatgeria monàstica, disposa de restaurant i altres serveis com centre de reunions, casa d'espiritualitat, biblioteca i arxiu.

L'Arxiu Gavín i el seu fundador han rebut diversos reconeixements, entre els quals cal destacar la Creu de Sant Jordi, que li va ser atorgada a Josep Maria Gavín l'any 1984, i la consideració, per part de la Unesco, de l'Arxiu Gavín com un dels arxius particulars més importants d'Europa. També ha rebut quatre rècords Guinness diferents, un dels quals per haver realitzat l'únic inventari d'edificis religiosos d'un país.

L'Arxiu Gavín s'estructura en tres grans apartats: els fons documentals, les

col·leccions i les monografies. Els fons documentals estan formats per: un inventari d'esglésies de Catalunya, de la Franja de Ponent, d'Andorra i de la Catalunya Nord amb 214.000 fotografies corresponents a 26.444 esglésies; un fons de pobles i comarques de Catalunya, amb gairebé 700.000 articles de premsa i revistes, i un fons de personatges celebres catalans, format per prop de 47.000 articles de premsa i revistes.

Les col·leccions estan formades per: 54.000 estampes de sant Josep, prop de 500.000 postals i fotografies d'advocacions marianes d'arreu del món, 821.000 postals turístiques a nivell mundial, 24.400 goigs, 540.000 nades i 14.000 sants diferents. Per la seva banda, la biblioteca de monografies de fons locals i comarcals conté uns 2.000 volums. (C.C.)

Plàtans gratinats al formatge amb iogurt

INGREDIENTS:

4 plàtans
l·limona
melmelada de prunes
formatge
iogurt de plàtan
grossella
maduixes

PREPARACIÓ:

Talleu quatre plàtans a rodanxes ben fines i ruixeu-les amb suc de l·limona perquè no s'oxidin. Unteu la base de quatre plats amb melmelada de prunes i, a sobre, poseu-hi primer les rodanxes de plàtan i, després, el formatge a talls, i poseu-ho uns minuts al gratinador. Quan estigui dauradet, feu una esquitxada amb iogurt de plàtan. Finalment, tireu-hi una mica de licor de grossella. Opcionalment, també hi podeu posar unes quantes maduixes tallades a rodanxes pel voltant.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Obres mestres del Museu de Montserrat s'exposen a Madrid

MADRID.— L'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler, i el president de BBVA, Francisco González, acompanyats per l'alcalde de Madrid, Alberto Ruiz Gallardón, van inaugurar el 8 d'octubre l'exposició *Obras maestras del Museo de Montserrat en BBVA. De Caravaggio a Picasso* al Palau del Marquès de Salamanca de Madrid. La mostra inclou cent peces, entre pintures, escultures i obres sobre paper, seleccionades pel P. Josep C. Laplana, director del Museu de Montserrat, amb la col·laboració de Francesc Fontbona, coordinador científic del catàleg. L'exposició es pot visitar fins al proper 7 de desembre al Palau del Marquès de Salamanca de Madrid (passeig de Recoletos, 10). L'horari és de dimarts a dissabte, d'11.00 a 20.00; diumenges i festius, d'11.00 a 14.00 i dilluns, tancat.

El recorregut comença amb peces del segle XII i continua amb obres gòtiques i del primer Renaixement. De Caravaggio

El P. Josep M. Soler va presidir la inauguració.

se'n presenta *Sant Jerònim Penitent*, una composició mestra recentment restaurada al Prado. Així mateix, destaca el *Retrat de Lafontaine*, un dels pocs quadres de Rigaud en col·leccions espanyoles. Un dels moviments pictòrics més ben representats és l'impressionisme, amb olis de Monet, Sisley, Degas i Picasso. També cal ressaltar la gran col·lecció de pintura catalana dels segles XIX i XX, amb quadres de Ramón Martí i Alsina, Santiago Rusiñol, Isidre Nonell o Joaquim Mir; i obres de Picasso, Gris, Dalí i Antoni Tàpies. (C.C.)

L'experiència mística de Simone Weil

■ Presentació del llibre «Simone Weil: el silenci de Déu», de Josep Otón

BARCELONA.—«L'experiència mística de Simone Weil neix del món i de la vida», va afirmar l'escriptor i historiador Josep Otón en la presentació del seu llibre *Simone Weil: el silenci de Déu*. L'acte, que va tenir lloc el 13 d'octubre a la Sala Mirador del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, estava organitzat per l'Institut d'Humanitats de Barcelona i Fragmenta Editorial, encarregada de publicar el volum.

A l'acte hi van participar, a més de Josep Otón, autor del llibre; Ignasi Moreta, director de Fragmenta Editorial; Victoria Cirlet, professora de la Facultat d'Humanitats de la Universitat Pompeu Fabra; Toni Comín, diputat al Parlament de Catalunya, i Luz Verdaguer, llicenciada en Humanitats, que va llegir un text de Carmen Revilla, professora de la Facultat de Filosofia de la Universitat de Barcelona, que no va poder ser-hi present.

Per endinsar els nombrosos assistents a l'extraordinari llegat filosòfic i espiritual de Simone Weil (1909-1943), va tenir lloc una lectura bilingüe, en català i en francès, del *Prologue* de l'autora, a càrrec de Laia de Ahumada i Nathalie Honoré. Tot seguit, Ignasi Moreta va recordar que Josep Otón va dedicar «la seva tesi doctoral a la filosofia de la història de Weil» i que mentre l'elaborava «preparava una "tesi clandestina" sobre la seva vessant mística que ha fructificat en el llibre que

Acte de presentació del llibre.

avui presentem».

Luz Verdaguer va llegir el text que tenia preparat Carmen Revilla. Segons ella, «Simone Weil va aconseguir escriure coses eternes» i va qualificar-la com a «pensadora de l'experiència». Hi ha dos elements clau que van caracteritzar el seu itinerari vital: el polític, «que és una presència contínua en la seva trajectòria, sempre en permanent reelaboració», i el religiós, «que comporta la recerca de la veritat i una relació complexa amb Déu, de trobada i d'absència». Revilla va definir l'obra literària de Weil com una «descripció de lucidesa despietada de la realitat».

«Simone Weil —va afirmar Victòria Cirlet en la seva allocució— és un dels personatges més apassionants del segle XX.» Va comentar l'objectiu que s'ha proposat Otón en escriure aquest llibre:

«Esbrinar en què consisteix l'experiència del sagrat en Weil.» Cirlet es va preguntar en veu alta si «és possible l'estudi d'una experiència». Ella va contestar afirmativament. «Em sembla una qüestió totalment lícita», va afegir.

Pel que fa a *Prologue*, «un text enigmàtic», Victoria Cirlet va explicar que «em sembla el relat d'un somni; fa al·lusió a com en el somni es destrueix totalment la lògica a què estem acostumats a la vida diürna. Certament, la vida onírica posseeix una intensitat de sentiment absoluta». La ponent va dir que Simone Weil és «una

pensadora d'una complexitat i una riquesa excepcionals; la seva obra accepta múltiples interpretacions». Així mateix, va tenir paraules d'elogi per al llibre de Josep Otón, atès que «ens convida a reflexionar».

Toni Comín va manifestar que «Otón ha estat molt lleial i fidel al pensament, tan fragmentari, de Weil; l'ha ordenat sense trair-lo». «Sens dubte, és un mèrit molt gran de l'autor, ja que l'ha fet més assequible per als lectors.» Comín va revelar que la lectura de les obres de Simone Weil «et trasbalsa, et desborda». Es tracta, en definitiva, del «pensament d'una santa», que es fonamenta en «la dialèctica entre la trobada i l'absència de Déu». «A través de l'amor es pot comunicar l'experiència de Déu als altres», va comentar.

Finalment, Josep Otón va donar a conèixer que «m'he dedicat a estudiar Simone Weil i he de dir que la veig molt propera». «La grandesa de Weil —va subratllar l'autor— és que va unir la seva experiència mística i espiritual amb una experiència històrica concreta, la de l'exili; al ser jueva, va ser perseguida per la Gestapo.» Va comparar Weil amb místics de la talla de santa Teresa de Jesús o sant Joan de la Creu.

Miquel Àngel Codina

L'alcalde Hereu inaugura la temporada d'«Amb llum pròpia»

Jordi Hereu amb Joan Armengol, als estudis de Ràdio Estel.

La 13a temporada del programa *Amb llum pròpia*, de Ràdio Estel, es va inaugurar el 17 de setembre passat amb la presència destacada de Jordi Hereu, alcalde de Barcelona. El programa, produït i dirigit per Joan Armengol, va comptar també amb les intervencions dels periodistes Antoni Franco, Arturo San Agustín i Vicenç Sanclemente. Després de repassar la seva vida, en un to distès i molt proper, l'alcalde de Barcelona va signar en el llibre de signatures de Ràdio Estel tot deixant constància de la grata experiència viscuda: «La vostra és una gran ràdio de la ciutat de Barcelona i em consta que treballeu pels valors que jo comparteixo.» (C.C.)

L'exposició «Nous Genis» arriba a Tarragona

TARRAGONA.— El Comitè Català de Representants de Persones amb Discapacitat (COCARMI) va inaugurar a Tarragona el 9 d'octubre l'exposició *Nous Genis*. Sota el lema «La natura, patrimoni de tots», aquesta mostra recull les obres pictòriques guanyadores de la cinquena

edició de *Nous Genis*, un concurs de dibuix i pintura adreçat a persones amb discapacitat i malaltia mental. L'exposició es pot visitar fins al 7 de novembre a la Casa de la Generalitat, c/ Major, 14 - Tarragona. Més informació: www.cocarmi.cat (C.C.)

Catalunya Cristiana

Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara només per 105,99€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 105,99€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 53€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

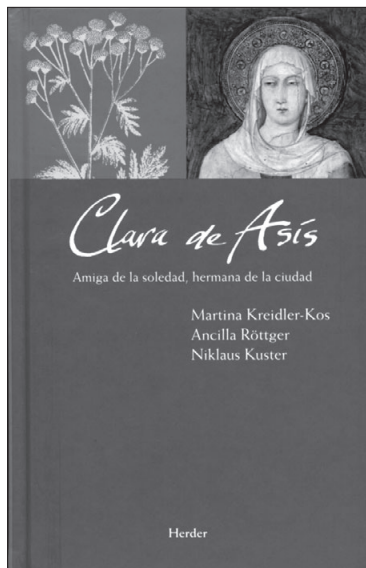
Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Llibres

Vida evangèlica

Aquesta biografia de Clara d'Assís recorre l'itinerari espiritual de la santa sense perdre de vista el rerefons de la societat medieval en què va viure: l'època de les ciutats naixents, de les catedrals i del sorgiment d'una nova espiritualitat laica. Els tres autors (una jove teòloga, una abadesa clarissa i un frare caputxí historiador) entren a la comunitat de Clara, en segueixen les empremtes i il·luminen la seva lluita per mantenir, contra vent i marea, l'originalitat de la seva vida evangèlica. (C.C.)

Martina Kreidler-Kos, Ancilla Röttger i Niklaus Kuster, Clara de Assís. Amiga de la soledat, hermana de la ciudad. Editorial Herder, Barcelona 2008, 182 pàg.

Vaivé emocional

Dino, el protagonista, té dues passions: el joc de billar i la seva feina d'empedrar carrers. Tant el joc com la feina signifiquen per a ell una veritable filosofia de vida. Un dia, un funcionari li comunica que la seva feina d'empedrar carrers s'ha acabat perquè «ha arribat l'asfalt». D'altra banda, després d'anys d'esterilitat, Sofia, la seva dona, espera un fill. El caos destruirà la barrera de la lògica que amb tant d'esforç Dino ha aixecat al voltant de la seva senzilla existència. (C.C.)

Pietro Grossi, Tiro de apertura. El Aleph Editores, Col·lecció Modernos y Clásicos de El Aleph, Barcelona 2008, 170 pàg.

El do de Déu

La Bíblia és «El Gran Codi» de la cultura occidental. Així la va anomenar, ja famós de dos segles, el poeta William Blake. La Bíblia és un do de Déu a l'Església perquè amb ella pugui proclamar al món Jesucrist —Paraula de Déu encarnada— i el seu misteri, és a dir, l'Evangeli. El Sínode dels Bisbes que s'està celebrant al Vaticà es proposa descriure com la Bíblia és Paraula de Déu. En aquestes pàgines un grup d'especialistes ofereix algunes reflexions sobre el tema. (C.C.)

Vicente Balaguer i Juan Luis Caballero, Palabra de Dios, Sagrada Escritura, Iglesia. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Simposios Internacionales de Teología, Barañáin 2008, 279 pàg.

Homenatge literari

L'escriptor Claudio Magris va aconseguir el reconeixement literari internacional el 1986 amb la seva extraordinària novel·la *El Danubio*, autèntica metàfora sobre la complexitat de la identitat europea contemporània. El present llibre, que publica un article inèdit seu, aplega les intervencions d'alguns escriptors com Álvaro de la Rica, Giovanni Albertocchi, Anna Casasas o Xavier Pla arran d'una ponència de Magris, titulada *Els llocs de l'escriptura*, a la Universitat de Girona. (C.C.)

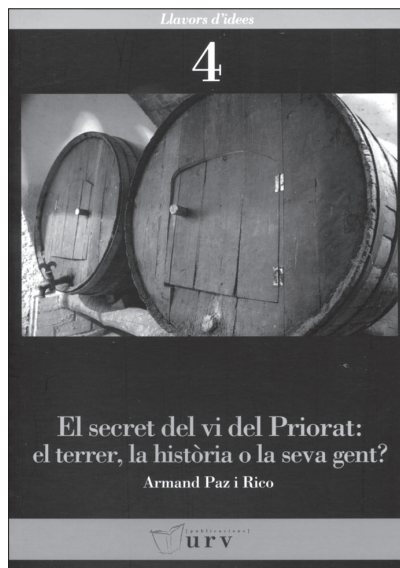
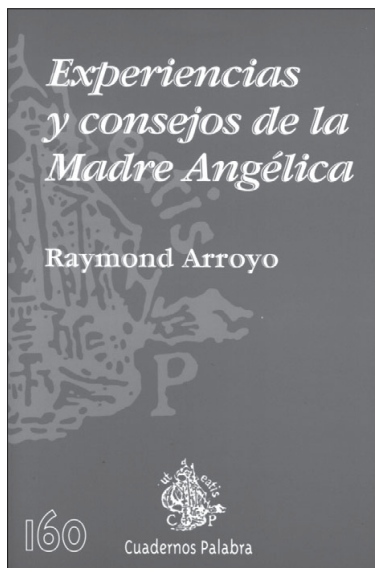
AA.DD., Claudio Magris, els llocs de l'escriptura. Edicions de 1984, Col·lecció Perfils, Barcelona 2008, 124 pàg.

Ajuda espiritual

Raymond Arroyo, autor d'una excel·lent biografia sobre la mare Angélica, també publicada per Ediciones Palabra, ha recollit nombroses experiències i consells plens de saviesa de la creadora de l'imperi mediàtic catòlic més important del món. Aquesta selecció de vivències de la mare Angélica, una religiosa valenta, experta en patiments i amb bon humor, ajudarà el lector a trobar, en els múltiples esdeveniments de la vida diària, pau i confiança en Déu. (C.C.)

Raymond Arroyo, Experiencias y consejos de la Madre Angélica. Ediciones Palabra, Col·lecció Cuadernos Palabra, Madrid 2008, 283 pàg.

Èxit vinícola

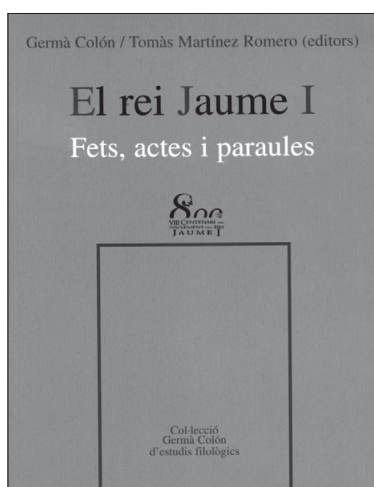
L'objectiu d'aquest llibre és mirar d'entendre de manera senzilla les raons que han fet possible l'èxit dels vins de la comarca del Priorat. L'ardu treball de la seva gent ha aconseguit que els seus mostos, concentrats i ben madurats, conreats en costers amb poc sòl fèrtil i en condicions difícils, s'hagin convertit en uns vins de forta personalitat i qualitat. L'autor d'aquest estudi és l'enginyer agrònom Armand Paz i Rico, expert en matèria vinícola. (C.C.)

Armand Paz i Rico, El secret del vi del Priorat: el terror, la història o la seva gent? Publicacions de la Universitat Rovira i Virgili (URV), Col·lecció Llavors d'Idees, Tarragona 2008, 60 pàg.

Un personatge excepcional

La figura del monarca Jaume I (1208-1276), tot i que ha estat percebuda de manera molt diferent en els diversos dominis de la Corona, va ser mitificada aviat per les grans cròniques medievals. En aquest volum, publicat amb motiu de la commemoració del vuitè centenari del naixement del rei, es reuneixen un seguit d'estudis i investigacions, elaborats per prestigiosos especialistes en la matèria. El rigor dels textos fa que aquest llibre sigui una obra de referència sobre Jaume I. (C.C.)

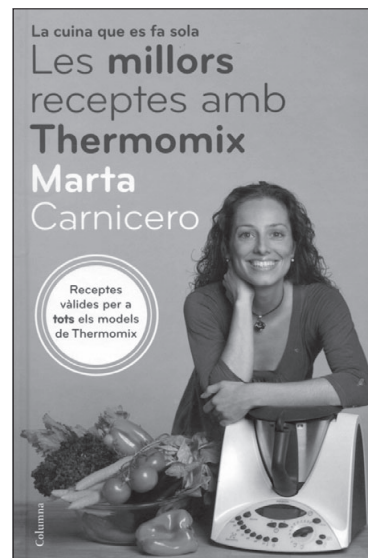
Germà Colón i Tomàs Martínez Romero, El rei Jaume I. Fets, actes i paraules. Fundació Germà Colón Domènech-Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Germà Colón d'Estudis Filològics, Barcelona 2008, 502 pàg.

Una altra manera de cuinar

L'arribada del Thermomix a les cuines d'arreu del món ha significat una veritable revolució en el món dels fogons. Sens dubte, aquest aparell ha esdevingut una eina imprescindible per a molts. Marta Carnicero, enginyera industrial, ens ofereix en aquest llibre un recull de receptes pràctiques per a totes les ocasions, explicades sempre pas a pas, a més d'un seguit de consell i trucs molt pràctics que ajudaran a cuinar amb comoditat i rapidesa. (C.C.)

Marta Carnicero, Les millors receptes amb Thermomix. La cuina que es fa sola. Columna Edicions, Barcelona 2008, 334 pàg.

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

Grup AVANT de Terrassa

Amb la col·laboració del Grup de Mestres Catòlics

Concurs Bíblic de Catalunya®

XXIV Concurs Bíblic

XX Concurs Bíblic de Redacció

X Concurs Bíblic de Dibuix

IX Concurs Bíblic Universitari

I Concurs Bíblic Informàtic

Els nostres patrocinadors

Concurs Bíblic de Catalunya

Poden participar-hi els alumnes d'Educació Primària, 1r i 2n curs d'ESO, i grups de catequesi dels bisbats catalans.

El Concurs consisteix a contestar individualment el qüestionari corresponent, segons el nivell que cursa l'alumne. En la confecció de les preguntes s'ha pres com a base la Bíblia Catalana Interconfessional (BCI).

El Concurs es divideix en tres categories:

1a alumnes de 3r i 4t d'Educació Primària (8-9 anys)

2a alumnes de 5è i 6è d'Educació Primària (10-11 anys)

3a alumnes de 1r i 2n d'ESO (12-13 anys)

(Els grups de catequesi s'adaptaran a la categoria segons l'edat del nen/nena.)

XXIV Concurs Bíblic

Les **BASES** que regiran la present convocatòria són aquestes:

- En totes tres categories es pot respondre el qüestionari en una fotocòpia del model. Si els falta espai poden escriure les respostes en un full a part, indicant-hi, això sí, els números corresponents a les preguntes. Intenem deixar espais suficients per evitar-ho.
- Els treballs inacabats es consideraran nuls.
- Les escoles o grups de catequesi participants han d'enviar els treballs en una sola tramesa, juntament amb la fitxa del centre participant, on hi figuri el nombre de concursants, els seus noms i els del professor/a responsables. Indicar el Bisbat en el sobre.
- Us demanem **el nom de l'alumne ben escrit i clar en els qüestionaris** amb el: nom de l'escola, població, bisbat.
- A tots els col·legis que participin en el XXIV Concurs Bíblic, se'ls obsequiarà, fins a 15 alumnes, amb 2 Nous Testaments i, de 15 en endavant, amb 4 Nous Testaments de la B.C.I. i un obsequi de l'Associació Bíblica de Catalunya.
- S'atorguen els premis següents:
 - A.** Premis per a escoles participants: 10 primers premis (1 per cada bisbat), 30 accésits (1 per cada categoria i bisbat).
 - B.** 30 premis individuals (1 per categoria i bisbat), 90 accésits (3 per categoria i bisbat).
 - C.** Premis de participació per a nens i nenes discapacitats d'Educació Especial (certificat del col·legi especificant el tipus de minusvàlua amb el nom de l'alumne). En el cas d'un nombre superior a 10 alumnes d'E.E. es donarà un premi col·lectiu per a l'escola.
 - D.** 10 premis per a centres de Catequesi (1 per bisbat).
 - E. A cada participant se l'obsequiarà amb un DVD sobre el tema d'aquest concurs.**
- Els premis s'han de recollir personalment.
- El veredict del jurat és inapel·lable, i es comunicarà directament a les escoles premiades. El veredict també es farà públic al setmanari *Catalunya Cristiana*, a la nostra web, a Ràdio Estel i a Ràdio Terrassa.
- El sol fet de concursar pressuposa l'acceptació total d'aquestes bases.

Lliurament de premis

El lliurament de premis es farà el dissabte dia 25 d'abril de 2009, a les 11 del matí, a cadascun del bisbats de Catalunya, juntament amb el lliurament del XXIV Concurs Bíblic.

Arquebisbat de BARCELONA
Bisbat de SANT FELIU DE LLOBREGAT
Bisbat de GIRONA
Bisbat de LLEIDA
Bisbat de SOLSONA
Arquebisbat de TARRAGONA
Bisbat de TERRASSA
Bisbat de TORTOSA
Bisbat d'URGELL
Bisbat de VIC

Centre Cultural de la Caixa de Terrassa
Col·legi Verge de la Salut
Casal Bisbe Cartañà
Acadèmia Mariana-casa de l'Església
Col·legi Arrels de Secundària
Col·legi La Salle
Centre Cultural de la Caixa de Terrassa
Seminari
Bisbat
Col·legi La Salle

Rambla d'Ègara, 340 Terrassa
Plaça de Catalunya, 4-8 Sant Feliu de Ll.
c/ Antic Roca, 38 Girona
c/ Acadèmia Lleida
Av. C. Tarancón, 49 Solsona
Av. Països Catalans, s/n Tarragona
Rambla d'Ègara, 340 Terrassa
Accés al Seminari, s/n Tortosa
Pati Palau, 1-5 La Seu d'Urgell
Av. de la Pau, s/n Manresa

Els treballs s'han enviar a la Federació de Cristians de Catalunya «Grup Avant», a partir del 2 de novembre de 2008 i finalitzarà el 5 de febrer de 2009.
Ap. de Correus 936 - 08220 Terrassa o al Centre Eclesial, c/ Blasco de Garay, 34, baixos - 08224 Terrassa. (Tardes de 5 a 7).
El Concurs Bíblic Informàtic s'ha d'enviar a través d'internet.

XX Concurs Bíblic de Redacció

Les **BASES** que regiran la present convocatòria són aquestes:

- Tema: **«Jesús ens ensenya amb paràboles.»** El tema és el mateix per als dos grups de participació.

Llegeix: **El sembrador (Mc 4,1-9) (Mc 4,13-20), Els talents (Mt 25,14-30), El bon pastor (Jn 10,1-16), El fill pròdig (Lc 15,11-32), L'ovella perduda (Lc 15,3-7), El bon samarità (Lc 10,25-38)**. Explica en forma de redacció què et sembla que ens vol explicar Jesús. El que diu, en què ens pot servir en la nostra vida? I en què ens ajuda a descobrir el Regne de Déu? Llegint **(Mt 13,10-17)** entenem quines disposicions són necessàries per comprendre les paràboles i posar-les en pràctica?
- El treball s'ha de fer centrant-lo en el tema assenyalat. Es valorarà el raonament de les opinions. La qualitat ortogràfica i literària també compten.

Es recomana als professors que mirin que els treballs no continguin errors.
- Si s'ha de transcriure algun paràgraf de la Bíblia o d'altres llibres, especificar les cites i bibliografia emprada en cada paràgraf transcrit.
- Es concedirà un premi per a cada un dels grups i per a cada bisbat (10 premis Grup A i 10 premis Grup B).
- Els treballs han de tenir un mínim de 2 fulls i un màxim de 4 i s'han de presentar mecanografiats o fets amb ordinador, a doble espai, en fulls Din A4 i amb cos de lletra de 12.
- S'ha de fer constar a cada treball el nom i data de naixement de l'alumne, curs, grup en el qual es participa, nom i adreça del centre educatiu (mai el del participant). Indicar el bisbat en el sobre i adjuntar-hi la fitxa del centre participant degudament complimentada.
- Si es detecten treballs copiats, quedaran desqualificats.
- La participació al concurs comporta l'acceptació d'aquestes bases i les disposicions que, en el seu moment, pugui emetre el jurat.

I Concurs Bíblic Informàtic

Les **BASES** que regiran la present convocatòria seran:

- El tema serà **«Jesús ens ensenya amb paràboles»** fent referència a les paràboles: **El sembrador (Mc 4,1-9) (Mc 4,13-20), Els talents (Mt 25,14-30), El bon pastor (Jn 10,1-16), El fill pròdig (Lc 15,11-32), L'ovella perduda (Lc 15,3-7), El bon samarità (Lc 10,25-37)**, i fes el tema que et motivi més.
 - El treball informàtic s'ha de fer centrant-lo en la paràbola escollida. Es valorarà el contingut bíblic, l'aplicació de la paràbola en l'entorn actual, el contingut gràfic i la presentació informàtica.
 - El treball pot ser personal o col·lectiu, a criteri de cada centre participant. S'acceptarà un sol treball per participant o col·lectiu.
 - Els formats acceptats pels treballs hauran de ser:
PowerPoint (.pps)
Word (.doc)
Flash (.swf)
La mida màxima del fitxer serà de 10 Mb i només s'acceptarà un fitxer per treball.
 - Els treballs s'han d'enviar sols per via informàtica i sols dintre del període de recepció, seguint el procediment següent:
1) Entrar a la web: www.cecot.es/concursbiblic
2) Entrar a l'apartat:
Concurs Bíblic de Catalunya
Concurs Bíblic vigent
3) Entrar a l'apartat:
I Concurs Bíblic Informàtic-Inscripcions
4) Completar tots els apartats que us demanem i fer efectiu l'enviament del treball fent clic en inscriure-us.
- Si la tramitació s'ha fet efectiva rebreu un e-mail de confirmació a l'adreça electrònica que ens heu donat.
- En cada treball haurà de figurar dintre de la presentació els noms de: paràbola seleccionada, alumne o alumnes, centre educatiu, adreça i població, grup a concursar i bisbat.
 - Es concedirà un premi per a cada un dels grups i per a cada bisbat (10 premis Grup A i 10 premis Grup B).
 - Els treballs premiats i els altres seleccionats pel jurat es podran veure a la web del Concurs Bíblic.
 - La participació al concurs comporta l'acceptació d'aquestes bases i les disposicions que, en el seu moment, pugui emetre el jurat.

X Concurs Bíblic de Dibuix

A l'hora de fer el dibuix llegeix **Mc 4,1-9, Mt 25,14-30, Jn 10 1-16, Lc 15,11-32, Lc 15, 3-7 i Lc 10,25-37**. Observa tot el que has llegit i fes el tema que et motivi més. Indica'l en el dibuix.

Les **BASES** que regiran aquesta convocatòria són:

- Solament poden participar-hi els qui prenen part al XXIV Concurs Bíblic.
- Es farà el dibuix, fent servir la plantilla que adjuntem en aquest tríptic (mida Din A4).
- El dibuix ha d'anar conjuntament amb els de la classe, però **sempre per separat del qüestionari** del XXIV Concurs Bíblic i **mai grapats**.

Per enviar-ho, s'ha de fer un sol paquet i **a dintre posar-ho per separat. El nom de l'alumne, ben escrit i clar.**

- S'ha d'indicar el bisbat en el sobre i adjuntar la fitxa del centre participant degudament complimentada.
- Hi ha un premi per categoria per a cada bisbat (30 premis) i 2 accèssits per categoria i bisbat (60 premis).

El premi de participació és el que es dona al XXIV Concurs Bíblic. El dibuix sol no té premi de participació.

- Els dibuixos quedaran en propietat del Concurs Bíblic de Catalunya.
- Els premis s'han de recollir personalment.
- El veredict del jurat és inapel·lable i es comunicarà directament a les escoles premiades.

El veredict també es farà públic al setmanari *Catalunya Cristiana*, a la nostra web, a Ràdio Estel i a Ràdio Terrassa.

- El sol fet de concursar pressuposa l'acceptació total d'aquestes bases.

Categoria:
Nom i cognoms de l'alumne/a:
Nom de l'escola:
Població:
Bisbat: Tema:

XXIV CONCURS BÍBLIC

Si vols millorar la teva puntuació, acoloreix el dibuix.

Qüestionari 1ª Categoria

Jesús ens ensenya amb paràboles

Mt 13, 10-17

Nom i Cognoms de l'Alumne/a:

Nom de l'Escola:

Població:

Bisbat:

Benvolguts alumnes participants:
Les paràboles son històries que Jesús explicava per ensenyar-nos com s'han de tractar les persones entre elles i quin lloc ha d'ocupar Déu en les seves vides.
Les paràboles ens porten a adoptar el punt de vista de Jesús i ens conviden a prendre una decisió i a fer un canvi en els comportaments i actituds, o sigui no ens podem limitar a llegir-les, cal posar-les en pràctica.

El Sembrador (Mc 4, 1-9) (Mc 4, 13-20). La llavor de la paraula de Déu s'ofereix a tothom, cadascú dóna la seva resposta ja que Ell ens ha donat la llibertat de decidir i actuar.

1 A on van caure les llavors? (Mc 4, 3-8)

.....

2 a) On van caure les llavors que donaven fruit? b) Quines quantitats van donar? (Mc 4, 8)

a)..... b).....

El Bon Pastor (Jn 10, 1-16). Jesucrist ens coneix a tots i es la guia per a tothom. Ens ha salvat perquè ha donat la seva vida per nosaltres.

3 Qui ens diu Jesús que és ell en aquesta paràbola i que fa? (Jn 10, 11)

.....

4 Que fa el pastor quan té les ovelles fora del corral? (Jn 10, 4)

.....

.....

El fill pròdig (Lc 15, 11-32). Mai no podem considerar que som tan lluny de Déu, que el seu amor no arribi a nosaltres, i que no puguem tornar cap a Ell.

1ª Categoria

5 a) Quin és el sentiment del pare quan veié que el fill tornava? b) Què va fer? (Lc 15, 20)

a)..... b).....

6 Què va dir el fill al pare quan va tornar a casa? (Lc 15, 21)

.....

L'ovella perduda (Lc 15, 3-7). Déu ens estima, no vol que ningú es perdi, Ell ens busca, nosaltres només ens hem de deixar trobar.

7 a) Quantes ovelles ens diu la paràbola que té el pastor? (Lc 15, 4)

b) Quantes deixa al desert per buscar l'esgarriada? (Lc 15, 4)

8 A qui representa l'ovella perduda?

.....

El bon samarità (Lc 10, 25-37). Hem d'estar atents per estimar i ajudar a tothom que ens necessita i no passar de llarg.

9 Quins personatges passen pel camí i veuen l'home despulat i apallissat? (Lc 10, 31-33)

.....

10 Què va fer el samarità? (Lc 10, 34)

.....

11 a) Què ens diu el diccionari que vol dir proïsme? b) Qui és el teu proïsme?

a).....

b).....

EXTRA

NOTA: Si vols millorar la teva puntuació, completa el teu treball amb aquest tema.

* Busca en aquesta sopa de lletres les 9 paraules relacionades amb algunes de les Paràboles que ens ensenya Jesús.

- sembrador - llavor
- samarità - pròdig
- pastor - talents
- corral - ramat
- ovella

Amb les lletres sobrants, trobaràs el lema dels Concurs Bíblic d'enguany.

G J R E S U S T S
I A O E N S A E R
D A T E N M M O T
O L S I A B V C A
R L A R R A S O L
P E P A L A E R E
N V D L Y A M R N
A O M B P A R A T
R A B O L E S L S

XXIV CONCURS BÍBLIC

Si vols millorar la teva puntuació, acoloreix el dibuix.

Qüestionari 2ª Categoria

Jesús ens ensenya amb paràboles

Mt 13, 10-17

Nom i Cognoms de l'Alumne/a:

Nom de l'Escola:

Població:

Bisbat:

Benvolguts alumnes participants:
Les paràboles son històries que Jesús explicava per ensenyar-nos com s'han de tractar les persones entre elles i quin lloc ha d'ocupar Déu en les seves vides.
Les paràboles ens porten a adoptar el punt de vista de Jesús i ens conviden a prendre una decisió i a fer un canvi en els comportaments i actituds, o sigui no ens podem limitar a llegir-les, cal posar-les en pràctica.

El Sembrador (Mc 4, 1-9) (Mc 4, 13-20). La llavor de la paraula de Déu s'ofereix a tothom, cadascú dóna la seva resposta ja que Ell ens ha donat la llibertat de decidir i actuar.

1 Quin significat té per a tu, la llavor?

.....

2 A qui representen les llavors sembrades en terra bona? (Mc 4, 20)

.....

3 Qui és el sembrador de la paràbola?

.....

El Bon Pastor (Jn 10, 1-16). Jesucrist ens coneix a tots i es la guia per a tothom. Ens ha salvat perquè ha donat la seva vida per nosaltres.

4 a) En entrar el pastor per la porta del corral, què fan les ovelles? b) Què fa el pastor? (Jn 10, 2-3)

a)..... b).....

5 Quines paraules dites per Jesús anuncien la seva mort i resurrecció? (Jn 10, 17)

.....

El fill pròdig (Lc 15, 11-32). Mai no podem considerar que som tan lluny de Déu, que el seu amor no arribi a nosaltres, i que no puguem tornar cap a Ell.

2ª Categoria

6 a) Quin és el sentiment del pare quan veié que el fill tornava? b) Què va fer? (Lc 15, 20)

a)..... b).....

7 Omple els buits de la frase:

Déu ens com un bon i sempre ens perdona si estem

Déu s'avança a com al que s'havia

L'ovella perduda (Lc 15, 3-7). Déu ens estima, no vol que ningú es perdi, Ell ens busca, nosaltres només ens hem de deixar trobar.

8 a) Què sent el pastor quan troba l'ovella perduda? b) Què fa? (Lc 15, 5)

a)..... b).....

9 A qui representa l'ovella perduda?

.....

El bon samarità (Lc 10, 25-37). Hem d'estar atents per estimar i ajudar a tothom que ens necessita i no passar de llarg.

10 Quina resposta fa el mestre de la Llei a Jesús a la pregunta del que hi ha escrit a la Llei? (Lc 10, 27)

.....

11 Qui és el teu proïsme?

.....

12 Quina resposta dóna el mestre de la Llei a Jesús a la pregunta de quin dels tres personatges es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers? (Lc 10, 36-37)

.....

EXTRA

NOTA: Si vols millorar la teva puntuació, completa el teu treball amb aquest tema.

* Busca en aquesta sopa de lletres les 9 paraules relacionades amb algunes de les Paràboles que ens ensenya Jesús.

- sembrador - llavor
- samarità - pròdig
- pastor - talents
- corral - ramat
- ovella

Amb les lletres sobrants, trobaràs el lema dels Concurs Bíblic d'enguany.

G J R E S U S T S
I A O E N S A E R
D A T E N M M O T
O L S I A B V C A
R L A R R A S O L
P E P A L A E R E
N V D L Y A M R N
A O M B P A R A T
R A B O L E S L S

XXIV CONCURS BÍBLIC

Si vols millorar la teva puntuació, acoloreix el dibuix.

Questionari 3ª Categoria

Jesús ens ensenya amb paràboles

Mt 13, 10-17

Nom i Cognoms de l'Alumne/a:

Nom de l'Escola:

Població:

Bisbat:

Benvolguts alumnes participants:
Les paràboles són històries que Jesús explicava per ensenyar-nos com s'han de tractar les persones entre elles i quin lloc ha d'ocupar Déu en les seves vides.
Les paràboles ens porten a adoptar el punt de vista de Jesús i ens conviden a prendre una decisió i a fer un canvi en els comportaments i actituds, o sigui no ens podem limitar a llegir-les, cal posar-les en pràctica.

El Sembrador (Mc 4, 1-9) (Mc 4, 13-20). La llavor de la paraula de Déu s'ofereix a tothom, cadascú dóna la seva resposta ja que Ell ens ha donat la llibertat de decidir i actuar.

1 Qui són els que reben les llavors sembrades enmig dels cards? (Mc 4, 18-19)

.....
.....
.....

2 La terra bona és el nostre interior, per què uns donen 30 i altres 60 o 100 per u?

.....
.....

Els Talents (Mt 25, 14-30). Tots hem rebut unes capacitats, que les hem de fer créixer en servei dels altres perquè siguin font d'amor i ajuda per a tothom.

3 Què els va dir l'amo als servents que els havia donat 5 i 2 talents? (Mt 25, 21) (Mt 25, 23)

.....
.....

4 Quins talents creus que t'han estat donats? Com els penses fer multiplicar?

.....
.....
.....

El Bon Pastor (Jn 10, 1-16). Jesucrist ens coneix a tots i es la guia per a tothom. Ens ha salvat perquè ha donat la seva vida per nosaltres.

3ª Categoria

5 Que fa el pastor quan té les ovelles fora del corral? (Jn 10, 4)

.....
.....

6 Quines paraules de Jesús donen sentit a la idea d'unitat? (Jn 10, 16)

.....
.....
.....

El fill pròdig (Lc 15, 11-32). Mai no podem considerar que som tan lluny de Déu, que el seu amor no arribi a nosaltres, i que no puguem tornar cap a Ell.

7 Quan el fill pròdig torna, el pare no li diu res i com demostra que el perdona? (Lc 15, 20)

.....
.....

8 Senyala dues de les conclusions que creus que són les que reflecteixen millor el sentit de la paràbola.

☐ a Déu sempre ens espera perquè retornem a Ell ☐ b El perdó és un signe d'amor ☐ c El perdó sols s'obté si el penediment es veritable ☐ d La llibertat que hem rebut no l'hem de convertir en llibertinatge.

L'ovella perduda (Lc 15, 3-7). Déu ens estima, no vol que ningú es perdi, Ell ens busca, nosaltres només ens hem de deixar trobar.

9 Déu ens estima i mai no ens abandona. Escriu com tu et sens estimat per Déu.

.....
.....

10 Què creus que has de fer, si et trobes perdut com l'ovella de la paràbola?

.....
.....

El bon samarità (Lc 10, 25-37). Hem d'estar atents per estimar i ajudar a tothom que ens necessita i no passar de llarg.

11 Qui és el teu proïsme?

.....
.....

12 a) La Llei de Déu escrita a la Bíblia diu que estimis el teu Déu i a qui més? b) En quin verset de la paràbola?

a) b)

13 Quina resposta dóna el mestre de la Llei a Jesús a la pregunta de quin dels tres personatges es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers? (Lc 10, 36-37)

.....
.....

IX Concurs Bíblic Universitari

El Concurs Bíblic Universitari d'aquest curs té com a títol: **Noves pràctiques socials als textos bíblics.**

Els relats de la Bíblia han estat l'origen d'una cultura on la recerca de la justícia ha esdevingut un element central. Recerca de la justícia enfront del poder establert: econòmic, polític, ideològic, cultural... L'individu i la seva consciència i la dignitat humana són elements de discerniment davant dels abusos d'allò que es presenta en forma de totalitarisme o d'hegemonia de l'opinió pública del moment.

Són molts els moviments socials que han tingut en els relats de l'Èxode, en els textos d'Isaïes o en els ensenyaments de Jesús de Natzaret la seva font d'inspiració: models ideals (liberalisme, cooperativisme, socialisme, marxisme, comunitarisme, ecologisme...) i models concrets (les «reduccions» jesuítiques de Sud-amèrica).

El concurs us proposa una reflexió sobre formes pràctiques d'organització social que siguin possibles, fonamentades a partir dels textos bíblics. Tant pràctiques realitzades en el passat com pràctiques pensades per al moment present i per a les societats que vénen.

Les bases del concurs les donarem a conèixer a partir del mes d'octubre. Les podreu demanar a través de l'adreça electrònica: **concursbiblic@dpuniversitaria.org**. De tota manera, la difusió es farà des d'aquesta delegació a través del correu convencional i de les mateixes institucions universitàries i eclesials amb les quals col·laborem.

També les podreu consultar a la pàgina **web: www.universitaties.net**

Aquest concurs és una iniciativa de la Federació de Cristians de Catalunya, grup AVANT de Terrassa i està organitzat per la Delegació de Pastoral Universitària de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat. Té previst el veredict final durant la primera quinzena del mes de maig del 2009.

El lliurament de premis es farà al Paranimf de la Universitat de Barcelona el dia 17 de maig. Sereu puntualment informats de la festa de cloenda.

Les persones que hi estigueu interessades podeu ampliar la informació a:

DELEGACIÓ DE PASTORAL UNIVERSITÀRIA

Mn. Joaquim Vidal, Francesc Grané i Laura Gimeno
c/ Rivadeneyra, 6, 9a planta
08002 Barcelona
Tel. 934 121 551 - Fax 933 171 799
e-mail: concursbiblic@dpuniversitaria.org
web: www.universitaties.net

Delegació Pastoral
Universitària
Arquebisbat de Barcelona

Per a més informació

CONCURS BÍBLIC:

93 785 22 91 • Màrius Heras (matins de 9 a 1, del 9 d'octubre al 5 de febrer de 2009).

CONCURS BÍBLIC DE DIBUIX:

93 784 88 85 • Joaquina Prats (tardes de 7 a 9, del 9 d'octubre al 5 de febrer de 2009).

93 788 46 47 • Pere Casas (tardes de 3 a 5, del 9 d'octubre al 5 de febrer de 2009).

93 780 98 88 • Centre Eclesial (tardes de 5 a 7, del 9 d'octubre al 5 de febrer de 2009).

CONCURS BÍBLIC DE REDACCIÓ:

93 784 24 92 • M. Pilar Batalla (matins d'11 a 1, del 9 d'octubre al 5 de febrer de 2009).

669 869 854 • Jordi Simó (matins de 9 a 1, del 9 d'octubre al 5 de febrer de 2009).

93 780 98 88 • Centre Eclesial (tardes de 5 a 7, del 9 d'octubre al 5 de febrer de 2009).

CONCURS BÍBLIC INFORMÀTIC:

e-mail: **concurs.biblic@cecot.es**
web: **www.cecot.es/concursbiblic**

Tractament de dades - confidencialitat:

La informació facilitada serà recollida en un fitxer confidencial de la FCC Grup Avant per al Concurs Bíblic de Catalunya i l'interessat té dret en qualsevol moment a conèixer, rectificar, cancel·lar o oposar-se al tractament de l'informació que li pertany notificant-ho per escrit a la FCC Grup Avant.

Catalunya Cristiana
23 d'octubre de 2008

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
08.00-09.30 El Primer Cafè
09.30-17.50 Radiofórmula
14.55-15.00 Espurna d'Alba
15.30-15.35 Evangeli
15.00 i 21.00 Comentari general
22.00-23.00 Finestra oberta

Dilluns

19.00-20.00 Vida sana
20.00-21.00 Radiofórmula
21.00-22.00 Coneixes Jesús?
23.00-00.00 Planeta Blau
00.00-01.00 Completes-Radiofórmula
01.00-02.00 Ressons
02.00-02.30 Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli
02.30-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dimarts

18.00-20.00 Parlem d'empresa
20.00-21.00 Radiofórmula
21.00-22.00 Buscant la llum
23.00-00.00 Paraules d'amor
00.00-01.00 Completes-Radiofórmula
01.00-02.00 Ressons
02.00-02.30 Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli
02.30-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
19.00-20.00 De cap i de nou
20.00-21.00 Radiofórmula

21.00-22.00 Temps d'escolta
23.00-00.00 Radiofórmula
00.00-01.00 Completes-Radiofórmula
01.00-02.00 Ressons
02.00-02.30 Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli
02.30-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dijous

21.00-22.00 Mirades
22.00-00.00 Projectes
00.00-01.00 Completes-Radiofórmula
01.00-02.00 Ressons
02.00-02.30 Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli
02.30-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
19.00-20.00 Catalunya sense barreres
20.00-22.00 Radiofórmula
23.00-00.00 Amb llum pròpia
00.00-01.00 Completes-Radiofórmula
01.00-02.00 Ressons
02.00-02.30 Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli
02.30-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dissabte

06.50-08.00 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
08.00-10.00 Radiofórmula
10.00-10.30 A tota costa
10.30-12.30 Trotamundos
15.00-15.05 Cuina a Ràdio Estel

16.00-16.05 Llibres a l'abast
16.30-16.35 Clip de teatre
22.00-00.00 Radiofórmula
00.00-01.00 Completes-Radiofórmula
01.00-02.00 Ressons
02.00-02.30 Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli
02.30-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Diumenge

06.50-08.00 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
08.00-09.00 Radiofórmula
09.00-10.00 Tot sardana
10.00-11.00 Radiofórmula
11.00-12.30 Missa de Montserrat
12.30-14.30 Rutes per Catalunya
15.00-15.05 Cuina
16.00-16.05 Llibres
16.30-16.35 Crítica de teatre
18.00-18.30 La taula de l'Evangeli
18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor amb la carta dominical (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30 Església Viva
20.30-23.00 Melodies de fe
23.00-23.45 La cantata
23.45-00.00 Moments a mitjanit
00.00-00.30 Pregària de Completes
00.30-01.00 Jazz
01.00-02.00 Ressons
02.00-02.30 Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli
02.30-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 Informatiu matí + el temps + agenda
10.30 Agenda
12.00 Butlletí informatiu
14.00 Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 i 18.00 Butlletí informatiu
18.30 Agenda
20.00 Informatiu vespre + el temps + agenda
20.30 Música Principat (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 Agenda
14.00 Agenda
16.00 Agenda
17.30 Agenda

Diumenge

08.00 Agenda
14.00 Agenda
16.00 Agenda
17.30 Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h, Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

La 2

Diumenge 26

08.45 Shalom
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.
09.00 Islam hoy
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.
09.15 Buenas noticias TV
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez.
10.00 Últimas preguntas
«Lourdes.»
Enguany celebrem el 150 aniversari de les aparicions marianes a Lourdes. Avui coneixerem com és un pelegrinatge a aquest santuari francès i com viuen els pelegrins aquesta trobada amb Maria.
Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25 Testimonio
Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
Director: Isidro Catela.
10.30 Santa Missa
Amb la participació d'una coral convidada.
Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra. Coordinador: Ignasi Miranda.
11.20 Els camins de la calma
Programa documental que proposa itineraris per llocs de Catalunya amb les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.
11.30 Pueblo de Dios
«Viento del Sur.»
Al costat del llac Victòria, els germans maristes han desenvolupat un projecte de molins de vent per millorar el regadiu d'aquesta zona.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 26

10.40 Signes dels Temps
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
Director: Francesc Rosaura.

Cada divendres

20.00 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai Temps de reflexió.

El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents

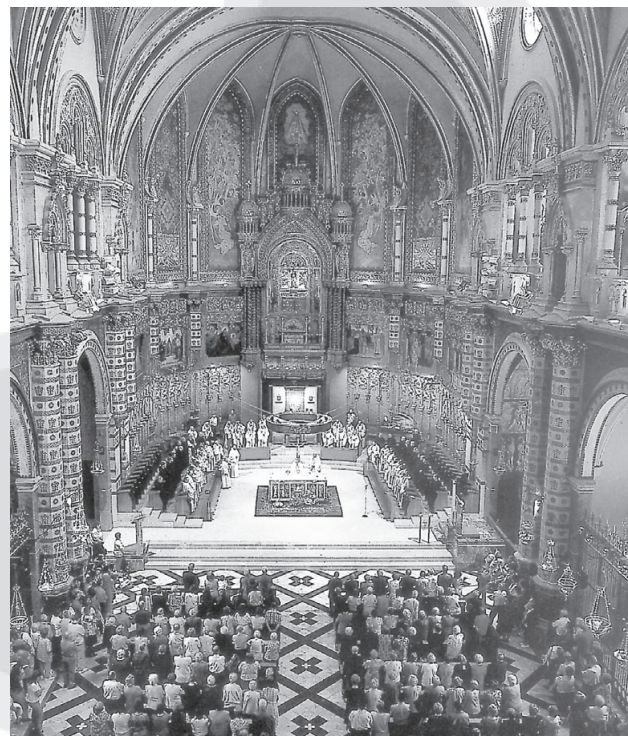
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.

El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona, presentat per Jordi Callejón i Maria del Mar Ribé. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9.30 h; Televisió de l'Escala, diumenges, a les 12.30 h; Televisió de Tossa de Mar, diumenges, a les 21.00 h; Canal Nord Televisió, diumenges, a les 11.50 h; Televisió Costa Brava, diumenges, a les 24.00 h; Canal Català la Selva, diumenges, a les 8.30 h; Canal Català Girona Pla, dissabtes i diumenges, a les 8.00 h.

us ofereix en
directe des de la
basílica de
la Mare de Déu
de Montserrat

de dilluns a diumenge,
a les 7.30 h,
la pregària de Laudes

Cada diumenge,
a les 11.00 h,
la Missa conventual

■ Barcelona 106.6
■ Tarragona 100.6
■ Catalunya Central 93.7
■ Girona 103.4

■ Tortosa 90.1
■ Garraf 96.8
■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5
■ Cerdanya 104.4
■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

OCTUBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA MARE DE DÉU DEL ROSER

Altres bisbats

• **JORNADES NACIONALS DE PASTORAL DE TURISME.**— Tindran lloc de l'11 al 13 de novembre, a Àvila, amb el tema *Turismo religioso. Su necesidad conceptualización*. Més informació: tel. 913 439 710, fax 913 439 727, a/e: secpastoral.cee@planalfa.es.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 16 al 22 de novembre, dirigits per Francisco Martínez, a la casa d'exercicis de Burlada (Navarra). Més informació: tel. 948 140 952.

Barcelona

• **CLASSES D'ICONOGRAFIA.**— A la Comunitat Ecumènica de Sant Jordi, classes d'iconografia romànica i teologia. Les classes d'iconografia es fan cada **dilluns i dimecres**, de 16 a 19.30 h; les de teologia ecumènica, **cada diilluns** de 20 a 21 h. Lloc: Rambla de Rafael Casanova, 3, baixos, Sant Boi de Llobregat. Més informació: tel. 607 840 225 (Maria) i 659 261 956 (David).

• **CAIXAFORUM.**— Del 23 d'octubre al 8 de desembre es pot visitar l'exposició «La ciudad transformada. Un documental expandido sobre el crecimiento urbano de Barcelona»; el 27 d'octubre, a les 17.00, tarda de música sobre *Els personatges femenins a Puccini (I)*, amb Jaume Radigales; a les 19.30, conferència *Discurs i subjectivitat: la preocupació pels límits. Formes contemporànies de la subjectivitat i de la*

crítica, a càrrec de Fina Birulés (professora de Filosofia i membre del Seminari de Filosofia i Gènere, UB); el 28, a les 19.30, xerrada d'Adolfo Sotelo i Valentí Puig amb el tema *Menéndez y Pelayo i Jacint Verdaguer. Les llengües diverses, osmosi de les espanyes i trama d'afectes. El gegant de la cultura hispànica i el poeta oceànic*; el 29, a les 19.30, conferència i concert *Rumba flamenca, el so caño roto, rumba catalana i rumba pop*; a les 19.30, conferència sobre *El París de la fi de segle. La modernitat com a crisi i entusiasme*, amb Antoni Marí (poeta i catedràtic de teoria de l'art, UPF); el 30, a les 17.00, tarda de música *Les veus de l'òpera*, a càrrec de Marcel Gorgori; l'1 de novembre, a les 12.00, programació familiar *Garri Bardine, mestre de l'aninació russa*; el 2, a les 13.00, per als més petits *El mariner de Sant Pau* (marionetas); a les 19.30, concert d'Egshiglen (música tradicional de Mongòlia). Av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 953 945, web: www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **PONTIFICIA I REIAL GERMAN-DAT I CONFRARIA DE NATZARENS DEL NOSTRE PARE JESÚS DEL GRAN PODER I MARIA SANTÍSSIMA DE L'ESPERANÇA MACARENA.**— El 26 d'octubre, a les 11.30 h, santa missa en honor del Nostre Pare Jesús del Gran Poder. A continuació tindrà lloc el tradicional i devot Besapeus del Senyor. El 8 de novembre, a les 7 de la tarda, santa missa de difunts en sufragi dels germans difunts durant l'any. Més informació, tel. 933 173 145 (dilluns i dimecres de 19 a 21 hores).

• **MUSEU DE CIÈNCIES NATURALS.**— El 26 d'octubre, 21 de desembre i 25 de gener, a les 12.00, activitat per a famílies *Roques amunt! L'origen i el canvi*; el 29 d'octubre, a les 19.00, Jordi Serrallonga parlarà sobre *Ciència i aventura: com preparar una expedició científica als tròpics*; el 30, a les 18.30, diàleg sobre *La violència en la societat del segle XXI*. Més informació: tel. 933 196 912, fax 933 104 999, a/e: museuciencies@bcn.cat, web: www.bcn.cat/museuciencies.

• **JORNADA PER A DONES VÍDUES.**— El 25 d'octubre. Presentació de la Fraternitat de Santa Maria de la Re-

surrecció. Interessades truqueu als telèfons: 935 879 745 o 933 397 151.

• **PARRÒQUIA DE SANT JOAN BOSCO.**— Pregària itinerant del IV diumenge de cada mes. Tindrà lloc el 26 d'octubre, de 6 a 7 de la tarda, a la parròquia de Sant Joan Bosco (pl. Ferran Reyes, 2).

• **FESTA DE SANT ANTONIM. CLARET.**— El diumenge 26 d'octubre, a les 12.30 h, missa solemne a la parròquia de Sant Antoni M. Claret (c/ Joan Pfaff, 25). Després hi haurà una *Paella Popular* a la plaça Mercè Rodoreda. Més informació: tel. 936 402 861.

• **CEP.**— El 27 d'octubre, a les 19.00, inauguració del curs 2008-2009 del Centre d'Estudis Pastors. El P. Màxim Muñoz, provincial dels Claretians, parlarà sobre *L'estratègia pastoral del P. Claret*. Presideix el cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach.

• **INSTITUT EUROPEU DEL MEDITERRANI.**— El 28 d'octubre, a les 18.00, projecció de la pel·lícula *Cruzando el puente: los sonidos de Estambul* (Alemanya/Turquia, 2005) i conferència *El «turbant» que molesta la modernitat: anatomia d'una resistència*, a càrrec de Ferhat Kentel (sociòleg i professor de la Universitat d'Istanbul Bilgi). C/ Girona, 20 - Barcelona, tel. 932 449 850, a/e: info@iemed.org, web: www.iemed.org.

• **COSMOCAIXA.**— El 28 d'octubre, a les 10.00, activitat per a centres educatius 0, 1.41, 1.618, 3.14, 51, 1729, 6174,... un viatge als nombres sorprenents, amb Claudi Alsina (catedràtic de Matemàtiques, UPC); el 29, a les 19.00, conferència *Amazonia, Amazonas*, a càrrec de Carlos Walter (geògraf, Universidade Federal Fluminense); l'1 i 2 de novembre, a les 11.00, activitat familiar *Buscant estrelles al cel*. C/ Isaac Newton, 26 - Barcelona, tel. 932 126 050, fax 932 537 473, a/e: savicosmocaixabcn@fundaciolacaixa.es.

• **ASSOCIACIÓ DE PESSEBRISTES DE BARCELONA.**— El 30 d'octubre, a les 19.00, conferència *Pessebrisme i societat postmoderna*, a càrrec d'Enric Benavent, membre del col·lectiu El Bou i la Mula i professor de la Universitat Ramon Llull, a la seu de l'associació: c/ Paradís, 3, pral 2a - 08002 Barcelona.

• **MUSEU D'HISTÒRIA.**— El 30 d'octubre, a les 19.00, conferència amb motiu del centenari del Palau de Justícia. Sergi Pàmies (periodista i escriptor) i Albert Solé (periodista i director de documentals) parlaran sobre *Més*

memòria perduda. Pl. Pau Vila, 3 - Barcelona.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 30 d'octubre, a les 19.00, recital de música i de poesia amb Maria Rosa Murcia, Amancio R. de la Morena i Rosa Maria Tomàs. C/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona.

• **CATEDRAL.**— El 30 d'octubre, de 19.30 a 20.00, el bisbe Pere Tena ofereix una introducció a la *lectio divina* de textos paulins amb el tema *Hem acabat essent les deixalles del món, la desferra dels homes (1 Corintis 4,13)*. Els sofriments de l'Apòstol. Serà al cor de la catedral de Barcelona. Obert a tothom.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 31 d'octubre, a les 19.00 h, inauguració del curs 2008-2009 amb la conferència *Andorra, una identitat que s'afirma en el context europeu*, a càrrec de Mons. Joan Enric Vives Sicília, bisbe de La Seu d'Urgell i copríncep d'Andorra. L'acte tindrà lloc a la sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona (Diputació, 231).

• **ESPAI JOVE NOTEMO.**— Amb un concert del grup musical Emisión, l'1 de novembre, a les 22.00 h, s'inaugura a Barcelona un nou espai de trobada i diversió per a la joventut. L'espai jove NOTEMO, inspirat en la crida evangèlica que Joan Pau II va fer a artistes i joves, s'obrirà cada dissabte, de 20.00 a 1.00 h, a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (Consell de Cent, 110 - metro L1 Rocafort).

• **CARILLÓ.**— El 2 de novembre, a les 12.00, Anna M. Reverté fa un concert sobre Montpou al carilló del Palau de la Generalitat. Audició al pati dels Taroners-Galeria Gòtica del Palau.

• **AULA EIXAMPLE.**— L'IDEC-Universitat Pompeu Fabra i la Fundació Joan Maragall coorganitzen un cicle de conferències sobre *El somriure: la cara acollidora del món*. La propera conferència serà el 5 de novembre, a les 19.00, amb Eduard Cairó (professor lector d'Història de l'Art, UPF), que parlarà sobre *Somriures de l'ànima. Del Buda a Marc Chagall*. Més informació: tel. 935 421 850, fax 935 421

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

20 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans **persones** grans

Molt agraïts per la vostra estimació i ajuda

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Des del carrer

El P. Santiago Alberione, fundador de la Família Paulina, sempre va sostenir que l'apòstol Pau és «el nostre pare espiritual i el nostre veritable fundador». Per això, les dues branques que configuren la Família Paulina viuen amb especial emoció l'any dedicat a sant Pau. Des dels més veterans fins als nouvinguts a la Família creada per Alberione no es volen perdre aquesta oportunitat per aprofundir més i millor en la figura de Pau. És el cas de Juan Antonio Manga Esono, de 26 anys i procedent de Guinea Equatorial, que fa un any que va entrar al Seminari de la Societat de Sant Pau (Paulins).

Juan Antonio Manga Esono, seminarista de la Societat de Sant Pau

«A la nostra Església d'avui hi ha molts Paus vius»

—Coneixem realment Pau de Tars?

—Crec que hi ha molta gent que no comprèn sant Pau perquè no el coneix o perquè en té prejudicis o idees equivocades. Pau va rebre una crida del Senyor, com la rebem tots, i va saber respondre-hi. Déu ha sembrat en cadascun de nosaltres una crida. Pau defensa una causa, la causa jueva, però es troba amb Jesús i aquesta trobada li canvia la vida.

—Què estàs descobrint d'aquest apòstol?

—Jo estic descobrint que Pau és una figura central del cristianisme i molt actual. Crec que molts polítics haurien de llegir més Pau i reflexionar sobre la immigració. Molta gent arriba a Europa buscant un futur i una vida digna. Pau surt a l'encontre de tothom, dels gentils, dels estrangers, els tracta com a germans, els acull. Em crida l'atenció com Pau és capaç de renunciar a ell mateix per viure amb els pagans. L'amor és la seva llei. Pau no margina ningú per la seva procedència. Pau és un model de convivència, d'obertura, d'acollida.

—Què n'hauríem d'aprendre?

—N'hauríem d'aprendre la humilitat.

Pau rep assots, és insultat, empresonat... pateix molt per l'Evangeli, i hauríem d'aprendre de la seva entrega, del seu amor envers els altres, de la seva generositat, del seu dinamisme, del seu afany evangelitzador... Pau ens diu que no ens rendim, que continuem evangelitzant, que allí on hi hagi els homes d'avui dia, hi arribem també nosaltres. Pau ens planteja un gran repte.

—Quin és aquest repte?

—No deixar-nos vèncer pels obstacles, no tenir por, revitalitzar el baptisme que hem rebut, sortir i proclamar la nostra fe sense por, acollir els altres... Jo crec que en la nostra Església d'avui hi ha molts Paus vius i crec que al món hi ha molts joves amb l'esperit de Pau. Crist ens omple a tots fins a l'eternitat. Ell ens dona un amor etern.

—Pau és model per a la Família Paulina. Com intentes assemblar-t'hi?

—El nostre fundador, Santiago Alberione, va tenir clar des del començament que el model per a la Família Paulina era Pau. Cadascun de nosaltres intentem assemblar-nos-hi. A mi, el que més

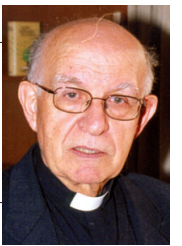
m'agrada d'ell és sobretot el Pau missioner, el Pau amic dels pagans, el Pau que s'enfronta a Pere, però no com una pugna, sinó per fer-li veure que tant els cristians que vénen del paganisme com els que vénen del judaisme tenen els mateixos drets, fonamentats en l'amor de Crist. Aquest és el Pau que més em fascina i el que vull oferir al món. A la Família Paulina hem agraït al Summe Pontífex que hagi dedicat un any a sant Pau. Hem programat un seguit d'actes per difondre'n la figura i, de forma individual, ens dediquem a aprofundir en aquest gran apòstol dels gentils.

—Sabem quina va ser la crida de Pau, però com va ser la teva?

—La crida va sorgir quan a la meua ciutat, Malabo, van aparèixer les Filles de Sant Pau sor Inés, del Brasil, i sor Isabel, de Portugal. Les vaig conèixer, vaig conèixer la seva llibreria, em vaig animar, em vaig armar de valor i vaig preguntar pel seu fundador, el P. Santiago Alberione. Em van oferir uns llibres sobre ell i vaig començar a llegir-los. Em va fascinar que hagués creat una família on tinguessin cabuda preveres, religiosos, religioses, laics, laiques, matrimonis... Em va agradar que escollís sant Pau com a model i protector, i vaig començar a llegir més sant Pau del que el llegia. D'això fa dos anys. Vaig fer un any de discerniment a Malabo i en fa un que sóc a Espanya.

Rosa María Jané Chueca

Joan Martí Alanís
Arquebisbe emèrit
d'Urgell

Més fam encara

Recordo que fa trenta anys, Henry Kissinger, secretari d'Estat nord-americà, va prometre acabar amb la fam al món en molt poc temps. Però, tot al contrari, s'ha agreujat. Mireu si en falta, de menjar, que el secretari de l'ONU, Ban Ki-moon, diu que abans del 2030 cal doblar la producció d'aliments.

El que va començar com una crisi hipotecària als bancs dels Estats Units ha esdevingut una frenada de l'economia mundial i una amenaça de recessió. La fam ja la tenim aquí. Juntament amb la pesta i la guerra, la Bíblia la presenta com el flagell més gran de la humanitat. I alguns temen que podria portar la guerra, com el petroli l'ha portat a l'Iraq.

A l'Índia, el 2006, 17 petits pagesos es van suïcidar perquè estaven molt endeutats. A l'Àfrica sortiran més pasteres cap a Europa. Algunes organitzacions tornaran a demanar més control demogràfic, selecció de vides...

Em ve a la memòria una frase del Decret de Gràcia: «Dóna menjar a qui té fam i pot morir. Si no ho fas, tu l'hauràs mort.» El Papa ho va recordar fa pocs mesos als membres de la FAO. És un dret humà fonamental.

Els poderosos de la terra, polítics i financers, cal que ho afrontin. La FAO el passat mes de juliol ja va recaptar vuit mil milions de dòlars, però cal arribar als vint mil només per un any.

Que s'obrin les barreres aranzel·làries; que es recuperin terrenys de cultiu; que es devaluï el dòlar i que es revaluï la moneda de la Xina; que els Estats Units, el Japó i la Unió Europea renunciïn al proteccionisme (que difícil!); que el Banc Mundial, les grans banques i els països rics inverteixin en infraestructures i en facilitar l'aigua als pobres.

Posem-nos, també, la mà a la butxaca, traiem-la plena i allarguem-la als que pateixen fam. No oblidem que «quan vindrà el Fill de l'Home dirà als de la seva esquerra: "Aparteu-vos de mi, maleïts, perquè tenia fam i no em donàreu menjar" (Mt 25,41 i s.s.).

Pensant-ho millor

Rauxa

La natura com a creació

La consciència ecològica està cada cop més estesa i la societat a poc a poc es va adonant de la importància de protegir el medi ambient. Pot ser un error molt greu, però, considerar aquest ecologisme com una moda passatgera i supèrflua, o com un moviment de quatre activistes i prou. Per als cristians seria especialment perillós caure en aquesta falsedat, perquè tenir cura de l'entorn natural és una conseqüència lògica i directa de les nostres creences. Per a tot creient en Jesucrist la natura forma part, indiscutiblement, de la meravellosa creació de Déu i, com a tal, s'ha de respectar i protegir. És ben cert que les persones ens hem de servir de múltiples elements de la natura per viure i desenvolupar-nos, però aquesta necessitat que tenim no pot ser mai una excusa per fer-la malbé o actuar-hi segons els nostres capricis. Per als cristians destruir el medi ambient no és només un delictes, és un atemptat directe contra l'obra de Déu. Per tal d'estimar la natura cristianament, un dels millors models que tenim a l'Església és, sens dubte, sant Francesc d'Assís. Si som capaços de fer com ell, de veure en tots i cadascun dels elements de la natura la mà creadora de Déu llavors la protecció del medi ambient prendrà per a nosaltres un sentit ple.

Eduard Brufau